

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SEVEN DEADLY SINS SERIES

An N.L.W Collection

Wrath

Retribution will be my salvation

NICOLA JANE

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

AgN.W.L çOLLEçTION

Wrath

SEVEg DEADĞ SINSSERIES

N | CO LAJANE

Telif Hakkı© 2025

Wrath

Yedi Ölümcül Günah

Yazan

Nicola Jane

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Tüm benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bu kitabın kapağı veya içeriği oluşturulurken hiçbir yapay zeka kullanılmamıştır.

Bunun hiçbir parçası

Bu kitap, makalelerde veya incelemelerde kullanılan kısa alıntılar dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın hiçbir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz. Bilgi için [Nicola Jane](#) ile iletişime geçin.

Kapak Tasarımcısı: ~~Pretty Indie Kitap~~ Kapak Tasarımları

Editör: Rebecca Vazquez, Dark Syde Books

Biçimlendirme: V.R. Biçimlendirme

[Vellum ile biçimlendirilmiştir](#)

İÇİNDEKİLER

[Yazım Notu](#)

[Tetikleyici Uyarı](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Sonsöz](#)

[Teşekkür Sosyal](#)

[Medya](#)

YAZIM NOTU

Lütfen bu yazarın Birleşik Krallık'ta ikamet ettiğini ve İngiliz İngilizcesi kullandığını unutmayın. Bu nedenle, bazı kelimeler yanlış olarak görülebilir veya yanlış yazılabilir, ancak bunlar değildir.

TETİK UYARISI

Bu kitap olgun ve potansiyel olarak üzücü içerik barındırmaktadır.
Okuyucunun sağduyulu olması şiddetle tavsiye edilir.

Temalar şunları içerir:

İstismar (duygusal, fiziksel ve aile içi)
Yetişkinler arasında rıza dışı eylemler
Cinsel saldırı (tecavüz)
Kadınlara yönelik baskı
Şiddet
Kült davranışlar ve aşırı dini ideolojiler Kölelik

Bu unsurlar kurgusal anlatının bir parçası olarak sunulmakta olup yazarın inançlarını veya değerlerini yansıtmamaktadır. Onlar değil sansasyonelleştirmek veya göz yummak için değil, karmaşık karakterleri ve durumları tasvir etmek için dahil edilmiştir. Lütfen okurken sağlığınıza öncelik verin.

BİRİNCİ BÖLÜM

WYNTER

Beni uyandıran burnumu çekme sesiydi. Doğrulup gözlerimi ovuşturmadan önce kıpırdanıyorum. O zaman Summer'ın yatağında olduğunu fark ediyorum. Kaşlarımı çatıyorum, elimi hafifçe saçlarına sürüyorum ve onun sıçramasına neden oluyorum. "Neyin var?" Fısıldıyorum.

Sanki transını bozmuşum gibi dik oturuyor ve pencereden gelen ay ışığı kırmızı, şiş gözlerini yakalıyor. "Yok bir şey. Kötü bir rüya," diye fısıldıyor, omuz silkerek.

"Yatağında olduğuna göre çok kötü olmalı," diye takılıyorum.

Gözleri yeniden yaşlarla doluyor, beyaz ışıkta parlıyor. "Sadece... sence iyi olacak mıyım?"

Söylemek istediğim kelimeler boğazımı tıkıyor. Babamın söylediği saçmalıklara inanmazken onu nasıl rahatlatabilirim? Onun yerine elini tutup nazikçe sıkıyorum. "Aşağı inip sıcak bir şeyler içelim mi?"

"Buna inanmadığını biliyorum," diyor. Ben fikrimi söylemiyorum. Ne de olsa bizim dünyamızda buna cüret edersek çarpılırız. Ama sanırım ne zaman bu ritüellerden bahsedilse yüzümden açıkça belli oluyor. Annem uzun zaman önce yüz ifademi nötr tutmam için beni uyarmaktan vazgeçti. Elimde değil, öyle bir yüzüm var. "Ama en azından beni rahatlatmayı deneyemez misin?"

Gülümsemeye zorlayarak iç çekiyorum. "Yalan söylemiş olacağımı biliyorsun," diye itiraf ediyorum.

"Ne kadar kötü olabilir ki?" diye soruyor ve cevap vermemi beklemediğini biliyorum. "Benden önce bir sürü kız var ve hepsi de harika gidiyor." Başımı sallıyorum. "Bu bir onur, değil mi?" Alay etmek istiyorum ama kendimi tutuyorum. "Ve bu benim görevim."

Görev. Lanet olsun, neden bu saçmalığa inanıyoruz? Sanki bir kadının görevi gülümsemek, bir kadının görevi erkeğine bakmak ve ona hizmet etmekmiş gibi. Of

Elbette kuralları erkekler koyuyor. Babam gibi adamlar.

Bacaklarımı yatağın kenarından sarkıtıp ayağa kalkıyorum ve onun elini tutuyorum. "Sıcak içecek."

Ben verandadaki koltuğumdan dışarıyı izlerken güneş doğuyor. Dışarısı soğuk ama titreme aşamasını geçtim. Şimdi soğuk olmasına rağmen hâlâ yarı içilmiş sıcak su bardağımı tutuyorum. Summer birkaç saat daha uyuyabilmek için yatağa gitti ama uyuyamadım. Bir kez uyandım mı, her şey biter. Ayrıca tek düşünebildiğim Summer'ın yaklaşan töreni.

Bunu yaşayan başka kızlar da gördüm. Bu yeni bir şey değil. Ama kendi kız kardeşimin bunu yaşamak zorunda kalacağını hiç düşünmemiştim. Tam bir yaşla en küçükleri o ve ikinci kızın başka bir gruptaki savaşçılardan birine hediye edilmesi adettendir.

Savaşçılar. Bu başlık beni hasta ediyor. Köyümüzün yaratıcıları olan dört ailenin her biri, kendilerini temsil edecek bir savaşçı seçer. Güçlü ve doğurgan bir savaşçı, ailenin çok güçlü olduğu anlamına gelir. Tabii ki, hepsi saçmalık. Bir adam bir ailenin gücünü nasıl belirleyebilir? Ama bu bir gelenek.

Sanchez ailesinin bir parçası olarak tam on savaşçımız var. En güçlülerimiz diğer ailelerin savaşçılarıyla 'zirvedeki' konumlarını korumak için karşı karşıya geliyor. Ve biz en tepedeyiz, dört ailenin en güçlüsüyüz.

Bizi orada tutmak için babam sonunda Summer'ın Garcia ailesinin savaşçısı Maximus'a sunuldu.

Görünüşe göre, diğer güçlü ailelerin ikinci doğan kızlarından güçlü savaşçıların çocuklarını doğurmalarını istemeleri bir onur olarak görülüyor ve Summer'a gelen teklifler hiç de az değil.

Ailelerin altında, buraya sığınmak ve dış dünyadan korunmak için gelen bir köy var. Tek amacı kendini memnun etmek olan bir hükümetin koyduğu yasalara uymayı reddeden kurucu atalarımız tarafından yüzlerce yıl önce satın alınan topraklarımızda yaşıyoruz.

Kapı açılıyor ve annem verandaya çıkıyor. Çok güzel ve bütün erkekler de öyle düşünüyor. İyi genlere sahip olduğunu söylüyorlar. "Günaydın," diyorum ayağa kalkarak. "Kahvaltı için hazır mısın?"

"Summer'a bir banyo hazırla. Hazırlıklara başlayalım."

Sert bir şekilde başımı salladım ve içeri girdim. Üst kolumu tutuyor, kemikli parmakları etime batıyor. "Bugün hiç aksamadan geçecek," diye uyarıyor. "Eğer en ufak bir sızlanman olursa, hayatının sonuna kadar temizlik yaptırırım sana."

Serbest kalıyorum ve içeri giriyorum. Zaten neredeyse onun kişisel kölesiyim, bu yüzden başka bir yerde temizlik yapmak muhtemelen rahatlatıcı olacaktır.

Üst katta sıcak musluğu açtım ve vanilyalı banyo sütünü eklemekten önce küvetin biraz dolmasını bekledim. Summer'ın favorisidir. Biraz soğuk su eklemekten önce buharı tüten suya biraz taze gül yaprağı atıyorum.

Summer'ı uyandırmak için içeri girdiğimde babam odasındaydı. Summer'ın başı öne eğik ve ona isyan yasasını okuduğundan hiç şüphem yok. Gözlerini bana dikti. "Summer'ın kahvaltıya ihtiyacı olmayacak," diyor kararlı bir şekilde.

"Enerjiye ihtiyacı olmayacak mı?" Tokat yememek için elimden geldiğince kibarca soruyorum.

"Onun şişman ve şişkin görünmesini istemiyoruz," diyerek çıkışa yöneldi. "Ayrıca, acı konusunda çok kötü. İhtiyacım olan son şey, kahvaltıda verdiğiniz o yemeği kusup utanması."

Summer'a zayıf bir gülümseme sunuyorum. Sinirlerinin tavan yaptığından hiç şüphem yok, bu yüzden kendi düşüncelerimi geri çekip gülümsüyorum. "Her şey yoluna girecek," diye onu rahatlatıyorum. "Daha önce de törenlere katılmıştık," diye ekliyorum. "O kadar da acı verici görünmüyor."

"Ama onunla asla," diye mırıldanıyor.

"Bir savaşçı ne kadar farklı olabilir ki?" "Hepsi aynı, değil mi?" diye tahmin ediyorum.

Banyoda rahatladıktan sonra saçlarını yıkamaya başladım. İlk kız ailenin hizmetçisidir, genellikle bir savaşçıdan doğar, ikincisi ise prenestir. Benden çoğu şeyi yapmam beklenir - temizlik, yemek, bahçe işleri - ama ikinci olmaksızın birinci olmayı tercih ederim.

Summer'ın saç kremini durularken annem içeri girdi. "Bir saatimiz var ve baban aç," diye tersliyor. "Burada bitireceğim." Yan taraftan bir havlu kapıyor ve babamın masada beklenti içinde oturduğu alt kata iniyorum.

Hemen işe koyuluyorum, birkaç gün önce kesime gönderilen domuzlarımızdan taze domuz pastırması kızartıyorum. Dün akşam pişirdiğim ekmeği alıp iki parça dilimliyorum ve tavadaki kızarmış ekmeklere ekliyorum. "Bugünkü kuralları bildiğini varsayıyorum," diyor, gözleri içimi yakıyor ve ben de başımı sallıyorum. "Kelimeler," diye bağılıyor, ellerini masaya vurarak.

Yüzümü ona dönüyorum. "Elbette efendim."

Bana doğru uzanıyor, bileğimden tutuyor ve neredeyse masanın üzerinde yatana kadar beni kendine çekiyor. "Alaycılığına ihtiyacım yok," diye tükürüyor.

"Alaycı değildim," diye eklemek için acele ediyorum.

Kalçama sertçe vuruyor, el izi anında bir yanık bırakıyor. "Bu bir onurdur," diye bağılıyor ve ben sessiz kalıyorum. Bana ikinci kez vuruyor ve irkiliyorum. "Söyle."

"Bu bir onurdur," diye neredeyse fısıldıyorum.

Üçüncü vuruş beni ağlatmaya yetiyor ve annem her zamanki asık suratıyla içeri giriyor. "Oku şunu," diye emrediyor ve beni masadan ayağa sürüklüyor. Önünde duruyorum, kollarım iki yanımda, konuşabildiğimiz andan itibaren bize yutturdukları saçmalıkları okurken ayakta durmak için yetiştirildiğimiz şekilde.

"Ailelerimizi onurlandıracağız. Bizler dürüst ve özgürüz. Babalarımıza bağlıyız, son nefesimize kadar hizmet edeceğiz." Konuşmanın tamamının bir çelişki olduğunu belirtmek isterim. Ben özgür *değilim*. Kadınlar özgür *değildir*. "Babalarımız bizi koruyacak ve seçtikleri yolda bize rehberlik edecek, bizi kötülükten uzak tutacak."

Annem bir elini babamın omzunda gezdiriyor. "Bugün Summer'a odaklanalım," diyor nazikçe ve başıyla kahvaltıya dönmemi işaret ediyor, ben de hemen dönüyorum. "Bugün onun günü. Ve senin de," diye yatıştırıyor. "Diğer ailelerin kızımızın ne kadar harika olduğunu ve nasıl güçlü bir savaşçı doğuracağını görmeleri için bir şans."

Sandalyenin geri çekildiğini duyuyorum, bu da onu masada kendisiyle birlikte oturmaya davet ettiği anlamına geliyor. Onu yanında görmek için riskli bir bakış atıyorum,

gözlerinin içine sevgi ve hayranlıkla bakıyor. Rolünü mükemmelleştirmiş.

"Haklısın," diyor. "Summer heyecanlı ve Maximus'la olan maç şimdiye kadarkilerin en iyisi."

"Bir de diğer ailelerden gelen teklifleri düşün. Bir savaşçının çocuğunu taşıyabilecek kadar güçlü olduğunu gösterdiğinde, erkekler onunla evlenmek için sıraya gireceklerdir."

Gözlerimi deviriyorum, kimsenin göremeyeceğinden eminim. Diğer ailelerin oğulları Summer'la evlenmek isteyecek ve babam da en uygun adayı seçecek. Bu bağları güçlendirir ve babamın Morales ailesine hayran olduğunu biliyorum, her ne kadar baba Silas zalim ve şiddet yanlısı bir adam olsa da. Oğullarının da daha iyi olmadığını tahmin ediyorum.

Ben babam için kahvaltı hazırlarken Summer mutfağa girdi. Çırılçıplak, babamın incelemesi için hazır. Gözlerimi yere indiriyorum, tüm gözler onun üzerindeyken ne kadar mahcup hissettiğini merak ediyorum. Sanırım buna alışması gerekiyor.

Babam ayağa kalkıp ona doğru yaklaşıyor ve ben de yukarı bakıp onun sertleşmesini izliyorum. Onun etrafında dönüyor, sonra önünde duruyor ve sırtlıyor. "Mükemmel," diyor ve kızın omuzları rahatlayarak çöküyor. "Nasıl davranman gerektiğini hatırlıyor musun?" diye soruyor ve o da başını sallıyor. "Herkes harika vakit geçirdiğine inanıyor olmalı."

"Elbette," diyor kız.

Babam yan taraftaki bir çantaya uzanıyor ve içine bakması için açık tutuyor. Nefes nefese kalıyor, uzanıp bir yığın dantel çıkarırken gülümsüyor. Babam onu alıyor, elbisenin fermuarını açıyor ve içine girebilmesi için önüne indiriyor. Elbiseyi yukarı çekerken, elbise kızın kıvrımlarına yapışıyor. Beyaz kumaşın altındaki teni ortaya çıkarıyor ama göğüslerini ve alt bölgesini mükemmel bir şekilde örtüyor. "Göz kamaştırıcı," diyerek fermuarını kapatıyor ve yanağına bir öpücük konduruyor. "Bugün beni gururlandıracaksın."

Tören kilisede gerçekleşir. Sanırım bu, Tanrı'nın onayladığı kutsal bir gelenekmiş gibi, erkeklerin gerçekleşmek üzere olan şey hakkında daha iyi hissetmelerini sağlıyor. *Eğer* Tanrı gerçekse, buna göz yumacağını sanmıyorum.

Ön sırada rahatsız bir şekilde yer değiştiriyorum. Morales ailesi kendi taraflarında oturuyor, diğer iki aile de karşımızda. Hepimiz kendi odalarımızdayız.

Ortada yükseltilmiş bir cam masa var. Kız kardeşim Maximus'la ilk kez orada tanışacak. Savaşçıları sadece buraya getirildiklerinde görüyoruz. Geri kalan zamanlarda köyün altındaki ayrı sığınaklarda tutuluyorlar.

Herkes oturduktan sonra babam ayağa kalkıyor ve Summer'ın elinden tutuyor. Onu ortaya doğru götürüyor ve dantel elbisesinin fermuarını açıp vücudundan sıyrarak onu çıplak bırakıyor. Gözlerindeki korku ve belirsizlik çığlık atmama neden oluyor. *Bu barbarlık.*

Eğer bu bir onur olsaydı, bu kadar yanlış hissetmezdim.

Onu kaldırıp cam masanın üzerine oturtuyor ve sırt üstü yatırmadan önce alnına nazik bir öpücük konduruyor. Biraz yukarı kayıyor, ayaklarını masanın üzerine kaldırıyor ve bacaklarını ayırıyor. Babam bileklerini tutuyor ve başının üzerine doğru götürüyor, ipek kelepçeleri alıyor ve orada sabitliyor. Sonra tekrar annemin yanına oturuyor, annem de ona gururlu bir gülümseme gönderiyor.

Diğer ailelere bakıyorum, aralarındaki kızların da benimle aynı korkuyu hissedip hissetmediklerini görmek için. Ama hissetmiyorlar, bu da bana hepsinin harika aktrisler mi olduğunu yoksa bu 'onura' gerçekten inanıp inanmadıklarını merak ettiriyor.

Kapı açılıyor ve hepimiz dönüp bakıyoruz. Maximus kocaman. Kırmızı halı boyunca yeni kurbanının serildiği yere doğru yürürken kelepçeleri şingirdiyor. O da çıplak, kocaman ereksiyonu gururla duruyor ve ben endişemi gizleyemiyorum. *Oraya nasıl sığacak ki?*

Diğer aileler kız kardeşimin hamile kalışını heyecanla izliyorlar. *Zavallı Summer.*

Maximus da hevesli görünüyor, yaklaştıkça ereksiyonunu bir hayvan gibi yumrukluyor. Gardiyan yanında dururken zincirleri Summer'a yaklaşmasına yetecek kadar gevşetilince tiksintiyle irkiliyorum. Bu Maximus'un hayvani olduğunu hatırlatıyor. Aksi takdirde gardiyanlar neden sığır sopası taşısın ki?

Maximus masaya tırmanıyor, Summer'ın üzerinde sürünürken burnunu karnına bastırıyor, vücudunda gezdiriyor, sürekli

onu kokluyorum. Başını bir tarafa çeviriyor ve gözleri benimkilerle birleşince küçük bir panik çığlığı atıyor. Ona yardım etmem için sessizce yalvarırken dehşetini hissediyorum. Kan tadı alana kadar dudağımı ısırıyorum, umutsuzca sessiz kalmaya çalışıyorum.

Canavar ileri atılmadan önce ereksiyonunu hizalıyor, o kadar hızlı ve sert ki Summer şok içinde çığlık atıyor. Göz ucuyla babamın daha dik oturduğunu ve yumruklarını iki yanında sıkıca kenetlediğini görüyorum. Kız ses çıkardığı için kızgın. Kız onu utandırıyor ve elinden gelse kıza susması için bağıracak.

Maximus inliyor. Zavallı kız kardeşimin gözlerinde daha fazla korkuya neden olan hayvani bir ses. Yavaşça ondan uzaklaşıyor ve ben rahatladığımı hissediyorum. Belki de bu kadar. Her şey bitmiştir. O da aynı şeyi düşünüyor olmalı çünkü uzun, titrek bir nefes veriyor. Ona küçük, güven verici bir gülümseme veriyorum ve sonra Maximus ileri atılarak onu tekrar içine alıyor. Bu kez durmuyor ve Summer'ın acı ve sıkıntı içinde haykırmasına aldırmadan saldırısına devam ediyor.

Babam annemi dürtüyor. "Oraya çık ve sustur onu," diye tıslıyor.

Annem aceleyle kürsüye çıkıyor ve bir eliyle Summer'ın saçlarını okşuyor. Kulağına bir şeyler fısıldıyor ve cemaatin geri kalanı için bunlar cesaretlendirici sözler gibi görünüyor, ama annemin gözlerindeki şeytani parıltıyı görüyorum.

gelmek için.

"Acıyor," diye yanıtlıyor Summer. "Gerçekten acıyor."

Anne bir elini yavaşça Summer'ın ağzının üzerine koyar ve kulağına tıslamaya devam eder. Bu sırada canavar etrafındakilere aldırmadan onu beceriyor. Onu suçlamıyorum, bu şekilde eğitilmiş. Savaşçılar dövüşür ve sikişir. Dolaşmakta ya da köye katılmakta özgür değiller. Onlara hayvan gibi davranılır, köpek gibi yetiştirilirler.

Hepimizin suç ortağı olduğu bu iğrenç oyunda efendilerine hizmet ediyorlar.

Hiç düşünmeden ayağa kalkıyorum. Ağzım birkaç kez açılıyor ama hiçbir kelime çıkmıyor. Ta ki kız kardeşimin bacaklarına bulaşan kanı görene kadar. "Dur," diye bağıriyorum öfkeyle. Babam bana ters ters bakıyor ve ben içimi kaplayan paniği yutuyorum. "O yaralı," diye çaresizce ağlıyorum.

"Otur yerine," diye tıslıyor.

"Yaralı olması umurunda değil mi?"

Herkesin gözleri bize çevrilmişken gizlice beni yakalamaya çalışıyor. Ama kimse bu maskaralığı durdurmaya çalışmıyor. Podyuma doğru koşuyorum, beni yakalamaya çalışan bir korumayı da atlatıyorum ve canavarın sırtına atlıyorum. "Bırak onu," diye bağırarak boynunu olabildiğince sert bir şekilde sıkıyorum.

"Tanrım, Wynter. Ne halt ediyorsun sen?" Annem çığlık atıyor.

Summer, ben minik yumruklarımın canavarı hırpalarken, o da hırlayıp tepinerek beni uzaklaştırmaya çalışırken neredeyse gülümseyerek izliyor.

Sonra sırtımda keskin bir acı hissediyorum ve bir gümbürtüyle podyumdan düşmeden önce kaskatı kesiliyorum. Muhafızın sığır sopasıyla başımda dikilen babamın öfkeli gözlerine bakıyorum. "Çıkarın onu buradan," diye tıslıyor öfkeyle.

Uyanıyorum, sırt üstü yuvarlanırken yüksek sesle inliyorum ve kendimi tekrar tören odasında buluyorum. Şimdi sessiz ve bir santim bile kıpırdamadan etrafıma bakındığımda herkesin gittiğini görüyorum. Rahatlayarak iç geçiriyorum ve yavaşça oturmaya çalışıyorum, acı vücuduma yayılırken yüzüm buruşuyor.

"Sonunda uyandı." Babam ilk sıraya oturmuş, acımasız gözlerini bana dikmiş. "Söyle bana Wynter, bugünkü planın neydi?"

Yutkunuyorum ama ağzım o kadar kuru ki dilim damağıma yapışıyor. Odanın üst kısmındaki parlak vitray pencerelerden dışarının artık karanlık olduğunu fark ediyorum, bu da bir süredir baygın olduğum anlamına geliyor. "Ona zarar veriyordu," diye mırıldanmayı başarıyorum.

Küçümseyerek ayağa kalkmaya çalışıyor ve hâlâ elinde sığır sopası olduğunu görüyorum. "Senin için yaptığımız onca şeyden sonra" diyor, sesinden öfke damlıyor, "bize borcunu böyle mi ödüyorsun?"

Sığır sopasının ucunu yerde sürüklüyor, ben de dikkatle bakıyorum. "Kız kardeşini utandırdın," diye kükredi birden, "ama en kötüsü beni utandırdın." Sopayı savurup kafama vuruyor ve ben yan yatıyorum. "Sanchez ismini alay konusu haline getirdin," diye bağırıyor.

Tekrar doğrulmaya çalıştığımda ayağını kalçama bastırıyor. "Yerde kal," diye emrediyor. "Şimdi, kurallara uymayan kızlara ne olduğunu hatırlıyor musun?" Boğazımda bir yumru oluştuğunu hissediyorum.

kalçama daha sert bastırıyor. "Bugün pek çok insanı hayal kırıklığına uğrattın, Wynter. Cezan büyük ve uzun olacak."

Ayağını kaldırıyor ve ben de beni incittiğini bilmenin tatminini ona yaşatmak istemediğim için acı veren bölgeyi ovmaktan kendimi alıkoyuyorum. Aşağı uzanıyor, elini saçlarımdan arasına sokuyor ve sıkı bir yumruk haline getiriyor. Beni ayağa kaldırırken her bir saç derimden kopuyormuş gibi hissediyorum. Bileğini kavriyorum ve acıyı azaltmak için parmak uçlarımda yükseliyorum.

"Uslu durmayan kızların aile reislerini nasıl memnun edecekleri konusunda ders almaları gerekir. Kelimeleri ezbere oku."

"İstemiyorum," diye fısıldıyorum, gözyaşlarımdan yanaklarımdan aşağı süzülürken bana ihanet ediyor.

Sığır sopasını kalçama bastırıyor. "Şimdi," diye uyarıyor.

"Ailelerimizi onurlandıracağız. Bizler dürüst ve özgürüz. Babalarımıza bağlıyız, son nefesimize kadar hizmet edeceğiz. Babalarımız seçtikleri yolda bizi koruyacak ve bize rehberlik edecek, bizi kötülükten uzak tutacaktır."

Gazap

Hırlıyorum, yumruklarımı öfke yumağı haline getiriyorum. Acı çubuğu yan tarafıma bastırılıyor ve dişlerimi sıkarak tıslıyorum, dudaklarımdan tükürükler çıkıyor. "Bir daha sana hareket etmeni söylediğimde hareket edeceksin," diye homurdanıyor gardiyanım.

Odamın kapısı kayarak açıldı ve beni içeri iterek tökezlememe neden oldu. *Hay sikeyim*. Elinde o sopa olmasaydı, onu lime lime ederdim. Benim yarı boyumda, öfke sorunları ve Tanrı kompleksi olan bir adam.

Kapı aralığında oyalanıyor, sırtıyor. "Ve dilsiz," diye ekliyor, "sırf bu tavrın yüzünden bu gece aç kalacaksın." Küçümseyerek, kapı kapanırken geri adım atıyor. *Siktiğimin piçi*.

Odaya şöyle bir göz atıyorum ve daha önce kendimi kaybettiğim zamanki dağınıklığın hâlâ devam ettiğini fark ediyorum. Görmezden geliyorum ve yatağıma uzanıp gözlerimi kapatıyorum. İlaçlarım olmadan asla uyuyamayacağım, ama uyuyabilmemin de bir yolu yok.

O ş e r e f s i z d e n . En azından uyuduğumu düşünürse beni birkaç saat yalnız bırakabilir.

İKİNCİ BÖLÜM

WYNTER

KontROLSÜZCE titriyorum, kollarımı kendime doluyorum ve dizlerimi göğsüme doğru çekiyorum. Yağmur damlaları yüzümden aşağı kayıyor ve burnumun ucundan damlıyor. Annemin mutfak penceresinden beni izlediğini görmek için başımı kaldırıyorum. Beni içeri götürmek istiyor, yüzündeki acı dolu ifadeden bunu anlayabiliyorum. Babam için gösterdiği performansa rağmen, bana böyle davranmasından nefret ettiğini biliyorum.

Üç gündür bahçedeki çamaşır ipi direğine zincirliyim. Hepsi kız kardeşimin törenini böldüğüm için aldığım cezanın bir parçası. Benimle konuşmamaları ve hatta bana doğru bakmamaları emredildi. Beni kiliseden eve getirdikten sonra babamın kanunları uyguladığını duydum. Annemin de benim ne kadar duygusal bir insan olduğumu ve kız kardeşimi ne kadar çok sevdiğimi söyleyerek beni savunduğunu duydum. Hiçbir şey fark etmedi. Hiçbir zaman da olmadı. Benim için savaşmaya devam etseydi, o da burada olurdu.

Birkaç dakika sonra kapı açılıyor ve annem kapı aralığında duruyor. Ulaşamayacağım kadar uzakta ama onu duymam için bağırmasına gerek kalmayacak kadar yakın. "Eve geliyor," diyor alçak bir ses tonuyla. "Lütfen Wynter, lütfen ukalalılığınla onu daha fazla kızdırma." Çıplak ayaklarıma bakıyorum, ayak parmaklarımı taş yola sertçe bastırıyorum. "Ne planladığını bilmiyorum ama cezayı çekersen yoluna devam edeceğinden ve her şeyin eskisi gibi olacağından eminim."

Gözlerimi deviriyorum. "Bunu unutmama izin vermeyeceğini ikimiz de biliyoruz."

"Böyle davranmaya devam edersen birkaç gün daha burada kalacaksın ve hava hiç de iyiye gitmiyor."

"Seninle neden evlendi?" Sonunda onun gözlerine bakarak soruyorum. "Madem bir savaşçının kızını sevemeyeceğini düşünüyordu, neden seninle evlendi?"

"Bu saçmalığı hemen kes," diye tıslıyor. "Bunu çok zorlaştırıyorsun ve buna hiç gerek yok."

"Benden nefret ediyor, bu yüzden ne yapsam ya da söylesem her şeyi daha da kötüleştiriyor." "En büyük kız evlat olarak senin görevin aile."

"Bir köle gibi," diye tükürdüm.

"İyi bir evlat gibi," diye karşı çıkıyor. "Yaptığın şeyin pek çok başka sonucu var. Summer hamile kalmayabilir ve bu olursa babanın nasıl tepki vereceğini Tanrı bilir. Ve sonra ona sadece bir kız çocuğu verdiğim için bana düşman olacak." İçeri girip kapıyı kilitledi.

Haklı olduğunu biliyorum. Hepimiz için işleri daha da kötüleştirdim ama o anda kontrolü kaybetmişim. Summer hamile kalmazsa, babamın toplumdaki itibarı düşecek. Ailelerin üçüncü kızı teklif etmesi duyulmamış bir şey değil ama annem Summer'ın doğumu sırasında neredeyse ölüyordu, bu yüzden üçüncü bir çocuk söz konusu bile olamazdı.

"Hiç gitmeyecek sanıyordum," diye fısıldıyor arkamdan bir ses ve ben hafifçe dönerek gülümsüyorum. "Hayır, tekrar pencereden dışarı bakarsa diye arkana bakma." Kağıt bir bardağın avucuma bastırıldığını hissediyorum ve rahatlayarak iç çekiyorum, titreyen elimle bardağı kavırıyorum ve bir yudum su içiyorum. "Burada biraz ekmek de var. Üzerine biraz tereyağı bile koydum." Suyu arkama koyuyorum ve ekmeği alıyorum. Hâlâ sıcak ve midem açlıktan gurulduyor. "Bir sonraki törenden haber var mı?" Eve sırtımı dönüp en iyi arkadaşım Abel'e bakmadan önce pencerenin açık olup olmadığını kontrol ediyorum. Ailesi kasabada bir fırın işletiyor ve tanıdığım en nazik insanlar. Ama babam kasabadan biriyle arkadaş olduğumu bilseydi, başım daha çok derde girerdi. Hiç kimsem olmamasını tercih ediyor.

"Hayır, ama muhtemelen Livia olacak."

Livia Garcia neredeyse yirmi üç yaşında ve Abel onu on yaşından beri seviyor. O bilmiyor, çünkü törenlerde kullanılan kızlar evlerinin dışında kimseyle ilişki kurmuyor ve asla bir aile üyesi tarafından refakat edilmiyor.

"Umarım değildir," diye mırıldanıyor, ekmeğimden bir ısırık almamı izlerken. "Bugün daha fazla çocuğun geldiğini gördüm" diye ekliyor ve o küçük çocukların nereden geldiğini ve onları neyin beklediğini düşününce midem bulanıyor. Kendisi de köyden olan Jade, Abel ve ben muhafızların geliş gidişlerini izliyoruz.

Her altı ayda bir, bir minibüsle yola çıkarlar ve genellikle üç ya da dört gün sonra geri döndüklerinde, köyün altındaki kampa götürülen ve savaşçı olmak üzere eğitilen yaklaşık beş yaşlarında genç erkek çocukları getirirler. Güçlenen ve iyi dövüşenler savaşçı kampına taşınıyor ve sonunda aileler onlara teklif verip kendi kamplarına alıyor ve burada aile için savaşmak üzere eğitiliyorlar. Jade yatakhane çalışıyor, onların geliş için hazırlık yapıyor. Bize sık sık çocukların ağlamamayı öğrenene kadar anneleri için nasıl ağladıklarını anlatıyor. Muhafızlar onları yeterince çabuk dövüyor.

"Gitmelisin," diyorum. "Babam eve dönüyor ve sizi burada yakalarsa ..."

"Evet, evet, o beni korkutmuyor." Ama ikimiz de kuralları çiğneyen köylülerin cezasını biliyoruz; bana yardım etmek Habil'in tüm köyün önünde dayak yemesine neden olur.

Babam on dakika sonra dönüyor ve bana doğru yürüyor. "Aileye yeniden katılmaya hazır mısınız?" diye soruyor. Dün gece de aynı soruyu sormuştum ama bu sefer bir dayak daha yemeyecek kadar üşümüş ve açtım.

"Evet, lütfen, efendim."

"Ayağa kalk." Direği kavırıyorum ve ağrıyan bacaklarımla ayakta durmak için kendimi sürüklüyorum. Neredeyse yere kapaklanıyordum ama kolumu yakaladı. Cebinden bir anahtar çıkarıyor ve bileğimdeki metal kelepçeyi çözüyor. "Yıkanacaksın ve bir saat içinde benimle yemek odasında buluşacaksın." Sonra topuklarının üzerinde dönüyor ve içeri giriyor.

Küvette çok uzun zaman geçiriyorum, kemiklerimi ısıtan ılık suyun tadını çıkarıyorum. Ancak kapıya hafifçe vurulduğunda irkiliyorum ve bir havlu kaparak dışarı çıkıyorum. Summer içeri giriyor ve zayıf bir gülümseme sunuyor. "Babam seni acele ettirmemi istedi" diyor ve ardından "İyi misin?" diye soruyor. Kucaklaşıyoruz ve saçlarımı nazikçe yüzümden uzaklaştırıyor. "Seni cezalandırma planından dolayı çok endişelendim."

"Eminim çok kötü değildir," diye fısıldıyorum. "Ayrıca, incinmeyeceğin anlamına geliyorsa buna değerdi."

Gülümsüyor. "Babamın kafasının patlamak üzere olduğunu sandım." Kıkırdıyor. "Teşekkür ederim, Wynter. Yaptığın şey çok cesurcaydı."

"Çok acıyor muydu?"

Gözlerinde yaşlar parlıyor ve başını sallıyor. "Hiç böyle bir acı hissetmemiştim. Ve sonrasında kanadım."

"Umarım hamile kalırsın," diye mırıldanıyorum.

Summer giyinmeme yardım ediyor ve aşağıya, babamın beklediği yere iniyoruz. "İkiniz de beni takip edin," diyor sakın bir sesle ve birbirimize şaşkınlıkla bakıyoruz. Belki de cezam sona ermiştir.

Mahzene doğru ilerlerken Summer elini benimkinin içine sokup hafifçe sıkıyor ve ben endişelenmeye başlıyorum. Mahzene girdiğimizde, babam cebinden bir sürü anahtar çıkarıyor ve bir halıyı geri çekerek ahşap bir kapıyı ortaya çıkarıyor. Kilidi açıp kaldırıyor ve beklentiyle bize bakıyor. Önce ben önden gidiyorum, bizi köyün altına ve bir tünele götüren taş basamakları dikkatle iniyorum.

Babam da bize katılıyor, duvardan bir lamba alıyor ve geçidi aydınlatmak için yakıyor. "Yürümeye devam edin," diye emrediyor.

Birkaç dakika boyunca takip ediyoruz, ta ki içinden daha fazla tünel çıkan büyük bir mağaraya açılana kadar. Babam önden gidiyor, dümdüz ilerliyor. Sonunda, bir odaya açılan başka bir kapı var. Halı kaplı, bir duvarda kitap rafları ve içinde bilgisayar olan büyük bir meşe masa var. Babamın evin dışında bir ofisi olduğunu biliyordum ama buraya hiç inmemiştik.

Masasından bir telefon aldı. "Geldik," dedi ve telefonu kapattı.

Birkaç saniye sonra kapı çalındı ve bir gardiyan içeri girdi. "Summer, onunla git," diye emrediyor babam. Summer isteksizce

Elimden tutup götürdüler ve beni her saniye daha da telaşlandırdılar.

Babam iç geçirmeden önce birkaç sessiz dakika beni izliyor. "Bundan sonraki süreçte iki şeyi hatırlamanı istiyorum. Birincisi, tanık olmak üzere olduğun her şey senin kendi hatan." Kalbim daha hızlı atıyor ve midemde bir bulantı hissediyorum. "İkincisi, kız kardeşinin törenini mahvetmemiş olsaydın bunların olmasına gerek kalmayacaktı." Masasının arkasındaki yan kapıyı işaret ediyor. "Hadi gidelim." Terleyen avuçlarımı uyluklarıma siliyorum ve onu takip etmeden önce derin bir nefes alıyorum.

Kapalı kırmızı perdeler bakan Chester tarzı iki kanepenin ve ortada bir içki dolabının bulunduğu küçük bir odaya giriyoruz. Babam kendine bir içki koyuyor ve birine oturuyor. Diğerine işaret ediyor ve ben oturuyorum. Sessizlik sağır edici ama zihnim o kadar hızlı çalışıyor ki başım ağrıyor. Summer nerede ve ben neden bu güzel odada *onunla birlikteyim*?

Birkaç dakika daha geçtikten sonra bir hoparlör sesi duyuldu ve korkuyla yerimden sıçradım. "Beyler, başlamaya hazırız."

Perdeler otomatik olarak açılıyor ve büyük bir pencere ortaya çıkıyor. Çok karanlık olduğu için diğer tarafta ne olduğunu görmek mümkün değil ama aniden parlak ışıklar yanıp sönüyor ve büyük, dairesel bir odayı aydınlatıyor. Nefesim kesiliyor, kalbim küt küt atıyor.

Ortada, gözleri bağlı Summer.

Gazap

Filmin akışını izlerken hayal kırıklığı içinde homurdanıyorum. Yataktaki kadın, birden fazla erkek onu sikerken, sessizleşene kadar deliklerini doldururken çığlık atıyor. Sikim acıyla geriliyor ama ellerim arkamdan bağlı olduğu için dürtüyü hafifletmek için yapabileceğim hiçbir şey yok. Adamların teker teker serbest kalmasını izliyorum, sonra film kesiliyor ve beşincisi oynamaya başlıyor.

Kapı açılıp bir gardiyan sırtarak içeri girdiğinde neredeyse rahatlayacağım. "Hazır mısın, Mute?" Filmi durduruyor ama kulaklarım hâlâ coşku çığlıklarıyla çınlıyor. Elindeki sopayı

uyarıdan sonra duvardaki metal halkaya uzanıyor ve kilidi açmaya devam ediyor. Ayağa kalkıyorum ve odadan çıkarılışımı takip ediyorum.

Üst kattaki kiliseye götürülmek yerine mağaralara indiriliyorum. Yaklaştıkça kalbim daha sert atıyor ve sikim ihtiyaçtan zonkluyor.

Bugün, yoluma çıkan her pisliği öldüreceğim.

Wynter

"Neler oluyor?" Avuçlarımı cama dayayıp pencerenin önünde dururken umutsuzca soruyorum. "Yaz" diye bağıryorum.

Babam gülüyor. "Seni duyamaz ve gözbağı çıkarıldıktan sonra bile seni göremez. Cam tek yönlü. Şimdi otur."

Boğazımın arkasında oluşan safrayı yutuyorum. Kusarsam daha da sinirlenecek. Babamın boğazını sıkmamak için ellerimi kalçalarımın altına bastırarak gergin bir şekilde koltuğuma çöküyorum. Hoparlör tekrar çatırdıyor. "*Bahisleri şimdi oynayın.*" Babam koltuğunun yanındaki bir düğmeye basıyor. "*Kazanan olarak Maximus'a oy verdiniz.*"

"Bahis nedir?" Kasabamızda yasak olduğu anlaşılan bu günah hakkında bir şey okumamış gibi davranarak soruyorum.

"Boş ver," diyor soğuk bir şekilde. "Her zaman çok fazla soru sormuşsundur."

Bir adam ringe girer ve Summer'ın göz bağını çözer. Saçlarını düzeltirken kibarca gülümsüyor ve gergin bir şekilde odaya bakıyor. Bir kapı açılıyor ve dört savaşçı teker teker içeri alınırken korkuyla sıçrayıp kapıya doğru dönüyor. İri yarı savaşçılar hâlâ muhafızlarına zincirlenmiş halde duvara dizilmişken dehşet içinde bakıyorum. Hepsi çıplak ve ereksiyonları sergileniyor. Ellerimi cama vurarak tekrar ayağa kalkıyorum. "Ne haltlar dönüyor burada?" diye bağıryorum.

Babam da bana katılıyor, bu kez saçlarımdan bir avuç tutup başımı geriye çekiyor. "Kız kardeşinin hamile kalmasını sağlamak zorundayım ve durumu kurtarmanın tek yolu bu," diye öfkeyle tükürüyor. "Bu aşağı

böylece izleyeceksin." Başımı pencereye dönmeye zorluyor, burnum pencereye dayanana kadar beni itiyor.

Muhafızlar savaşçıları çözmeye başlıyor ama yine de sığır sopalarını yüzlerine tutarak onları duvara sabitliyorlar. Savaşçılar çok küçük yaşlardan itibaren bu şeyden korkmak üzere eğitilmişler ve birkaç gün önce ısırığını hissettikten sonra neden bu kadar etkili olduğunu anlayabiliyorum.

Hoparlörden bir geri sayım sesi geliyor, ama bu ses aynı zamanda Summer'a da dinletiliyor, o da panik içinde başını sallamaya başlıyor ve herhangi bir kaçış yolu bulmak için çaresizce odaya bakıyor. "Lütfen," diye başlıyor, geri çekilerek. Savaşçılar homurdanıyor, ara sıra birbirlerine bakarak hafifçe öne doğru eğiliyor ve ona ilk ulaşan olma niyetlerini gösteriyorlar.

Bir alarm sesi duyulur ve muhafızlar odadan fırlayarak kapıyı arkalarından kapatır. Savaşçılar ileri doğru koşarken Summer korkuyla çığlık atıyor ve ona uzanan ellerinden kaçıyor. "Hayır," diye bağıyor. "Lütfen yapmayın."

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve kesinlikle inanmadığım Tanrı'ya kız kardeşimi kurtarması için dua ediyorum. *Benim tatlı, masum kız kardeşimi.* Babam kafamı cama vuruyor. "İzleyeceksin," diye kükrüyor.

"Kaç," diye fısıldıyorum Maximus'tan kaçarken. Maximus onun gömleğini yakalıyor ve yırtıyor. Dönüyor, neredeyse yere düşüyor ama tam Wrath bir hamle yapıp yumruğunu saçlarına indirdiği sırada kendini yakalamayı başarıyor. Onu kendine doğru çekip şortunu kavrarken çığlık atıyor. Başka bir savaşçı, Abraham da ona katılıyor ve kız iç çamaşırıyla kalana kadar malzemeyi tamamen parçalıyor. Ağzımı kapatıyorum, gözyaşlarıma engel olamıyorum.

Maximus, Abraham'ı iterek yolundan çekince Abraham tökezleyerek sırt üstü yere düşüyor. "Evet," diye tezahürat yapıyor babam, beni bırakıp alkışlıyor. Yüzümdeki tiksintiyi gizleyemeyerek ona doğru bakıyorum.

"Ona zarar verecekler," diyorum ona. "Ya zaten hamileyse ve ona zarar verirlerse?"

"O zaman onu bu duruma soktuğun için sen suçlu olacaksın."

Arkama baktığımda, Summer'ı yere yatıran Maximus'tu. Kadın dört ayak üzerinde ve adam onu kazığa oturturken kadın çığlık atıyor. Elleri göğüslerini okşuyor ve aynı hayvani hırıltı ondan da yükseliyor. diğer üç savaşçı yakın içinde üzerinde ona, hepsi fisting onların

iğrenç bir sapkın davranış sergileyerek ereksiyon olur. Zeus Summer'ın önünde diz çöküyor, saçlarından tutuyor ve ağzını ereksiyonuna zorluyor. Summer çok yaklaşıp kadar başını sallar, başka seçeneği yoktur ve Zeus kendini ağzına iterek onu boğar.

Maximus yüksek sesle kükrüyor, sakinleşmeden önce birkaç kez sarsılıyor. Kadından uzaklaşırken göğsü kabarıyor ve Abraham'ın yerini alması için geri çekiliyor. Kız o kadar çok ağlıyor ki Zeus yaptığı işi bırakıyor ve artık işini bitirmiş olan Abraham'ın arkasında sıraya giriyor. Gazap kendini yumrukluyor. Vücudu diğerlerinden daha büyük ve babamın onun için neden bu kadar çok para ödediğini anlıyorum. Kocaman ereksiyonu parıldarken kasları geriliyor ve sonra parçalanıyor, başını geriye atıp kükreyerek yere döl akıtıyor.

Korumalar içeri dalıyor ve adam yere yığılıyor. Bağırıyorlar, bunu kız kardeşimin içinde yapmadığı için kızgınlar. İki sığır sopası yan tarafına bastırılıyor ve kaskatı kesiliyor, tavana bakarken gözleri açılıyor. Tekrar zincirlenmesini, ellerinin birbirine bağlanmasını izliyorum ve kız kardeşimin dikkatini dağıttığı için minnettarım.

Gözlerim Summer'ın yerde kıvrılmış, dizlerini göğsüne çekmiş, sessizce hıçkırarak ağladığı yere gidiyor.

"Şimdi mutlu musun?" Babam kulağıma tıslıyor. "Bunu sen yaptın."

"Böyle olmak zorunda değildi," diye fısıldıyorum ve savaşçıların götürülüşünü izliyorum. Babam ofisine giden kapıyı açıyor ve beni iterek içeri sokuyor. Summer'ın geçtiği kapı açıktı ve hemen oraya koşup Summer'ın hâlâ ağladığı odaya giriyorum. Dizlerimin üzerine çöküp koluna hafifçe dokunuyorum. Korkuyla sıçradı ve ağlamaya başladı. "Benim," diye fısıldadım. "Sorun yok. Sadece benim."

Oturmak için iterken gözleri benimkilere ulaşıyor. "Bunların hepsi senin suçun," diye fısıldıyor.

"Summer, çok üzgünüm," diye ağlıyorum. "Bunun olmasını istememiştim." "Evet, öyle oldu," diye bağırarak ayağa kalkıyor.

Aşağıya bakıyor

Bacaklarının arasındaki ıslaklığa ve oradaki kana da dehşetle bakıyorum. "Benimle bir daha asla konuşma." Babamın ofisine doğru koşuyor, babam kapıda bekliyor ve aramızdaki konuşmayı sırtarak izliyor.

Ceketini ona sararken, onu göğsüne doğru çekerken ve yumuşak teselli sözleriyle onu yatıştırırken şaşkınlıkla bakıyorum.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

WYNTER

Mağaralardaki olaydan bu yana iki gün geçti. İki gün boyunca görmezden gelindim. Summer'ın geceleri ağlayarak uyumasını dinlediğim ve onu hiçbir şekilde rahatlatmama izin vermediği iki gün.

Babam içeri girdiğinde öğle yemeğini hazırlıyordum. Arkasında soluk tenli, ince bir kadın var. Ondan çok daha genç, muhtemelen yirmili yaşların başında. "Öğle yemeği için fazladan bir misafirimiz var," diyerek onu yemek odasına doğru yönlendiriyor.

Dakikalar sonra salata kâsesini içeri taşıırken babamın kadına son derece yakın durduğunu fark ediyorum. Başını eğmiş, kulağına bir şeyler fısıldıyor. Kaseyi masaya koyuyorum, babam kadından uzaklaşıyor ve kadının oturabilmesi için yanına bir koltuk çekiyor. Annem odaya giriyor ve duraksıyor, kendi koltuğunda oturan yabancıya hafifçe şaşkın bakıyor, ama yaygara çıkarmıyor ve bunun yerine babamın diğer tarafındaki koltuğa oturuyor. Bir tepsi sandviç almak için mutfaka gidiyorum ve yemek odasına döndüğümde Summer da oturmuş oluyor. Tepsiyi yere bırakıyorum ve Summer'la aramda bir boşluk bırakarak kendi koltuğuma oturuyorum.

Her zaman olduğu gibi sandviçini ilk alan babam oluyor. Ardından tepsiyi masaya geri koymadan önce kadına uzatıyor. Annem hafifçe kaşlarını çatıyor ama kendi kendine yardım ediyor. Bariz soruyu sormadığı için ona bağırarak istiyorum. *Kim lan bu kadın?* Bunun yerine herkesin yemeğini yemesini izliyorum, babam yiyebileceğimi söyleyene kadar hiçbir şeye dokunamıyorum.

Bitirdiklerinde, kalan birkaç sandviçe bakıyorum ve midem açlıktan gurulduyor. "Şu andan itibaren Annastasia her yemekte bize katılacak," diye duyuruyor babam. "Hepiniz ona nazik davranacaksınız." Karnım daha yüksek sesle gurulduyor. "Wynter, lütfen tedarikçilerimize ve

Yiyecekleri buna göre ayarlayın. Annastasia hamile olduğu için fazladan yeşil sebze ve et yiyecek."

Hepimiz başımızı kaldırıp bakıyoruz, gözlerimiz ikisinin arasında gidip geliyor. "Anthony," diyor annem nazikçe, "anlamıyorum."

"O da yatakta bana katılacak. Sen artık yan odada uyuyacaksın."

"*Senin* çocuğunu mu doğuracak?" Anne fısıldar.

"İkizler," diyor gururla. "Doktor hamileliği daha bu sabah doğruladı."

"Sadece bir savaşçının çocuğunu taşıyan kadınlar kurucu bir ailenin çocuğunu doğurmaya layıktır," diye yanıtlıyor annem.

"Seçimimi sana gerekçelendirmek zorunda değilim," diyor kararlı bir şekilde ve ayağa kalkmaya çalışıyor.

Annem de aynısını yapıyor. "Ben sadık oldum," diye tükürüyor ve ses tonundan irkiliyorum. "Sana bir kız evlat verdim."

"Ve asi, saygısız bir kız," diye tersliyor bana bakarak. "Ama zirvede kalabilmem için daha büyük bir aileye ihtiyacım var. Sen bu işe uygun değilsin, muhtemelen Wynter'in davranışları yüzünden Tanrı'nın verdiği bir ceza." Bütün gözler bana dönüyor ve ben hafifçe büzülüyorum. "Annastasia benim yanımda senin yerini alacak."

"Peki benim rolüm ne olacak?" diye soruyor.

"Her zaman olduğu gibi, beni memnun etmek. Hizmetine ihtiyacım olduğunda seni çağıracağım."

"Ben sıradan bir fahişe değilim," diye bağırır.

Elini geriye doğru kaldırıyor ve onu yere düşürecek kadar sert vuruyor. Kadın yere, adamın ayaklarının dibine düşüyor ve adam alçalarak kadının saçlarından tutup yüzünü kendi yüzüne getiriyor. "Sen tam olarak busun," diye tükürüyor. "Ve sonun Summer gibi çemberin içinde olmak istemiyorsan, yeni rolünü bir onur olarak göreceksin ve bunun için bana her gün teşekkür edeceksin." Onu tekrar aşağı itiyor. "Şimdi, bana ne söylemek istersin?"

Derin bir nefes alıp "Teşekkür ederim efendim" diye mırıldanmadan önce hafifçe sınıyor.

Annastasia'ya elini uzatır, o da elini tutar. Annastasia'ya yol gösteriyor ve odadan çıkarken kalan sandviçleri toplayıp çöp kutusuna atıyor.

Annemin yerde bir yığın halinde hıçkırarak hıçkırarak ağladığı yere koşup elimi uzatıyorum. Elime küçümseyerek bakıyor. "Görüyor musun?" diye soruyor, ayağa kalkarak. Gözlerindeki öfkeden çekinerek birkaç adım geri çekiliyorum. "Davranışlarının hepimiz için sonuçları var."

"Bunların hiçbirini ben istemedim," diye bağıyorum, tabağına bakan Summer'a bakarak. "Kötü olan o, ben değilim."

"Tek yapman gereken sessiz kalmaktı," diye bağıyor. "Şimdi her şeyi mahvettin." Ellerin içine hıçkırarak odadan çıkıyor.

Summer'a dönüp fısıldıyorum, "Özür dilerim."

Ayağa kalkıyor, sonunda gözlerini benimkilere dikeyor. "Bu hiçbir şeyi daha iyi yapmaz," diyor üzüntüyle. "Kurallara uymak zorundasın, Wynter. Bu kadar basit."

"Ama ben aynı fikirde değilim," diye fısıldıyorum. "Neden hepiniz benim gördüğümü göremiyorsunuz?"

"Başka ne seçeneğimiz var?" diye tıslıyor. "Hiçbir çıkış yolu yok. Burada, onların yarattığı bu uydurma dünyada sıkışıp kaldık. Kadınlar için bunun ne kadar adaletsiz olduğunu haykırmaya devam edebilirsin ama onların umurunda değil Wynter ve tüm bu gürültün sevdiğin herkesin incinmesine neden oluyor. O yüzden hepimize bir iyilik yap ve dur artık." O da odadan çıkarken şaşkın bir sessizlik içinde izliyorum.

Yanılıyor. Bu çılgınlıktan kaçmanın bir yolu olmalı. Jade sürekli dış dünyadan bahsediyor ve belki birlikte bir plan yapabiliriz.

Gazap

Küçük mavi hapların birbiri ardına zorla içirilmesinin tek bir anlamı var: Bugün kiliseye gitme sırası bende.

Birkaç gece önce çemberde kendimi tatmin etme hevesimden sonra, dövüldüm, aç bırakıldım ve buradaki amacımın ne olduğu tekrar tekrar hatırlatıldı - efendilerimiz tarafından bize sunulan tanrıçaları hamile bırakmak.

Kapı açılıyor ve bir gardiyan elinde başka bir hapla içeri girerken içimi bir korku kaplıyor. Bana sopasını gösteriyor.

verdiği acıyı hissediyorum. Ağzımı açıyorum ve o da dilimin üzerine yerleştiriyor. Yuttuktan sonra kontrol etmesi için ağzımı açıyorum.

"Gösteri zamanına on dakika kaldı, Mute. Bu akşam uzun ve başarılı bir performans bekliyoruz. Eğer berbat edersen, pişman olursun." Onu onaylamamı bekliyor ve onaylamadığımda sopayı bana doğru doğrultuyor. Beklentiyle irkilerek kaçmaya çalışıyorum, bu da onu sadece güldürüyor. "Seni lanet olası amcık," diye mırıldanıyor başını sallayarak. "Marşını göndereceğim," diye ekliyor ve odadan çıkıyor.

İçeri giren kadın dehşete düşmüş görünüyor. Kapıda üç muhafız toplanmış, açgözlü gözlerle kadın bana temkinli bir şekilde yaklaşırken onu izliyorlar. Ona zarar veremeyeceğime dair güvence vermek istiyorum çünkü o kadar sıkı bağlanmışım ki parmaklarımda ve ayaklarımda his kaybı var. Ellerine biraz soğuk jel sürüyor ve açık bacaklarımda arasına yerleşip ereksiyonumu kavramadan önce onları birbirine sürtüyor. Gözlerimi kapatıyorum ve zevkle titriyorum. "Onun üzerine oturmalısın, tatlı şey," diyor bir gardiyan ve diğerleri gülüyor.

"Çıplak," diye ekliyor bir diğeri.

Korkudan kaskatı kesildiğini hissediyorum. "Yardım etmemi ister misin?" diye soruyor diğeri, sesi çok daha yakından geliyor. Gözlerimi açtığımda onu ayağa kaldırdığını görüyorum. Elleri göğüslerini okşuyor ve kız gözlerini sıkıca kapatıyor. "Siktir et, belki de sadece gösteriyi izleyebilir" diye ekliyor, elbisesini kavırıyor ve ortadan yırtıyor. Kızın göğüsleri dışarı fırlıyor ve adam kız çığlık atana kadar göğüs uçlarını sıkıyor. Bu sestten nefret ediyorum ve öfkeyle hırlayarak bağlarımı çekiyorum.

"Şimdi canavarı uyandırdın," diye fısıldıyor ve onu bana doğru çeviriyor. Ellerini dizlerimin üzerine koyuyor ve onu eğiyor.

"Yakalanmadan önce acele et Larry," diye uyarıyor gardiyanlardan biri, kendi sikini yumruklayarak.

Larry kıs kıs gülererek pantolonunu ayak bileklerine kadar indirir. "Yolculuk için dayan," diye uyarıyor ve aletini kızın içine sokuyor. Kadın çığlık atıyor, adam istediğini alırken paniklemiş gözleri bana sabitleniyor. "Sikini yala" diye emrediyor, saçlarından tutup yüzünü ereksiyonuma doğru itiyor. Kız hıçkırarak başını sallayıp reddedince, adam kalçasına sert bir tokat atıyor. İsteksizce beni sıcak ağzına alıyor ve bundan gerektiği gibi nefret edemediğim için iğreniyorum. Sikim o kadar

Acı verici bir şekilde zor, boşalmamak için konsantre olmalıyım, çünkü bu bana bir dünya acı kazandıracak.

Larry homurdanıyor, sertleşiyor. Kızın ağzını sikimden çekiyor ve ben rahatlayarak iç çekiyorum. "Sıra onda," diye bağıyor ve onu diğer muhafızların önünde dizlerinin üstüne çöktürüyor. İlki kadının ağzını sikerken diğeri arkasına geçiyor, arkadaşının dölünün hâlâ kadının içinde olduğunu umursamıyor. Zavallı kadını nasıl kullandıklarını izliyorum ve işleri bittiğinde kadın hıçkırarak odadan kaçıyor.

"Şimdi, Mute, görevin için hazır mısın?"

Wynter

Akşamki törene davet edilmedim. Bu beni rahatlatıyor çünkü kız kardeşimin yaşadığı acıyı başka bir kadının yaşamasını istemiyorum. Bu yüzden herkes gidene kadar bekliyorum ve sonra köye doğru yürüyüşe çıkıyorum.

Jade babasının kasap dükkanında kasaları istifliyor. Dikkatini çekmek için cama vuruyorum, o da hemen kapıyı açmaya koşuyor. "Seni yıllardır görmemiş gibiyim," diye ağlıyor ve beni içeri çekerken sarılıyor.

"Evde işler zorlaştı," diye açıklıyorum.

"Abel söyledi," diyor sempatik bir gülümsemeye. "Sanırım köyde durumumuz kötü, ama şu anda senin hayatına sahip olmadığım için mutluyum."

Köylüler karneyle yaşıyor. Her ailenin bir karne defteri var ve haftalık erzaklarını kendilerine yetecek şekilde ayarlamak zorundalar. Ancak biz dört aileden biri olduğumuz için istediğimiz kadar az ya da çok alabiliyoruz ama önceden sipariş vermemiz gerekiyor.

"Birkaç hafta önce aramıza yeni bir aile katıldı," diye ekliyor ve bir et kasasını kaldırıp bana uzatıyor. Diğerlerinin yanına koyuyorum ve o da büyük buzdolabını açıyor. "Söylentilere göre baban kızlarından birini çoktan sahiplenmiş."

"Annastasia mı?"

"Bu o. Nasıl biri?"

"Onu pek görmedim. Daha bugün tanıştırdı ve bütün günü babamla geçirdi."

"Normalde böyle şeyler yapmadıkları için herkes konuşuyor."

"Kimse ona meydan okuyacak gibi değil."

"Her neyse, ailenin ana tarlaların yanında bir arsası var. En büyük oğulları ..." Sırıttıyor ve yüzünü dramatik bir şekilde yelpazeliyor. "H.O.T," diye heceliyor kıkırdarak. "Asla bilemezsin, belki de baban senden kurtulmak için seni evlendirir."

Hülyalı bir şekilde iç çekiyorum. "Hayal et." Bu asla gerçekleşmez. Savaşçılardan doğan kız çocukları, ailelerine gereken her şekilde hizmet etmek için yaratılmıştır. Oğullar hasat sırasında tarlalarda çalışmaya gönderilir ve sonunda evlenip kendi ailelerine sahip olurlar.

"Abel son zamanlarda daha fazla çocuğun geldiğinden bahsetti."

Etleri kancalara asarken bir kez daha hüzünlü bir gülümseme takınıyor. "Evet. Kapıdan ilk girdiklerinde kaybolmuş ve korkmuş görünmeleri yürek parçalayıcı. En küçüğü yaklaşık üç yaşında görünüyor."

"Onlardan herhangi birine hayatları hakkında soru sorabildiniz mi?" Dış dünyayı tanımaya çalışmak için birlikte bulduğumuz bir plandı bu. Jade başını salladı. "En büyükleri beş yaşlarında Wynter. Tek yaptıkları anneleri için ağlamak. Ayrıca bakıcılar bizi her zaman şahin gibi izliyor." Bakıcılar ilk geldiklerinde çocuklarla ilgileniyor. "Sığır sopasını çoktan tanıttılar."

"Fikirlerim tükeniyor," diye mırıldandım.

"Denememiz gerektiğine emin misin?" Ona baktığımda iç geçiriyor. "Zaten başın çok büyük belada. Köydeki herkes ne yaptığını biliyor. Bazıları geçen hafta yağın yağmur için seni suçluyor. Tanrı'nın seni cezalandırdığını düşünüyorlar."

Gözlerimi deviriyorum. "Aptallar."

Buzdolabının kapısı açılıp Jade'in babası kapı çerçevesine yaslanınca dönüyorum. "Şey, eğer sorun değilse." Jade ona yalvaran bir bakış atıyor ve o da başını sallıyor. "Artık uygun olmayan saatlerde gelmene izin veremem, Wynter."

"Babam fazladan bir misafiri beslediğimizi açıklamak için gelmemi istedi."

"Bana haber verdiği için teşekkür ederim. Haftalık teslimatınıza ekleyeceğimden emin olabilirsiniz." Kapıyı daha geniş açtı. "Gitmelisin."

Dışarı çıkarken Jade'e ders verdiğini duyuyorum ve durup dinliyorum. "Sana daha önce de söyledim, artık onunla birlikte görünemezsin. Bu bizim için kötü olur. Diğer köylüler babasına söyleyecek ve o da bizi cezalandıracak."

Babamın şimdiden sevdiğim herkesi yok etmeye çalıştığı gerçeği aklımdan çıkmıyor ve kapıyı arkamdan dikkatlice kapatıyorum.

Eve dönmek için tepeye tırmanırken Abel beni yakalamak için acele ediyor. "Dışarıda ne yapıyorsun? Neden törende değilsin?"

"Fark etmediysen söyleyeyim, sürgündeydim," diyorum küçük bir kahkaha atarak. "Bir daha ortalığı karıştırmayayım diye beni yasakladılar."

"Gelip sıranın kimde olduğunu görmek ister misin?"

diye soruyor. Kaşlarımı çatıyorum. "Pek sayılmaz."

"Lütfen," diye karşı çıkıyor. "Eğer Livia'ysa, oracıkta ölürüm." Sırıttıyorum. "Çok dramatiksin."

Kilisenin ana kapısına giden yol boyunca onu takip ediyorum. İçerisi sessiz ve Abel kapıyı yavaşça açıyor, içeriye bakmamız için yeterince boşluk bırakıyor. Bir elimle ağzımı kapatıyorum ve Livia'nın Gazap'a binerkenki görüntüsüne bakıyorum. Zevkten ağlarken gözyaşı ya da dramatik bir şey yok. Wrath her hamlesinde homurdanırken bir elini Livia'nın beline dolamış. "Lanet olsun," diye fısıldıyorum.

"Hayatım bitti," diye mırıldanıyor Abel.

"Ya da yeni başlıyor," diye yatıştırıyorum. "Bebek doğduğunda ona ağlayabileceği bir omuz sunabilirsin."

"Bebek doğar doğmaz ailelerden biriyle evlendirilecek. Muhtemelen Dudley'le," diyor küçümseyerek.

Kaşlarımı çatıyorum. "Lucas Perez'in kuzeni Livia'yla evlenmeyecek." "Tek bildiğim ben olmayacağım."

Bir adım uzaklaşıp yola geri dönüyorum, Abel da peşimden geliyor. "Kim bilir? Babam şimdiden kuralları kendine göre değiştiriyor."

"Yeni aileyi ve kızlarından hoşlandığını duydum."

"Kızın bir savaşıdan çocuğu bile olmamış, nasıl olur da onun yatağına girer?"

"Sence bir gün köylülerin savaşçıların kazazedeleriyle evlenmesine izin verir mi?"

Gölüyorum, başımı sallıyorum. "Muhtemelen vermez."

Jax ve Lenny savaşçılarıyla bize doğru yaklaşırken zincir sesleri ikimizi de döndürüyor. Geçebilmeleri için hemen bir kenara çekiliyoruz. Wrath benimle göz göze geliyor ve bir an için nefes alamıyorum, sanki temel bir işlevimi unutmuşum gibi. "İşte burada, lanet olası," diye alay ediyor Lenny.

"Eminim babası kızıyla bu şekilde konuşmandan memnun olacaktır," diye tersliyor Abel.

Duraklıyorlar ve Wrath'ın gözleri vücudumda geziniyor. Çıplaklığından utanarak gözlerimi kaçırıyorum. "Babasının umurunda bile değil," diyor Lenny gülerek. "Onu utandırdığından beri değil."

Jax'in eli bana doğru savruluyor ve irkiliyorum. Wrath homurdanıyor, gözleri tam olarak çıkaramadığım bir şeyle parlıyor. Jax kaşlarını çatarak arkasına bakıyor. "Sorun nedir, Mute? Hak sahibi prenesten sen de mi nefret ediyorsun?"

Saçımdan bir tutamı parmağına doluyor ve Abel omuzlarını dikleştirdiğinde Jax elindeki sığır sopasını uyarırcasına havaya kaldırıyor. Gözleri dehşete düşmüş yüzümde gezinirken alçak bir fısıltıyla, "İşte bu ortak bir noktamız, savaşçı," diye ekliyor. Sırıtarak parmağını yanağımdan aşağıya, köprücük kemiğimin üzerinde gezdiriyor. "Belki de seni babanın elinden almayı teklif etmeliyim, böylece adını kirletmen konusunda endişelenmesine gerek kalmaz."

Wrath zincirlerini çekiyor, açık mavi gözlerinde öfke ısıll ısıll yanıyor ve Jax'in parmaklarının bana dokunduğu yere dik dik bakarken bunu benim için yapmadığı izlenimine kapılıyorum. Jax ikinci kez dönüp bakıyor ve alay ediyor. "Buna dokunmamı istemiyorsun, Mute, öyle mi?" diye soruyor ve sonra boğazımı sıkıyor. Nefesim kesiliyor, parmakları boynuma girerken irkiliyorum.

Wrath ileri doğru hamle yaparak yumruğuyla Jax'in kafasının yan tarafına vuruyor ve yere düşerken kendini tutabilmesi için beni bırakmaya zorluyor. Boynumu sıkıyorum, gözlerim fal taşı gibi açılmış bir şekilde canavara bakıyorum.

Jax'e doğru çekmek için. Lenny sığır sopasını Wrath'ın kalçasına bastırmadan önce telsizindeki bir düğmeye basar. Hiçbir işe yaramıyor, sadece onu daha da kızdırıyor gibi görünüyor.

Ellerinde sopalarla tepeye doğru koşan başka muhafızlar görüyorum ve paniğe kapılarak Wrath'a doğru koşup elimi onunkinin üzerine koyuyorum. Hemen sakinleşiyor, merakla dokunuşuma bakıyor. "Sakin ol," diye fısıldıyorum, "yoksa sana zarar verecekler." Gözleri benimkilerle buluşmadan önce ağzı açılıp kapanıyor. Açıklayamadığım bir şeye kilitlenmiş durumdayız ve onun çarpıcı mavilerinde gördüğüm tek şey acı. "Beni kurtardığın için teşekkür ederim," diye ekliyorum.

Aniden dizlerinin üzerine çöküyor, gözleri başının arkasına kayıyor ve vücuduna bastırılan çubuklarla kaskatı kesiliyor. Abel beni geri çekerken "O sakın," diye bağıryorum. "Bırak onu. Yine sakinleşti." "Wynter?" I dön at ve ses . benim Babamın Ses.

Bu Gözlerinde gördüğüm hayal kırıklığı bana karşı duyduğu nefreti hatırlatıyor. Yanında Cornelius, Adrian ve Silas var. Dört ailenin reisi de bana bakıyor ... yine.

"Anthony, bu böyle devam edemez," diyor Adrian kararlılıkla. "Buraya kızımın törenini bozmak için geldi."

Başımı sallıyorum, Wrath götürülürken arkama bakıyorum, ayakları taş yolda sürükleniyor. "Ben yapmadım. Yaptığım şey bu değildi."

"Efendim, izin verirseniz," diye araya giriyor Jax, başını darbe aldığı yerden tutarak. Babam sert bir şekilde başını sallıyor. "Onları birlikte, yakınlaştırmak buldum. Beni görevimden alıkoydular ve Wrath şanslı bir vuruş yaptı."

Nefesim kesiliyor, aynı derecede mahcup görünen Abel'a bakıyorum. "Biz öyle bir şey yapmıyorduk," diye savunuyorum.

"Yakınlaşmak mı?" diye tekrarlıyor babam kaşlarını kaldırarak.

"Hayır, biz sadece ... görmek istedik." Gerçeği itiraf etmeden önce duraksıyorum. "Töreni izliyorduk."

"Ve sonra köyden bir adamla yakınlaştın?" Cornelius suçluyor. "Törenler yıllardır gerçekleştirdiğimiz bir ritüeldir. Ne cüretle şeytanın davranışlarını bozmasına ve düşüncelerini karartmasına izin verirsin?"

"Ben yapmadım," diye tekrar itiraz ediyorum.

Babam bir adım öne çıkarak yüzüme vuruyor. "Tartışma," diye bağıryor. "Eve git ve beni orada bekle." Abel dönüp

Ama babam ekliyor, "Sen değil."

Başına kötü bir şey gelmemesi için Tanrı'ya dua ederek dehşet içindeki yüz ifadesine bakıyorum.

Gazap

Defalarca tekmeleniyorum ve nesnelerle vuruluyorum, ancak hiçbir şey hissetmiyorum çünkü kafamdaki tek görüntü o. Yeşil gözlü kadın. Elime, parmaklarının bana dokunduğı noktaya bakıyorum. Orada hâlâ sıcak bir his var ve neredeyse gülümsüyorum. "Bu sadece başlangıç Mute," diyor pantolon Lenny. "Patronun senin için bazı planları var."

Kapı açılıyor ve hepsi saldırılarına ara veriyor. "Onu temizleyin." Patron buraya hiç gelmez ve odama bakarken tiksintiyle burnunu yukarı çevirir. "Ve bu bok çukurunu da temizletin. En iyi savaşçımın bu şekilde yaşamasına izin veremem." Sonra da dönüp gidiyor.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

WYNTER

Babam hışımla eve giriyor ve ben donup kalıyorum, başımı eğmeye ve göz teması kurmamaya dikkat ediyorum. "Hiç öğrenmiyorsun," diye bağılıyor ve yüzüme sert bir tokat atıyor. Dizlerimin üzerine çöktüğümde ağlamamı engelleyemiyorum. "Tanrı seni doğurması için anneni seçmiş olabilir ama bir şekilde şeytan araya girdi ve seni yarattı," diye bağılıyor, saçımdan tutup beni kırmızı, öfkeli yüzüne bakmaya zorluyor. "Kutsal mekânımızın dışında arzularına yenik düştün," diye bağılıyor ve daha sert çekiştiriyor. Parmaklarımı ellerinin arasına sokarak onu rahatlatmaya çalışıyorum. "Burada sana yer yok."

"Ben onun dediğini yapmadım," diye haykırarak ayağa kalkmaya çalışıyorum.

Babam beni mutfaktan bodruma doğru sürüklüyor.

"Sana bir ev verdikten sonra bana itaatsizlik etmeye devam ediyorsun." "Ben köyde bakkaliyeyi ayarlıyordum," diye itiraz ediyorum.

"Seni evlendiremem bile çünkü kendini rezil ettin." Kapağı açtı ve beni taş basamaklardan aşağı itti. En dibe yara bere içinde düştüm. "Beni alay konusu yaptın."

"Ben yanlış bir şey yapmadım."

"Senin tek işin ailene hizmet etmek. Bunu bile zarafet ve asaletle yapamıyorsun. Bunun yerine yasalarımla alay ediyor ve sınırlarımı test ediyorsun."

"Erkekler tarafından yapılan kanunlar," diye bağııyorum, o merdivenlerden inerken ayağa kalkmaya çalışıyorum. Geri çekiliyorum, mağara yürüyüşü boyunca arkamı yokluyorum ama gözlerimi ona dikiyorum. "Her gün günah işleyen erkekler," diye devam ediyorum. "Yine de açgözlülüğünüzü ve egemenliğinizi gizlemek için yasalar yapıyorsunuz."

Başını bir yana eğiyor, sırtışı tehditkâr. "Bu doğru mu?"

"Tüm o kadınları kandırabilirsiniz ama beni kandıramazsınız ve sizi olduğunuz gibi görebilmemden nefret ediyorsunuz."

"Neymiş o?" diye soruyor beni adım adım takip ederek.

"Kadınları canavarlarla seks yapmaya zorlayarak zevk alan sapık bir hayvan. Küçük çocukları canavar yapabilmek için çalan şeytani bir adam."

"Peki söyle bana, tüm bunları nereden biliyorsun?"

Zihnim koşturuyor. Bundan geri dönüş yok, ama cezası ne olursa olsun, sonunda içimdeki kelimeleri dökmek için bunu kabul edeceğim. Uzun zamandır düşündüğüm kelimeleri. "Her şeyi görüyorum," diyorum ona, sesim alçak ve tehlikeli. "Masum kızlar o canavarlar tarafından kaçırılırken erkeklerin pantolonlarındaki şişkinlikleri görüyorum. Summer'ı o odanın içinde kovaladıklarında gözlerinin nasıl parladığını gördüm. Bundan zevk aldın. Ve o küçük çocukların bizim köyden olmadığını biliyorum, yoksa ailelerini sordukları için onları dövdürmezdin."

Kaşlarını çatıyor ve ben de bilgimle onu nasıl şaşırttığımı düşünerek kendimi beğenmiş hissediyorum. "Peki, o çocukların nereden geldiğini düşünüyorsun?"

Mağaranın girişine geliyorum, bir kayaya takılmadan önce duraklıyorum. O da içeri giriyor, ofisinin kapısını iterek açıyor ve içeri girmemi işaret ediyor. Bunun yerine başımı sallıyorum, dimdik duruyorum. "Okumayı kendi kendime öğrendim," diyorum genişçe gülümseyerek. "Okuduğum ilk kitap Kutsal Kitap'tı." Gözleri öfkeyle parlıyor. "Gerçek olanı, senin saçmalıkların değil."

Gözleri genişliyor. "Ve şimdi de küfrediyorsun?" "Çok şey öğrendim."

"Nasıl?" Dudaklarımı sert bir çizgi halinde bastırıyorum. Köylülerden bazılarının bize dış dünyayı gösteren bir cep telefonu cihazına erişim sağladığını ona söylememin imkânı yok. Bir yıl kadar önceydi, aramıza yeni bir aile katılmıştı. Hiçbir eşyaları olmadan, yeni bir hayata hazır olarak gelmeleri gerekiyordu, ancak on altı yaşındaki kızları buna hazır değildi ve bize köyümüzün dışında olan her türlü şeyi gösterdi. Bize öğretilen her şeyi sorgulamamıza neden olan şeyler. Babam bileğimi yakalıyor, kolumu sırtımdan büküyor ve beni önüne doğru çekiyor. "Nasıl?" diye tekrarlıyor.

"Bir yolunu buldum," diye yalan söylüyorum.

"Yalan," diye bağılıyor ve beni ofisine doğru itiyor.

Tökezliyorum, masaya tutunuyorum. İşte o zaman odadaki diğer adamları fark ediyorum. Cornelius, Adrian ve Silas ben doğrulurken beni izliyorlar. "Şeytanı benden uzaklaştırmak için hepinizin bir araya geleceğini mi sandınız?" Talep ediyorum.

"Sen göremiyorsun Wynter ama o orada," diyor Adrian.

Kalbim çılgınca çarparken nefesimi yavaşlatmaya çalışıyorum. "Hayır, değil," diye bağııyorum. "Şeytan Tanrı'dan daha gerçek değil." Hepsinin nefesi kesildi. "Buna izin verirken nasıl gerçek olabilir?"

"Annenize bahsedilen savaşçı güçlüydü, muhtemelen şimdiye kadar sahip olduklarımızın en güçlüsüydü," diyor Adrian düşünceli bir şekilde. "Bizi terk etmek zorunda kalması çok yazık oldu."

"Onu öldürdün," diye çıkışıyorum, "artık gücünü göstermeyen her savaşçıya yaptığın gibi."

"Onu tutmuş olsaydık nasıl bir savaşçı olurdu?" diye soruyor Cornelius gülerek. "Sence çok yaşlı ve yavaş olduklarında mı savaşmalılar?"

"Bence bir amaca hizmet ettiler ve sonra onlardan kurtuluyorsunuz. Neden köylülerin arasında yaşayamıyorlar?"

Üçü de gülüyor. "İşte bu yüzden kadınlar asla yönetimde olamaz," diyor babam. "O vahşi adamları kadınların ve çocukların arasına mı salmamızı istiyorsunuz?"

"Her gün onların arasında dolaşıyorsun," diye tükürüyorum.

"Ben vahşi değilim," diyor kararlılıkla. "Canavar da değilim."

"Sana göre," diye mırıldanıyorum. "Onlar öyle çünkü sen onları öyle yaratıyorsun," diye bağııyorum. "Buraya masum küçük çocuklar olarak geliyorlar."

"Onlara artık bakamayan anneler tarafından bize veriliyorlar. Buraya daha iyi bir yaşam için geliyorlar. Biz onlara güç ve amaç veriyoruz," diyor Adrian.

Cornelius, "Bize sınırları olmayan, kurallara uyamayan, vahşi ve kontrolden çıkmış olarak geliyorlar," diye ekliyor.

"Onlar küçük çocuklar," diye hatırlatıyorum onlara. "Annelerinin sevgisine ihtiyaçları var."

"Anlamıyorsunuz," diyor Silas başını sallayarak. "Biz o çocuklara yardım ediyoruz."

"Buradaki kadınlara yardım ettiğiniz gibi mi?" Bağıríyorum. "Geceleri uyumana yardımcı olması için kendine söylediğin yalanlar bunlar."

"Bence haklısın," diyor Silas, beni geçip babama bakarak. "O idare edilemez."

"Sessiz kalamayacağımı mı söylüyorsun?"

"Bir isyana neden olacak," diye ekliyor Adrian, beni görmezden gelerek. "Peki, ne yapacağız?" Babam soruyor.

"Tam burada duruyorum," diye bağıríyorum. "Bırakın gideyim." Hepsi aklımı kaçırmışım gibi bana bakıyor. "Köyü terk etmeme izin verin, sizi bir daha asla rahatsız etmeyeyim."

"Ve daha fazla yalan söyleme riskini mi alacaksın?" Babam alay ediyor. "Hayır, nerede işe yarayacağını çok iyi biliyorum." Telefonunu eline aldı ve bir numaraya bastı. Ahizeye geri koymadan önce, "Şimdi senin için hazırım," diyor.

Bir dakika sonra kapı açılır ve Martha içeri girer. Yerin altında çalışıyor, muhafızlara göz kulak oluyor. Saygı göstergesi olarak başını hafifçe eğiyor. Köylülerin söylediği kadar korkutucu biri, iri yapılı ve gri saçlarını sıkıca arkaya tarayıp topuz yapmış. "Yeni bir aceminiz var," diyor babam ona ve gözlerini üzerimde gezdiriyor. "Ondan istediğin her şeyi ve her şeyi yapacak."

Sanki ben bir tür rahatsızlıkılmışım gibi ağır ağır iç geçiriyor. "Peki, benimle gel, bütün gün bekleyemem." Ve dışarı çıktı. Babama bakıyorum, bir duygu belirtisi görmeyi umuyorum ama hiçbir şey yok.

"Belki de kuralları değiştirmenin zamanı gelmiştir," diyorum, "çünkü bu kadar saygı duyduğunuz savaşçıların kızlarını sevmeyecekseniz, bunların ne anlamı var?"

Martha çoktan çemberden geçip başka bir kapıya girmişti, ben de ona yetişmek için koşuyorum. Bir çift muhafızın aralarında bir masa bulunan eski ahşap sandalyelerde oturup iskambil oynadıkları bir açıklığa girene kadar döne döne tünellerden geçiyoruz. Martha'yı fark ediyorlar ve masadaki kâğıtları alıp hızla ayağa kalkıyorlar. "Sanchez ailesinin prensesi bize doğru yola çıktı," diyor Martha, ses tonunda kızgınlık var. "Hiçbirinin

muhafızlar ona zarar verir." Sert bir şekilde başlarını sallarlar. "Alex, lütfen ona etrafı göster." Bana döndü. "Adın ne?"

"Wynter."

Gözlerini deviriyor ve beni muhafızlarla baş başa bırakıp gidiyor. Alex küçük bir gülümseme verdi. "Sana etrafı göstereyim."

Bir geçit boyunca yürüyoruz ve çeşitli kapıları işaret ediyor. "Bunlar muhafızların uyku odaları." Tekrar dışarı çıkıyoruz ve bir sonraki geçide ilerliyoruz. "Kadınlar bu tarafta kalıyor," diye ekliyor.

"Kadınlar mı?" İlk kapıyı iterek açıp tek kişilik bir yatak, lavabo, tuvalet ve çekmecelerden oluşan basit bir odayı gösterirken soruyorum. Burada Martha'dan başka kadın olduğunu sanmıyordum.

"Geceleri soğuk olur, o yüzden fazladan battaniye kullanın." Yatağın ucunda düzgünce katlanmış çarşafı işaret ediyor. "Odanın dışındaki dolaptan ekstra battaniye alabilirsin," diye ekliyor, karşıdaki kapıyı işaret ederek.

Boş boş bakıyorum, tüm bu ekstra bilgileri anlamaya çalışıyorum. "Benim odam mı?"

"Evet, burası senin odan olacak." Boğazımda oluşan yumruyu yutuyorum. Tekrar dışarı çıkıyoruz ve o daha büyük bir kapıyı işaret ediyor. "Şurası da savaşçıların odası."

Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırıyorum. "Onlar sizin aranızda mı tutuluyor?"

Sırıtır, kemerinden bir dizi anahtar çıkarıyor ve kapının kilidini açıyor. "Tam olarak değil," diyor ben onu takip ederken. Kapıyı arkamızdan kilitledikten sonra metal bir kapının kilidini açıyor. İçeri giriyoruz ve onu da kilitliyor. Tünel boyunca yürüyoruz ve yine kapıların açıldığı geniş bir açık alana geliyoruz. Ortada bir masa ve etrafında sandalyeler var. "Burada genellikle nöbetçi muhafızlar bulunur," diyor.

"Peki kapıların arkasında savaşçılar mı var?" diye soruyorum. Başıyla onaylıyor. "Görmek ister misin?"

Alt dudağımı endişeyle çiğniyorum ama yine de başımı sallıyorum çünkü nerede yaşadıklarını hep merak etmişimdir. Daha geniş sırtıyor, bir kapıya doğru ilerliyor ve kilidini açıyor. Diğer tarafta metal bir kapı ve ardından ikinci bir kapı var. İçeri girdiğimde şaşkınlıktan nefesim kesiliyor. Girdiğimiz oda parlak aydınlatılmış ve modern görümlü. bir büyük ekran var.

Duvarda televizyon ve ortada bir yatak, bir tarafta bir kanep ve masa. "Bu odadan çıkabiliyorlar mı?" İçeri girerken sordum.

"Hayır, muhafız olmadan çıkamazlar. Savaşmaya ve fu yapmaya gidiyorlar. . ." Gülüyor. "Her birinin spor salonu var," diye ekliyor, bir kemeri işaret ederek. Yaklaşıyorum ve içeri bakıyorum. Odanın diğ er ucunda Zeus bir koş u bandında koş uyor. Düş üncelere dalmış , ağır ayakları makineye vururken bizi izlediğini fark etmiyor. "Sık ı antrenman yapıyor," diye fısıldıyor Alex. "Hepsinden daha sık ı."

"Seni görüp bize zarar vereceğ inden endişelenmiyor musun?" Ben de fısıldıyorum. "Hayır, yapamaz. O zincirli."

Kaş larımı çatıyorum ve Zeus'a doğru bakıyorum. Bileğ inden duvara kadar uzanan bir zincir olduğ u kesin. "İş i bitince ne olacak?"

"Ziline basacak ve eğ er bir gardiyan varsa onu bir sonraki makineye ya da yatağ ına götürecekler."

"Neden burada özgürce hareket edemiyor?"

Gülüyor, bu sefer kafası bize doğru dö nen Zeus'u rahatsız ediyor. Hırılıyor, dikkati dağıld ığ ı için mutsuz olduğ u belli. "Sakin ol koca adam," diyor Alex. "O senin için burada değ il."

"Çık dış arı," diye tükürüyor, sesi gürleyerek.

Alex sık ır sopasını kaldırıyor. "Dikkatli ol. Bütün günü yatakta geçirmek istemeyiz." Baş ını sallıyor, biz gitmek için dö nerken sırt ıyor. Takip ederken küçük bir gülümseme ve el sallama teklif ediyorum.

Gazap

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, sikimi saran sıcak ağ zın hissine odaklanıyorum. Bacaklarım titremeye baş lıyor ve tam bırakacakken Anna duruyor. Öfkeyle homurdanıyorum, topuklarının üzerinde geriye doğru oturup elinin tersiyle ağ zını silerken gözlerim ona odaklanıyor. "Üzgünüm, sadece emirleri uyguluyorum," diyor omuz silkerek. Elini ereksiyonumun tabanında tutuyor, orgazmımın hissi azalırken onu yarıda tutmak için sertçe sıkıyor. Artık sınırd a olmad ığ ımdan emin olduğ unda, süreci baş tan baş latıyor.

Bir saattir bunu yapıyor, beni sınırdan tutuyor, böylece taşaklarım ağrıyor ve aletim hassaslaşıyor. Düzgün düşünemiyorum bile. Ama bunların hepsi daha önce aklımı kaybetmemin cezasının bir parçası.

Kapının açılmasıyla rahat bir nefes alıyorum ve onu götürmeye geldiklerini umuyorum. Bu işkence yerine hiçbir şey hissetmemeyi tercih ederim.

"Tanrım, çenen kilitleniyor olmalı," diye şaka yapıyor gardiyan, ama Anna emmeyi bırakmıyor, bırakırsa ona sadece vuracağını biliyor. Arkasında bir hareket gördüğümde gözlerim ona kayıyor. Sonra arkasından yeşil gözlü kız çıkıyor. Birbirimize bakıyoruz ve ben nefes almayı bırakıyorum. Ağzı açık kalıyor -belki de şokta, gerçi insanları okumakta iyi değilim- ve sonra bir sıcaklık dalgası hissediyorum ve boğazım acıyana kadar kükreyerek sertçe boşalıyorum.

Uzaklarda bir yerde bağırışlar duyuyorum ama dikkat edemeyecek kadar hissin içinde kaybolmuşum ve sonra vücudumdan elektrik geçerken sarsılıyorum ve sopa karnımdan çıkarılana kadar kontrolsüzce sarsılmama neden oluyor. Gözlerimi açtım, umutsuzca onu arıyordum. Kapının yanında, elleri ağzında ve gözlerinde dehşet var. O bakışın durmasını istiyorum.

Gardiyan ona dönerken Anna yanağını tutuyor. "Sen bir yüz karasısın. Çık dışarı." Hiç vakit kaybetmeden kaçıyor ve yeşil gözlü güzeli iterek geçiyor. Bana döndüğünde, kendimi bir sonraki işkence raunduna hazırlamış, sopaya ihtiyatla bakıyordum.

"Bana şu hapları getir," diyor ona, odamın dışındaki, bana zorla yedirdikleri saçmalık kokteyli sakladıkları rafı işaret ederek. "Mavi olanları."

Doğru şişeyi bulmadan önce endişeyle birkaç şişe almasını izliyorum. "Bunlar ne?" diye soruyor ve sesi kalbimin *mutlulukla* kabarmasına neden oluyor.

Muhafız ona, "Ona performans yaptırıyorlar," diyor, şişeyi ondan kapıyor ve eline birkaç tane sıkıştırıyor. "Aç," diye emrediyor ve ben de açıyorum çünkü onu görmezden gelirim dayak yiyeceğim. Hapları dilimin üzerine bırakıyor ve yutmamı ve boş ağızımı ona göstermemi bekliyor. Sonra büyük ekranı açıyor ve ben inliyorum. Bir kadının çılgınlıklarının tanıdık sesleri, yeşil gözleri ne olduğunu görmek için odama doğru çekiyor. Kadının nefesi kesiliyor ve bu sesle sikim seğiriyor. "Bu onlar için iyi, Wynter. "Onlar için iyi, Wynter.

iyi performans gösterebilmeliyiz," diye açıklıyor gardiyan. *Wynter*. Adı Wynter. Gülümsüyorum. "Sakinleştirmeyi başardığın herif bu değil miydi?" diye ekliyor.

"Yardım ettiğimi sanmıyorum," diye fısıldıyor neredeyse ve solgun yanaklarını pembelik kaplıyor.

"Diğerlerinin söylediği bu değil. Görünüşe göre, bu herifin bu kadar çabuk sakinleştiğini hiç görmemişler."

Bana doğru bakıyor, bu sefer yanakları kıpkırmızı ve gülümsüyor. Gözleri gergin sikime kayıyor, sonra aniden bakışlarını kaçırıyor. Ona bağışlamak, bunun benim hatam olmadığını, bunun benim seçimim olmadığını ve hiçbir zaman da olmadığını söylemek istiyorum. Ama bunun yerine ona bakıyorum, kelimeler boğazımı tıkıyor. "Bu herif seçici bir dilsiz," diye alay ediyor gardiyan, dışarı çıkarken. "Geri zekâlı bir ucube."

Arkasına bakıyor ve gülümsemesi yine orada. Kaybolmadan önce küçük bir el sallıyor, ben de sikime bakıyorum. İlk kez bir kadın hakkında içimin kıvılcımlanmasına neden olacak şekilde düşünüyorum.

BEŞİNCİ BÖLÜM

WYNTER

Martha bana bir sepet uzatarak, "Kasapta ihtiyacımız olan her şey var," dedi. "Alex seninle gelecek."

Başımı sallıyorum ve Alex'i tünellerden geçip açık alana kadar takip ediyorum. Buraya geleli bir hafta oldu ve Martha'nın isteği üzerine mutfak her santimini, ardından da muhafızların odalarını temizledim. Bugün de mutfak görevindeyim. Bunun ne anlama geldiğinden henüz emin değilim ama şu anda tek düşünemediğim köye çıkıp temiz hava almak.

"Çok dışarı çıkıyor musun?" Köye doğru inerken soruyorum.

"Nöbetleşe çalışıyoruz," diyor bana. "Yani izin günlerimde istediğimi yapabiliyorum."

"İzin günlerim olacak mı?" diye sordum.

Omuz silkiyor. "Bundan şüpheliyim. Kadınların çoğunun yok." "Belli oluyor," diye mırıldanıyorum.

Tüm muhafızlar arasında Alex kötü bir grup içinde en iyisi. Savaşçılara karşı alçakça davranıyor ama bana karşı iyi davranıyor, mağaralarda nasıl gezineceğimi, Martha'nın önüne nasıl geçeceğimi ve o sormadan önce işleri nasıl halledeceğimi gösteriyor. Martha'nın evi çekip çevirmesine yardım eden benim gibi iki kız daha var. Ayrıca 'savaşçıların törenlere hazırlanmasına yardım ediyorlar'. Şimdiye kadar benden böyle bir şey yapmam istenmedi, bu da beni çok rahatlattı.

Jaycee ve Anna sessizler ama çok çalışıyorlar ve iyi kadınlara benziyorlar. Sohbet etmek için neredeyse hiç vaktimiz olmadığından buraya nasıl geldiklerini henüz sormadım.

"Halletmem gereken bazı işler var," diyor ve ben ona şüpheyile bakıyorum. "Kasaplara kendin gidebilir misin?" diye soruyor. I

Başımı sallıyorum, omzumun üzerinden bakmayacağı için rahatlıyorum. "Harika. Beş dakika içinde dükkânın dışında buluşuruz."

Fırıncıların önünden geçip içeri girmeden önce onun aceleyle gitmesini bekliyorum. Abel yukarı bakıyor ve benim olduğumu görünce kocaman gülümsüyor. "Aman Tanrım, çok endişelendim," diyor ve beni karşılamak için tezgâhın etrafında koşturuyor. "Nerelerdeydin?" diye sorarken sarılıyor.

"Babam beni mağaralara gönderdi," diyorum ve ağzı açık kalıyor.

"Çok özür dilerim," diye ağlıyor. "Senden kiliseye gelmeni asla istememeliydim."

"Sorun değil," diye onu rahatlatıyorum. "Orada olmak o kadar da kötü değil."

"Baban daha önce benimle konuşmak istedi," diye ekliyor, bakışlarını başka yöne çevirerek.

"Neden?"

"İncil'i nasıl aldığını bilmek istiyor," diyor. "Ona bunları neden anlattın? Akıllı telefonu ve her şeyi biliyor."

"Ona bundan bahsetmedim," diyorum, kafam karışmış bir şekilde. "İncil meselesi de öylece ortaya çıktı. Ona hiçbir şey söylemedin, değil mi?"

Tereddüt ediyor, ben de kolundan tutup sarsıyorum. "Abel, ona söylemedin mi?"

"Henüz söylemedim."

"Bu ne demek oluyor?" Ağlıyorum.

"Karşılığında bana bir şey teklif etti."

"Önemli değil."

"Eğer Livia'nın bir çocuğu olursa, onunla evlenebileceğimi söyledi." Ona ters ters bakıyorum. "Delirdin mi sen?"

"Bunu ne kadar çok istediğimi biliyorsun."

"Hepsi yalan," diye bağıyorum. "Livia Garcia'nın bir köylüyle evlenmesine asla izin vermez. Bunu biliyorsun."

"Babası oradaydı ve kabul etti."

"Seninle evlenmesine izin vereceklerse neden bir savaşçının çocuk taşıyabilecek kadar güçlü ve değerli olup olmadığını görmek için zahmete girsinler ki? Reginald Morales'le evlenecek, bunu sen de biliyorsun."

"Bence sadece mağaralarda olduğun için kızsın."

Başımı tutuyorum ve hayal kırıklığı içinde homurdanıyorum. "Anlamıyor musun? İstedğini elde etmek için yalan söylüyor. Kendini daha iyi göstermek için köylere beni yoldan çıkardığını söyleyerek Yeşim'i örnek gösterecek. Hiçbir şey söyleyemezsin Abel, söz ver bana."

Pencereye bir tıkırtı geliyor ve ben de dönüp ellerini öfkeyle havaya kaldıran Alex'i görüyorum. Kapıya doğru yöneldim. "Gitmem gerek ama lütfen her şeyi berbat etme Abel."

Dışarı çıkıyorum ve Alex bana ters ters bakıyor. "Ne yapıyorsun?" "Eve yürüyerek dönmek için fazladan bir somun almaya çalışıyorum."

Kaşlarını çattı. "Artık Sanchez klanında değilsin, bu yüzden ekstralara izin yok."

Başımı salladım. "Evet, Abel bana öyle söyledi." "Eti al. Geri dönmemiz gerek."

"Bu acele niye?"

"Bu öğleden sonra bir toplantıya çağrıldık. Atalarımızdan bir duyuru geliyor."

Duyurunun Summer hakkında olup olmayacağını merak ederek kasaplara doğru ilerliyorum. Belki de bir sonraki Sanchez kölesine hamiledir.

Jaycee, Anna, ben ve tüm gardiyanlar düzgün bir sıra halinde duruyoruz. Martha sıranın üzerinde yürüyor, her birimizi tek tek süzüyor, ara sıra bir yakayı ya da kurdeleyi düzeltiyor. Beyaz pamuk detaylı siyah bir elbise giymiş bir aptal gibi hissediyorum. Tüm kadınlar aynı şekilde giyinmiş, saçlarımızda beyaz bir kurdele var. Tüm gardiyanların üniformaları da üzerlerinde. Onları daha önce de bu şekilde giyinmiş görmüştüm, hamilelik duyurularında. *Summer'la ilgili olmalı*. Belki onun şansını mahvetmediğimi görürlerse, beni mağaralarda çalışmaya göndermeyi tekrar düşünürler.

Mağaralardan, köye bakan dört büyük evin inşa edildiği devasa tepeye doğru yönlendiriliyoruz. Belediye binası

Merkeze, bizi neyin beklediğini görmek için toplanan diğer köylülere katılarak gidiyoruz.

Belediye binasının önü büyük bir örtüyle kapatılmış. Bu farklı bir durum ama kim bilir babam Summer'ın duyurusu için ne planlamıştır. Kendisini utandırdığına inandığı maskaralıklarından dikkatleri uzaklaştırmak için bir gösteri yapmak isteyecektir.

Atalarımız merdivenlere diziliyor ve babam kürsüdeki mikrofona dokunuyor. O insanları selamlarken kaşlarımı çatıyor, Summer ve diğer ailelerin nerede olduğunu merak ediyorum. "Zamanınız çok değerli," diyor ben tekrar içeri girerken, "burada olduğunuz için minnettarım." Boğazını temizliyor. "Bazılarınız başından beri buradasınız. Aileleriniz burada büyümeye devam etti, nesilden nesile hoşnutluk getirdi. Bazılarınız ise daha iyi bir yaşam için, İngiliz hükümeti tarafından dikte edilmeyen bir yaşam için buraya sonradan katıldı. Köyümüzde huzur ve sükunet için çabalıyoruz. Şebekeden bağımsız olmak, yaşamının en ödüllendirici yollarından biri ve sanırım buranın sizin sayenizde bu kadar harika olduğunu söylerken buradaki herkes adına konuşuyorum. Buradaki her kişi kendi becerilerini ortaya koyarak bizi başarılı kılıyor. Burada bir ekip olarak inşa ettiklerimizi güvende tutmak için her zaman elimizden geleni yapacağız. Biz büyük bir aileyiz ve çoğu ailede olduğu gibi, her zaman geri kalanımıza karşı çalışmaya karar veren bir ya da iki kişi olacaktır." Kanım donuyor ve Jade'i seçmeye çalışarak kalabalığa bakıyorum.

"Barış ve huzurumuz tehlikeye atılmıştır." Kalabalıktan birkaç soluk sesi duyuldu. "Aramızdaki bu tür kötülüklerle uğraşmaya çağrıldığımda büyük üzüntü duyuyorum." Duraklıyor ve kalabalığa bakıyor. "Sizi koruyacağımıza söz verdik ve bu sözü tutmak için zor seçimler yapmak zorundayız." Umutsuzca Habil'i bulmaya çalışarak kalabalığı tekrar tarıyorum. Yemin ederim, eğer bunun arkasında o varsa...

"Genç neslimiz yozlaştırılıyordu." Daha fazla nefes. "İlk günden beri yasakladığımız tek şeyle zihinleri ele geçiriliyor." Babam bir mobil cihazı havaya kaldırıyor ve kalabalık tedirgin oluyor, bazıları öfkeyle bağırıyor, diğerleri şaşkınlıkla etrafa bakıyor. Jade'in güvende olması için dua ederek hafifçe geri çekiliyorum. "Hepimiz bu masum görünümlü cihazın ne anlama geldiğini ve nasıl

insanların zihinlerini yozlaştırıyor ve kontrol ediyor. Şeytanın kendisi gençlerimize ulaşmak için günümüz teknolojisini kullanıyor ve bunun burada olmasına izin veremeyiz."

Ellerini kaldırıp sessizlik emri vermeden önce kalabalığın düşünmesi için biraz zaman tanır.

"Huzurlu köyümüze, sığınağımıza giren her şeyi geri aldık." Bataryayı çıkarır ve cep telefonunu metal bir bidonun içine atar. Adrian öne çıkıp içine ışık tutuyor ve üstünden alevler yükseldiğinde köylüler alkışlıyor. "Ama iş burada bitmiyor," diye devam ediyor babam. "Olaya karışan insanlar çoktan yozlaşmıştı. Onları kurtarmak için çok geç kalmıştık." Belediye binasının sütunlarını kaplayan devasa çarşafı işaret etmeden önce ciddi bir bakış atıyor. "Şeytana bir son vermekten başka seçeneğimiz yoktu. Onları dünyamıza geri salmak uğruna çalıştığımız her şeyi tehdit ederdi. Bu yüzden büyük bir üzüntüyle hain günahkârları ifşa ediyorum." Elini çarşafın olduğu yöne doğru tutar ve çarşaf düşer.

Jade ve Abel'in asılı cansız bedenlerine bakarken dünyam dönmeyi bırakıyor. Nefes alamıyorum ve elbisenin beyaz yakasını çekiştirip düğmesini kopararak gevşetiyorum. Düğme ağır çekimde yol boyunca sekerek Martha'nın ayağının yanında dururken bakakalıyorum. Kaşlarını çatarak bana bakıyor. Ağzının hareket ettiğini görüyorum ama kulaklarımdaki çınlama sözlerini duymamı engelliyor. Çömelerek, her ağır nefesi acı içinde içime çekerken parmaklarımı taşlara gömüyorum.

Kollarımın altında eller hissediyorum ve tekrar ayağa kaldırılıyorum, bu sefer Jaycee ve Anna'nın arasına sıkışmış durumdayım. Martha ön ü m d e duruyor ve nazikçe yüzüme dokunuyor. Birkaç kez göz kırpiyorum. "İşte bu kadar. Bize geri dön," diye fısıldıyor. Etrafıma bakıyorum ve köylülerin uzaklaşmaya başladığını fark ediyorum, bazıları hıçkırarak ağlıyor, bazıları kızgın görünüyor.

"Gidip atalarımı görmem gerekiyor," diye açıklıyor Martha, yüz ifadesindeki endişeyle. "Muhafızlar seni geri götürecek."

"Bundan haberin var mıydı?" Talep ediyorum. "Bu yüzden mi buradayım?"

Kaşlarını kaldırıyor. "Buradasın çünkü sen de bizim gibisin," diyor kaşlarını çatarak. "Dünyamıza hoş geldin." Ve uzaklaşıyor.

Odalarımıza döndüğümüzde bitkin düşmüştüm. Son birkaç haftadan sonra ağlayacak gözyaşım kalmamıştı ve bu yüzden sonunda rahatsız bir uykuya dalana kadar boşluğa bakıyorum.

Bir anda uyandım ve Martha'yı bana bakarken buldum. Şaşkınlıkla irkildim ve yarı yarıya yatak başlığına yaslanana kadar geri sıçradım. "Umarım iyi uyumuşsundur?"

Yatağımın yanındaki saate bir göz atma riskini göze alıyorum. Saat neredeyse altı buçuk ve benim beşte mutfakta olmam gerekiyordu. "Özür dilerim."

"Bu sabah her şey ters gitti zaten," diyor gözlerini devirerek. "Acele et ve giyin. Anna hasta olduğu için bugün yemeği senin servis etmen gerekecek." Ve giyinmem için beni yalnız bıraktı.

Mutfağa gittiğimde kahvaltı tepsileri hazırды ve Jaycee onları arabaya diziordu. "Alex bugün nöbetçi," diye fısıldıyor, hüzünlü bir gülümsemeye. "Sana ne yapman gerektiğini söyleyecek."

Gülümsemesine karşılık veriyorum. "Teşekkür ederim."

El arabasını Alex'in yeni bir savaşçıyla meşgul olduğu muhafızların mekânına itiyorum. Bana doğru bakıyor ve masanın üzerindeki anahtarları işaret ediyor. "Her birine bir tepsi ver. Ben zaten bir elin kelepçesini çözdüm." Başımı sallayıp anahtarları alıyorum. "Bir dürtün," diye omzunun üzerinden sesleniyor. Masaya yaslanmış cihaza bakıyorum ve irkiliyorum. Bu şeylerden nefret ediyorum ama bu canavarlardan herhangi biri tarafından saldırıya uğramak da istemiyorum. "Ve Wynter," ona doğru bakıyorum, "ikimizin de asılmasına neden olacak aptalca bir şey yapma." Onun sözleriyle ürperiyorum.

Abraham masasında oturuyor. Ayak bilekleri her iki yanındaki duvara zincirlenmiş ve bir bileği de zincirlenmiş. Tepsisiyle içeri girdiğimde bana dikkatle bakıyor. "Bende bu var," diye uyarıyorum, sopalı elimi kaldırarak. "Beni bunu kullanmaya zorlama." Yanıt olarak homurdanıyor, gözlerini deviriyor. İstese beni kolayca alt edebileceğini biliyorum ama bunun yerine ellerinin üzerine oturarak bir gösteri yapıyor. Gergin enerjimi yutuyorum ve dikkatlice yaklaşarak tepsiyi masaya bırakıyorum. "Harika görünmüyor," diye ekliyorum tavuk, yumurta ve pilav tabağına bakarak. "Kesinlikle kahvaltıda yiyeceğim bir şey değil." Bana bakıyor ve ben rahatsız bir şekilde kıpırdanıyorum. "Afiyet olsun," diye fısıldıyorum.

Dışarı. Açlıktan ölmek üzere olan bir hayvan gibi yiyecekleri ağzına tikiştirmaya başladığında oradan ayrılıyorum.

Maximus'un odasına gidiyorum. İçeri girdiğimde tedirgin görünüyor ve ben de değneği daha sıkı tutuyorum. Kibarca "Günaydın," diyorum ve bana kaşlarını çatıyor.

"Öyle mi?"

Neredeyse gülümsüyorum. "Pek sayılmaz," diye kabul ediyorum.

"O zaman neden söylüyorsun?" diye soruyor, tepsiyi kaptığım gibi Ona.

"Kibarlık ediyordum." Ben geri çekilirken o da yemeğini Ağzı.

Zeus başını masaya yaslamıştı. Başını kaldırıp bakma zahmetine katlanmıyor, ben de tepsiyi yanına koyup onu rahatsız etmek istemediğim için yanından ayrılıyorum.

Wrath'ın odasına gittiğimde duraksıyorum. Onu her gördüğümde bir şeyler hissediyorum. *Heyecan belki?* Ama kapıyı açıp onu yere yığılmış halde bulduğumda bu his beni çabucak terk ediyor. Dudağı morarmış ve kanıyor, gözleri de kapalı. Alex'i çağırırsam mı diye düşünerek arkama bakıyorum ama insanları rahatsız etmektense kendi inisiyatifimi kullanmam gerektiğini söyleyen oydu.

Boğazımı temizliyorum ve hafifçe kıpırdanıyor, inliyor. "Kahvaltını getirdim," diyorum nazikçe.

Gözlerini açıyor ve beni görünce kaşlarını çatarak doğrulmaya çalışıyor. Yanına çömelip yardım etmek için kolumu onunkine bağlarken hiç düşünmeden yanına koşuyorum. Donup kalıyor, gözlerini dikmiş dokunduğumuz yere bakıyor. Onu hemen bırakıyorum ama geri çekilmeme fırsat vermeden elimi tutuyor ve beni daha yakına çekiyor.

Donup kalıyorum, o yaklaştıkça kalbim göğsümde sertçe çarpıyor. Çılgılık atmayı düşünüyorum ama bir yanımda ne yapacağını bilmek istiyor. Meraklandım. Bana tutunma şekli agresif değil ve beni korkutmak istemiyormuş gibi yavaş hareket ediyor. Yaklaşmasını dikkatle izliyorum ve sonra burnunu saçlarıma bastırıp derin derin içine çekiyor.

Gazap

Vücudumun ona verdiği tepkiyi görmezden gelemem. *Wynter*. Tatlı kokusu burun deliklerimi doldururken ürperiyorum. Elini yüzüme yaklaştırıyorum, ince parmaklarını ve mükemmel yuvarlatılmış temiz tırnaklarını inceliyorum. Başparmağımın altında nabzının hızla attığını hissedebiliyorum ve onun da benim kadar sarhoş olup olmadığını merak ediyorum.

Gözleri benimkileri buluyor ve ben parlak bir şekilde yanan yeşil közlere sertçe bakıyorum. Nefesimi kesiyor. Odaklanmaya, kendimi sabitlemeye çalışıyorum ama onun yakınlığı, varlığı, teninden yayılan sıcaklık, hepsi bunaltıcı. Gözleri binlerce sorusu varmış gibi benimkileri arıyor ve sonra dili dışarı fırlayıp alt dudağını ıslatarak "İyi misin?" diye soruyor.

Sesi etrafımı saran bir sıcaklık gibi geliyor ve konuşmak için ağzımı açıyorum. *Evet*. Sadece o tek kelimeyi söylemeliyim. Onun yerine susuyorum. "Kahvaltını getirdim," diye ekliyor, ayağa kalkıyor ve tutmam için elini uzatıyor. Elimi tutmak için uzanıp beni çeğiştirirken kaşlarımı çatıyorum. Bir milim bile kıpırdamıyorum ve o gülüyor. Ses odanın içinde yankılanıyor ve kalbim bir kez daha çarpıyor. "Sanki seni kaldırabilirmişim gibi," diyor gözlerini devirerek. "En azından sana yardım etmem için bana yardım et," diye eğlenerek ekliyor ve beni yerden kaldırırmaya çalıştığını fark ediyorum.

Bu sefer o çekince ben de ayağa kalkana kadar itiyorum. Şimdi onun üzerinde yükseliyorum, o yukarı bakmak için boynunu bükerken ben aşağı bakıyorum. "Yemek yemelisin" diyor, tepsimin beklediği masayı işaret ederek.

Yanına gidiyorum, yerime oturuyorum ve bileğimi zincirlemesi için kaldırıyorum. Kaşlarını çatıyor ve ben de duvarda asılı duran kelepçeyi gösteriyorum. "Oh," diye fısıldıyor. "Seni zincirlememi mi istiyorsun?" Metal kelepçeyi alıyor ve bileğime dikkatlice sarıyor, kelepçeyi kapatmadan önce cildimdeki kırmızı izleri incelemek için zaman ayırıyor. Bacaklarımı ayırıyorum, böylece onları da zincirlemesini kolaylaştırıyorum, o da bunu yapmak için çömeliyor. Bir saniye sonra gardiyan paniklemiş bir halde içeri giriyor. Ne söyleyeceğini bilemeden ağzıma bir avuç tavuk tıktırıyorum.

"Özür dilerim *Wynter*, ben ..." Duruyor, kadın daha dik dururken ona bakıyor. "Onu zincirlemediğimi hatırladım," diye mırıldanıyor, kaşlarını çatarak alnının derinliklerine iniyor. O noktaya bakar.

Erken saatlerde beni bıraktılar ve sonra yüzümü yiyeceklerle doldurmaya devam ederken zincirlerimin beni tuttuğu yere geri döndüler. En son beslenmemin üzerinden günler geçmişti. "Nasıl ... bekle, onu nasıl zincirledin?"

Gülümsüyor. "Kelepçeleri el ve ayak bileklerine geçirdim." "O da sana izin verdi mi?"

Başını salladı, daha da gülümsedi. "Neden?"

"Çünkü o hiçbir şeyi sessizce yapmaz."

Gülümsemesini bana çeviriyor. "Belki de yeterince nazikçe sormuyorsun." Ve odadan çıkmadan önce elime vuruyor. Muhafız onu takip etmeden önce bana son bir kez şaşkın şaşkın bakıyor.

ALTINCI BÖLÜM

WYNTER

Ben patatesleri soyarken Martha sırtarak, "Mağaralarda senden bahsediliyor," diyor. "Senin bir tür savaşçı kraliçe olduğunu söylüyorlar." Gülüyor.

"Ben hiçbir şey yapmadım," diye mırıldanıyorum. İki gün önce Wrath'la yaşadığım olaydan bu yana muhafızlardan çektiğim tek sıkıntı bu.

Martha gidiyor ve Jaycee daha yakına eğiliyor. "Bu biraz şaşırtıcı," diyor fısıldıyor.

"Herkesi büyüleyecek ne yaptığımdan emin değilim."

"Savaşçılar vahşi yaratıklar. Tanrı'ya hizmet ediyorlar ama evcilleştirilmediler."

Gülüyorum. "Bunu sana kim söyledi?"

"Babam, ruhu şad olsun."

Sempatik bir gülümseme sunuyorum. "Onlar sadece mağaralarda tutulan güçlü adamlar." Ona gerçeği söylemek istiyorum - hepsinin dış dünyadan çalınmış, savaşçı olarak eğitilmiş çocuklar olduğunu - ama sonra Jade ve Abel'ı hayal ediyorum ve dudaklarımı sıkı bir çizgi halinde birbirine bastırıyorum. Sözlerim insanların ölümüne sebep oluyor.

"Martha her savaşçının başka bir yere gönderilmeden önce otuz çocuk doğurabileceğini söyledi."

"Nereye taşınacaklar?" diye soruyorum.

Omuz silkti. "Söylemedi. Ama Wrath içlerinde en güçlüsü, tüm dövüşlerini kazanıyor. Bu geceden sonra, tam bir tören için hazır olacak."

"Bu gece mi?" Ben soruyorum. "Ne oluyor?"

Alay ediyor. "Martha bize programı anlatırken onu hiç dinledin mi? Ellinci dövüşüne çıkıyor. Kazanırsa en büyük savaşçı olacak."

Gözlerimi devirmek için içimdeki dürtüye direniyorum. "Dövüşleri izleyebiliyor musun?"

Etrafına endişeyle bakıyor. "Alex bazen bizi götürüyor." "Nasıl götürüyor?"

"Bizi gizlice özel bir izleme locasına götürebiliyor. Gelmek ister misin?"

"Evet," diyorum heyecanla. "Elbette." Babam hiçbir dövüş katılmama izin vermedi, çünkü ilk doğan çocuk sahibi olmak için bir dövüşçünün yeteneklerini kontrol etmeye ihtiyaç duymaz.

Kahvaltıyı hazırlamaktan öğle yemeğine ve ardından akşam yemeğine kadar tüm günümü mutfakta geçiriyorum. Ve odama gitmek için izin istediğimde çok yorgun oluyorum. Jaycee kapımı çalana kadar kavgayı hatırlamıyorum. Anna da onunla birlikte ve ayakkabılarımı giyip onları muhafızların odasına kadar takip ederken ikisi de heyecanlı görünüyor.

Alex bizi mağaralara götürüyor ve tüm bu geçitleri ve nereye gittiklerini nasıl hatırladığını merak ediyorum. Dövüş ringine bakan bir oyuğa giriyoruz. "Bu kısmı kimse bilmiyor," diyor bana, görüş penceresini gizleyen bir dalı temizleyerek. "Burada kalmalısın ve sessiz olmalısın."

"Nereye gidiyorsun?" diye soruyorum.

"Jax ile ring kenarında olmalıyım. Görevdeyiz."

Altımızdaki erkek kalabalığına bakıyorum. Çoğunu yemek davetlerinden falan tanıyorum ama diğerlerini hayatımda hiç görmedim. Babamın para bozmadan önce başka bir adamla el sıkıştığını görüyorum. Köydeki hiç kimsenin paraya erişimi yok, her şey bizim için sağlandığından asla ihtiyaç duymuyoruz. Nakit gerektiren her şey dört aile arasında elden ele dolaşıyor. Ama ne kadar yakından bakarsam o kadar çok paranın el değiştirdiğini görüyorum. "Neden paraları var?" diye soruyorum.

Jaycee omuz silkiyor. "Biz işin politik kısmını bilmiyoruz. Biz dövüş için geliyoruz."

İri yarı bir adam zincirlerle içeri götürülürken kalabalık tezahürat yapmaya başlıyor. Onu daha önce görmemiştim ve Anna'ya dönüyorum, o da gülümsüyor. "O bir

gelecek vaat eden bir savaşçı. Gazap ve diğerkleri kadar iyi olmak için eğitim alan bir sürü savaşçı var. Onlar kadar iyi olduklarında, atalarımız kendi adları için savaşmalarını umarak onlara teklif verecekler."

"Babam on iyi dövüşçümüz olduğıyla övünürdü," diyorum onlara, "ama ben sadece Wrath'ı gördüm. Diğerk üçü diğerk aileler için. Peki, dokuz kişi nerede?"

"Antrenman yapıyorlar, dört kişiden biriyle karşılaşıp kazanmayı bekliyorlar. Ancak o zaman Wrath'ın yanında savaşacak kadar iyi görülecek," diye açıklıyor.

"Eğerk Wrath kaybederse, baban onu aşağı kampa geri gönderebilir ve yerine dokuz kişiden birini getirebilir," diye ekliyor Jaycee.

"Ama bu riskli bir hamle çünkü Wrath çok iyi," diyor Anna ve Jaycee başıyla onaylıyor. Her şey hakkında bu kadar çok şey bilmelerinden etkilendim.

Wrath dışarı çıkarılır ve ringdeki diğerk dövüşçüye katılır. İki de birbirlerine dik dik bakıyor, öldürmeye hazır görünüyorlar. "Çok kızgın görünüyorlar," diye mırıldandım.

Jaycee, "Dövüşten önce sinirleniyorlar," diyor. "Yüksek sesli müzik, tekrarlanan gürültü ... zihinlerini karıştırıyor."

"Neden?"

Gülüyor. "Böylece iyi dövüşüyorlar."

Parmaklarımın arasındaki boşluklardan dövüşü izliyorum. şiddetli ve kanlı bir dövüş; Wrath rakibine her vurduğunda kan ringin etrafını saran insanların üzerine sıçrıyor ve seyirciler arasında sevinç yaratıyor. Garcia'nın kızlarından biri olan Mabel, dudaklarındaki kanı yalayıp gülümsüyor.

Savaşçı nihayet yere düştüğünde, Wrath kelepçelenir ve götürülür.

"Bu kadar mı?" Aşağıdaki adamların daha fazla para alışverişini izlerken soruyorum. "Sadece odasına mı dönüyor?"

"Ne olacağını düşünüyordun?" diye soruyor Anna. "Harika bir dövüştü, değıl mi?" O heyecanlı görünüyor ama ben kendimi hasta hissediyorum.

"O kadar kan dökmeye uygun olduğumu sanmıyorum," diye fısıldıyorum.

"Alex'in gelip bizi alması için burada beklemeliyiz," diyor Jaycee.

Aşağıdaki kalabalık azalmaya başlıyor ve ben babamı kalan misafirlerin arasında gülümseyerek ve arkadaşça hareket ederken izliyorum.

Muhtemelen onun gerçekte ne kadar zalim olduğu hakkında hiçbir fikirleri yok.

Lenny tarafından odaya bir kadın getirilir ve kalan birkaç seyircinin dikkatini çeker. Elleri arkadan bağlanmıştı ve elbisesi kısaydı, genellikle köyde görülen kıyafetlerden çok daha kısaydı. Kaşlarını çatarak etrafıma bakıyorum ve atalarımız da dahil olmak üzere sadece altı erkek kaldığını fark ediyorum.

Her biri bir yere oturuyor ve kadın önlerine yerleştiriliyor, bu da beni tedirgin ediyor. Lenny kadının bileklerini tutan ipi çözüyor ve kadın bileklerini ovuşturuyor. "Hepsi bu kadar," diyor babam Lenny'ye, o da başını sallayıp gidiyor.

"Şimdi ne olacak?" Fısıldıyorum. Babamın bir cep telefonu çıkarmasını izlerken diğer ikisi de benim kadar şaşkın görünüyor. Telefonu kurcalıyor ve sonra bir müzik sesi geliyor. Nefesim kesiliyor, elimi ağzıma kapatıyorum. Köyde çok sık müzik duymayız, sadece atalarımız izin verirse ara sıra.

Kadın sallanmaya başlıyor, dikkatle izleyen tüm erkekleri büyülüyor. Elbisesini çıkarmaya başlıyor ve ben de ağzım açık bir şekilde elbiseyi vücudundan sıyrıp onu çıplak bırakmasını izliyorum. Babama doğru sallanıyor, bir elini omzuna koyuyor ve yüzüne doğru göğüslerini oynatıyor. "Aman Tanrım," diye fısıldıyorum.

"Bence izlememeliyiz," diye ekliyor Jaycee, kadın babamın kucağına otururken gözlerini kocaman açmış bakıyor. Ona sürtünüyor, ellerini tutup göğüslerinin üzerine koyuyor. Adrian ayağa kalkıyor, pantolonunun fermuarını açarken onun önünde ilerliyor. Gözlerimi kapatıyorum.

"İzleyemeyiz," diyorum arkamı dönerek.

"Kimseye söyleyemeyiz," diye ekliyor Jaycee. "Alex'e bile."

"Asılan o iki kişi gibi olmak istemiyoruz," diyor Anna.

Babamın köylüleri korkutma planı açıkça işe yaramıştı. "Geçitte bekleyelim," diye öneriyorum, tam Alex geldiğinde oyuktan çıkıp karanlık geçide giriyorum.

Sırıttıyor. "Bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm. Gazap huzursuzdu."

"Nasıl olur?" Tünellere doğru onu takip ederek soruyorum. "Kim bilir," diyor omuz silkererek. "Fazla bir şey gerekmiyor o. Eğlencesini görünce kısa sürede sakinleşti." Ürperdim.

tiksinti ile. Görünüşe göre buradaki tüm erkekler tek bir şey tarafından kontrol ediliyor-seks.

Geri döndüğümüzde Martha volta atıyordu. Başını kaldırıp bakıyor ve yüz ifadesinden rahatlama geçiyor. "Tanrıya şükür," diyor. "Nerede olduğunu bilmek bile istemiyorum," diye ekliyor biz bir bahane bulamadan. "Wynter, Wrath'ı sakinleştirebileceğinden ne kadar eminsin?"

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Pek değil."

"İki muhafızı yaraladı ve sığır sopaları onu sakinleştirmek için hiçbir şey yapmadı. Muhafızları dışarı çıkaramıyorum."

"Hâlâ içeride onunla mı birlikteler?" Alex aceleyle anahtarlarını çıkararak soruyor.

"Kapı kilitli değil," diye tersliyor Martha. "Her şeyi denedim ama hiçbir şey işe yaramıyor."

"Wynter'ı oraya gönderemeyiz," diye öfkeyle bağıyor.

"Kendin söyledin, onda onu anında sakinleştiren bir şey var," diye bağıyor.

"Deneyeceğim," diyorum ve ikisi de bana dönüyor.

Alex kararlı bir şekilde "Hayır," diyor. "Savaşçıları kontrol etmek bir kadının işi değildir."

Omuzlarımı dikleştiriyorum, kendimden emin olmasam da yeteneklerimden şüphe etmesine sinirleniyorum.

"Yetki bende," diyor Martha, "ve eğer bir şeyler ters giderse suçu üstlenirim."

Alex çaresizce omuz silkiyor ve ilk kapıyı açıyor. İkinci kapı açılırken Wrath'ın odasından gelen saf öfke sesiyle irkilerek yaklaşıyorum. Lenny ve Jax köşeye sinmişler, sığır sopaları ulaşabilecekleri yerlere dikkatsizce saçılmış. Wrath masasını kaptığı gibi vahşi bir hayvan gibi kükreyerek onlara doğru fırlatıyor ve masanın duvara çarpmasıyla irkiliyorum.

Derin bir nefes alıyorum ve odaya giriyorum. Kalbim göğsümden fırlayacak gibi atıyor, muhtemelen onun duyabileceği kadar yüksek sesle çünkü aniden duraklıyor. Sırtı bana dönük ve omuzlarının her ağır nefeste nasıl yükselip alçaldığını izliyorum. Yavaşça dönüyor ve ben hemen elimi kaldırıyorum. "Sadece iyi olup olmadığını kontrol etmek için buradayım," diyorum nazikçe. "Sesin çok kızgın geliyor." Odanın etrafına bakıyorum, hasarı not ediyorum

Beni şaşkın gözlerle izleyen iki gardiyana bakmadan önce. "Şu dağınıklığa bak," diye ekliyorum başımı sallayarak. "Sorun ne?"

"Cevap vermiyor," diye tersliyor Jax. "Lanet olası dilsiz," diye öfkeyle tükürüyor. Gazap hırlayarak onlara doğru geri dönüyor. "Sakin ol," diye sesleniyorum,

yaklaşıyor. "O aptalları incitmenin sana bir faydası olmaz." Gazap bana geri döndü. "Bırak gitsinler." Başını iki yana sallıyor. "Bunun sen olduğunu sanmıyorum, Wrath," diyorum sempatik bir gülümsemeye. "Kızgın olmaktan hoşlandığını sanmıyorum."

Alex kapı aralığından onu izliyor. "Neden tekmeledi?" diye soruyor meslektaşlarına.

"Kadınları götürdük," diye mırıldanıyor Lenny.

"Neden?" Ben soruyorum.

Lenny, "Sana bir şey anlatmak zorunda değilim prenses," diye tersliyor ve Wrath hemen geri dönüyor, omuzları saldırmaya hazırlanır gibi dikleşiyor. Tereddüt etmeden yaklaşıyorum ve elimi koluna koyuyorum. Ona dokunduğum yere bakıyor, yüzünde aynı kaybolmuş ifade. Önüne geçiyorum ve gözleri benimkileri bulduğunda gülümsüyorum. "Buna değmezler," diye fısıldıyorum. "Bırak gitsinler. Konuşmak istersen kalabilirim." İsteksiz, bunu gözlerinden anlayabiliyorum ama sonunda başını sallıyor ve ben de rahatlayarak iç çekiyorum. "Teşekkür ederim."

Muhafızlar gitmek için çabalarken, Wrath göz temasını sürdürüyor ve bu o kadar yoğun ki, arka plandaki gürültü kaybolup sadece ikimiz varmışız gibi hissediyorum. Ağzı açılıyor ve ben nefesimi tutup bir şey bekliyorum, herhangi bir şey... çünkü onun sesini duymak için yanıp tutuşuyorum. Ama sonra Martha adımı söylüyor. Göz temasını kesiyorum ve o an yok oluyor. Ağzını kapatıyor ve yere bakıyor. "Hemen buradan çıkmalısın," diyor. Geri çekildiğini hissediyorum ve bundan nefret ediyorum.

"Aslında," diyorum ve Wrath şaşkınlıkla başını kaldırıp bakıyor, "bu dağınıklığı toplamaya yardım edeceğim."

"Wynter," diye mırıldanıyor, sözlerini onaylamayarak, "işler böyle yapılmaz."

"Benden yardım istedin," diyorum bir sandalye çekerek. "Ve o bana zarar vermeyecek."

Tereddütlü görünüyor ama sonunda kapıyı iterek kapatıyor. Meraklı gözlerle beni izlemeye devam eden Wrath'a gülümsüyorum. "Sen

yardım edecek misin yoksa sadece bakacak mısın?" Alay ediyorum.

Sessizce ortalığı topluyoruz ve ortalık temizlendikten sonra ellerimi kalçalarımaya koyup daha uzun kalmak için başka bir neden düşünmeye çalışıyorum. Gerçekten konuşmasını umuyordum. Martha onun seçici bir dilsiz olduğunu, buraya geldikten bir yıl sonra konuşmayı reddettiğini söyledi. Ondan önce gayet iyi konuşuyordu. "Ben de buradan nefret ediyorum," diye fısıldıyorum, kimsenin olup olmadığını kontrol etmek için kapıya bakıyorum. "Ama yapmak istemediğin şeyleri yapmaya zorlandığında senin için daha zor olmalı." Beni ilgiyle izliyor. "Dövüşmek gibi," diye ekliyorum. Konuşmayınca, "Dövüşmeyi seviyor musun?" diye soruyorum. Bir kez başını sallıyor ve yüzümde beliren hayal kırıklığını gizleyemiyorum.

"Ne bekliyordun ki?" diye arkamdan Lenny'nin sesi geliyor. "O dövüşmek için eğitildi. Onun amacı bu. Başka bir şey bilmiyor." Wrath'ın tavrı değişiyor ve beni yakalayıp arkasına çekerken beni şaşırtıyor. Lenny gülüyor. "Ona zarar vermek istemiyorum," diyor. "Bak Mute, çekiciliğini anlıyorum. Kız çok seksi. Tabii ki onu becermek istiyorsun. Eminim amcığı temiz ve sıkıdır." Sözleri karşısında ürperiyorum, mideme bir bulantı çöküyor. "Ama o senin için burada değil." Gazap homurdanıyor ve Lenny daha sert gülüyor. "Neyse ki daha güçlü bir şey getirmek için onay aldık," diye alay ediyor ve Lenny'nin Wrath'a sarı bir şok tabancası doğrulttuğunu görmek için Wrath'ın etrafına bakıyorum.

"Ben iyiyim Lenny," diye onu rahatlatıyorum. "Wrath bana zarar vermeyecek."

"Buraya gönderdiğimiz kadınları nasıl harap ettiğini görmedin," diye cevap veriyor.

Buraya gelen kadınların düşüncesinden nefret ettiğimi inkar edemem ve bunun onlar için mi yoksa onun için mi hissettiğimi çözemiyorum. Onun da bu hayatı benim kadar istediğini sanmıyorum. "Dışarı çıkacağım," diye teklif ediyorum, daha yüksek sesle homurdanan ve beni sert bedenine doğru çeken Wrath'ın etrafından dolanıyorum. Kolları beni sararken keskin bir nefes alıyorum. Acıtacak kadar sıkı değiller. Aslında, kendimi hayatım boyunca hiç olmadığım kadar güvende hissediyorum. Ama sonra onu hissediyorum... şortundaki şişkinlik kıcıma bastırıyor ve panikliyorum.

Gazap

Onu bu kadar yakınımda tutmak tehlikeli ama gitmesine hazır değilim. Burayı yerle bir etmemin sebebi o. Ona ihtiyacım vardı, onlara değil. Buraya görev için gelen solgun, zgn görünümlü kadınlara değil.

Sonra elimden kurtuldu ve bana doğru döndü. Yüzü kıpkırmızı ve yumrukları iki yanında. *Sanırım kızgın.* Gözleri şortuma kaydı ve nefesi kesildi. Sonra göğsüme bir şey çarpıyor ve yere düşüyorum, kontrolsüzce titriyorum. Kullandıkları sopalardan aldığım hissin aynısı, ama çok daha yoğun ve ağzımdan salyalar akana ve nefesim kesilene kadar uğultu kesilmiyor. Sonunda durduğunda, o çoktan gitmişti. *Konuşmaya fırsatım olmadı.*

Gözlerimi kapatıyorum, annemin tanıdık gülümsemesini görüyorum. Bu sefer bana elini uzatıyor. Onu alıyorum, beni bu yerden uzaklaştırırken kalbimi mutluluk dolduruyor.

YEDİNCİ BÖLÜM

WYNTER

"Buraya geldiğinde kaç yaşındaydı?" Ertesi gün kahvaltı hazırlarken Martha'ya sordum. Dün gecenin çoğunu kavgayı gözden geçirerek ve Wrath'ı düşünerek geçirdim. Onda ruhumu çağıran bir şey var ve onu aklımdan çıkaramıyorum.

Yulaf lapasını karıştırmaya ara veriyor ve bana ters ters bakıyor. "Sanki başını belaya sokmaya çalışıyormuşsun gibi."

"Buraya genç erkeklerin getirildiğini biliyorum." "Savaşçılar," diye düzeltiyor.

"Buraya ilk geldiklerinde sadece çocukturlar ve savaşçı olarak eğitilirler."

"Tüm bu soruları sormak başını daha da derde sokmaktan başka bir işe yaramaz ve açıkçası mağaralarda işler yolunda gitmezse sana ne olacağını bilmiyorum."

Babamı ve şu anda beni duyabilseydi ne kadar kızacağını ya da daha kötüsü Gazap'ı sakinleştirdiğimi görseydi ne kadar kızacağını hayal ediyorum. "Belki de beni öldürür," diyorum düşünceli bir şekilde.

"Ve nedense bu seni korkutmuyor."

Sırıtiyorum. "Anthony Sanchez gibi bir adam tarafından büyütüldüğünde, fazla korkmazsın."

İç çekmeden önce birkaç saniye sessiz bir şekilde beni izliyor. "İşte tam da bu yüzden seni daha önce asmadı. Bunun seni iki arkadaşını asmak kadar üzmeyeceğini biliyordu."

Abel ve Jade'i düşünmek beni itiraf edebileceğimden çok daha fazla incitiyor. Hayalet gibi yüzleri rüyalarımın içine giriyor ve geceleri rahat uyumamamı sağlıyorlar. "Ne zamandır buradasın?" Konuyu değiştirerek soruyorum.

Tekrar kıpırdanmaya başladı. "Kocam köye katılmak istedi. Neredeyse yirmi yıl önce buraya gelmek için tüm eşyalarımızı sattık."

"Vay be, ne özveri ama."

Gülümsemesi soluyor ama ben daha soru soramadan yulaf lapasını hazırlamaya başlıyor. "Lütfen Anna'yı çağır da savaşçılar yiyebilsin."

Üç kâseye bakıyorum. "Bu yeterli değil," diyorum ona.

"Gazap bir sonraki emre kadar ağızdan ağıza yayılmayacak."

"Kim demiş?" Ben soruyorum, o yine gülümsüyor.

"İster inan ister inanma, yetkili sen değilsin, Wynter."

"Dün geceki davranışı yüzünden onu aç mı bırakacaksın?"

"Ben değil," diye itiraf ediyor. "Mağaradaki kızlardan ben sorumluyum, muhafızlar değil."

"Yemek zorunda. Dövüşü o kazandı ve kendini bu kadar zorladıktan sonra yakıtı ihtiyacı olacak."

Başıyla onaylıyor. "Ama bu onların kararı."

Sert bir şekilde başımı sallamadan önce alt dudağımı çiğniyorum. Ama mutfaktan çıkarken sepetten iki ekmek alıp önlüğümün içine tikiştiriyorum.

Anna muhafızların odasındaki banyonun zeminini temizliyor. "Yemek teslimatını benim yapmamı ister misiniz?" diye soruyorum.

Teklifim karşısında şaşırmış görünüyor. "Sakıncası olmadığına emin misin?"

Mutfağa dönerken yol boyunca gülümsüyorum. Üç tabakla dolu arabayı işaret ederken sırtışını gizleyemeyen Martha'ya "Yemek işini ben yapıyorum," diyorum. Sanırım davranışlarıma alışmaya başladı. "Bugün hepsinin meyvesi var," diye ekliyor ve üst rafa bir sepet yerleştiriyor. "Ve Lenny'yi bana gönderirseniz, pastırmam var. Bu onu on dakika meşgul eder." Bilerek göz kırptıyor ve ben de gidiyorum.

Lenny bana güvensizlikle bakıyor. "Anna nerede?"

"Tuvaletleri temizlemekle meşgul. Yardım etmeyi teklif ettim. Ayrıca Martha'nın mutfakta pastırması var."

Sırtıyor ve Zeus'un kapısının kilidini açıyor. "Harika. Çabucak halledelim şu işi."

Kahvaltısına bakıyorum, onu masada zincirlenmiş görüyorum. "Günaydın Zeus. Umarım iyi uyumuşsundur. Martha bugün meyve gönderdi," diyorum.

parlak bir şekilde. Homurdanıyor ve ben gülüyorum. "Günaydın demek kibarlıktır."

"Günaydın olduğunda ben de günaydın derim," diyor bana.

Maximus'u da aynı şekilde selamlıyorum, homurdanarak karşılık verdiğinde daha çok gülümsüyorum. "Sanırım benden hoşlanmaya başladı," diyorum Lenny'ye. "Bak, sadece bir tane daha var. Sen gidip pastırmayı getir, ben de Abraham'ı halledeyim."

Gülüyor. "İyi denemeydi. Ben Alex gibi kolay lokma değilim."

Omuz silkiyorum. "Sen bilirsin, ama ben çıkarken Jax mutfaktaydı, hepsini yerse beni suçlama."

Gözleri kısılıyor ve derin bir iç çekerek anahtarlarını elime bırakıyor. "Düzgünce kilitle," diye emrederek uzaklaşıyor.

Abraham'a kahvaltısını diğerleriyle aynı şekilde veriyorum, genişçe gülümsüyorum. O da homurdanıyor ve ben çıkarken, "Sana Abe diyebilir miyim?" diye soruyorum.

"Hayır," diye mırıldanıyor.

Sırıtiyorum. "Teşekkürler, Abe."

Kapıyı kapatırken "Hayır dedim," diye sesleniyor ama ses tonunda bir gülümseme duyduğumu sanıyorum.

Aceleyle Wrath'ın odasına gidip kilidi açıyorum.

Beni karşılayan manzara karşısında adımlarım duraksıyor. Yine tamamen çıplak, elleri başının üstünde zincirlenmiş ve ayak bilekleri birbirine zincirlenmiş. Bir kadının çığlık sesi odayı dolduruyor ve utanç içinde irkilmeme neden oluyor. Televizyonun düğmesine uzanıp kapatıyorum ve ses kesilince rahatlayarak iç çekiyorum.

Wrath'ın başı bana doğru dönüyor ve gözleri açılıyor. Endişeyle karnına bakıyor ve gözlerim tenini kaplayan ıslaklığa takılıyor. Penisi de aynı ıslaklıkla parlıyor ve yanaklarımın daha fazla utançla yandığını hissediyorum. Jade bir keresinde bana bir erkek bir kadını hamile bırakmak için seks yaptığında ortaya çıkan şeyden bahsetmişti.

Bir adım daha yaklaşıyorum. "Şunu söyleyim mi?" Gözlerimi yüzüne diktiğimde mahcup görünüyor. Sempatik bir gülümseme sunuyorum. "Bu senin hatan değil, Wrath."

Eğilip yerden atılmış bir şort alıyorum. Bir nefes alıyorum ve dikkatlice ıslak yamanın üzerine yerleştiriyorum. Tenine sürdüğüm anda nefesi kesiliyor ama ona bakmamaya çalışıyorum. Karın kaslarını silerken, elimin arkası sırtına çarpıyor.

Penisini görünce nefesim kesiliyor, elimdeki malzemeyi bırakıp geri çekiliyorum. Penisi sertleşmiş, karnına yaslandığı için geriliyordu. "Çok özür dilerim," demek için acele ediyorum. "Ona dokunmak istememiştim."

Wrath inliyor ve kelepçelere karşı zorlanırken sesi acı verici geliyor. Onu bu halde görmemi istemiyor. Başını benden yana çevirmesinden de belli.

"Sana yiyecek bir şeyler getirdim," diyerek konuyu değiştiriyorum. "Görünüşe göre ağzından bir şey çıkmıyor ama dün gece kavga ettiğine göre bu çok saçma. Aç olmalısın."

Yavaşça dönüp bana bakıyor ve yüzünde bir gülümseme beliriyor. Bir adım daha yaklaşıp cebimden bir ekmek çıkarıyorum. Zincirleri kendi kendine beslenemeyecek kadar kısa olduğu için ekmeği dudaklarına götürüyorum ve bir ısırık almasını bekliyorum. Hızla ısırıyor, ekmeğin yarısını ısırıyor ve ben de gülümsüyorum. "Aç olduğunu biliyordum." İkinci ruloyu alıp havaya kaldırıyorum, bu da bana bir gülümseme kazandırıyor. "Kimseye söyleme," diye fısıldıyorum, göz kırparak.

Ekmekleri yedikten sonra arabadan bir muz alıp kabuğunu soyuyorum. Bir ısırık alıp keyifle gözlerini kapatırken, "Bu seni ayakta tutar," diye ekliyorum. "Tatlı şeyleri sever misin?" Tahmin ediyorum. "Ben de severim. Babam çok fazla yememize izin vermezdi ama yediğimizde de dünyanın en güzel şeyi olurdu."

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyor. O kadar alçak sesle ki hayal gördüğümü sandım ama parlak gözlerine baktığımda sırtıyor ve onu doğru duyduğumu onaylıyor.

Küçük bir kahkaha atıyorum ve başparmağımla alt dudağındaki meyvenin bir kısmını siliyorum. Meyveyi ağzına atıyorum ve o da beni şaşırtarak emiyor. Bıraktığında yüzümün kızardığını biliyorum ama midem düğümlenirken gözlerimi ondan ayıramıyorum.

"Bölmek istemezdim ama yapmam gereken işler var." Kapı aralığındaki çıplak kadına bakıyorum, korkudan nefesim kesiliyor ve hemen Wrath'tan uzaklaşıyorum.

Wrath başını sallamaya ve zincirlerini sertçe çekmeye başlıyor. "Beni suçlama, Wrath," diye tersliyor kadın. "Bunu kendi başına sen açtın."

Gazap'ın sıkıntılı vücut dilinden nefret ederek geri çekilmeye başlıyorum. Yüzü adamın ereksiyonuyla aynı hizaya gelene kadar aşağı kayıyor, sonra ellerini ereksiyonun etrafına sarıyor. Öfke içinde kükrüyor

Öfkeyle, penisinin ucunu yalarken onunla savaşmaya çalışıyor. Gözleri tekrar benimkileri buluyor ve haykırıyor. "Wynter," diye sesleniyor ve boğuk bir hıçkırık beni terk ediyor.

Kadın şaşkınlıkla başını kaldırıyor. "Az önce konuştu mu?" Tekrar gülümseyerek başımı sallıyorum. "Bu benim adım," diye ekliyorum.

"Ne oluyor lan?" diye Lenny'nin sesi geliyor ve korkuyla sıçrayıp döndüğümde onu kapı aralığında buluyorum.

Kadın, "Sakin ol Len, sen yoksun diye beni içeri aldı," diyor ve yalanı karşısında neredeyse rahatlıyorum.

Lenny kolunu bana doluyor. "Sağ ol güzelim," diyor ve beni odadan çıkarıyor. "Gelmesine izin verme," diyor kadına. "En az bir saat sürün."

Kadın onu emerken Wrath'ın gözlerini sımsıkı yumduğu yere dönüp bakma riskini göze alıyorum.

Lenny kapıyı çarpıp kilitliyor. "İçeride güvende mi?" diye soruyorum.

"Zincire bağlıyken hiçbir şey yapamaz."

"Bunu neden yapıyor?" diye soruyorum.

Sırıttırıyor, bu sefer göğüs bölgeme bakıyor. "Seni tahrik etti, değil mi?" Başımı sallıyorum, ağzım utançla açılıp kapanırken kelimeler ağzımdan çıkmıyor. "Bu bir ceza."

"Ne için?"

"Dün gece nasıl olduğunu gördün." Anahtarları masanın üzerine bırakıp oturuyor. "Mesele şu ki, ne yaparsak yapalım, yine de tekmeyi basıyor. O tehlikeli biri."

"Bana iyi görünüyor," diye mırıldanıyorum, omuz silkerek. "Belki de nasıl yaklaştığınla ilgilidir."

Sırıttırıyor. "Altı yıldır muhafızlık yapıyorum güzel prenses ve dersini almayan tek savaşçı o."

"Öğrenmezse ne olacak?"

"Bugün babanla bir toplantımız var. Bu onun seçimi ama biz onun yerine daha iyi eğitilmiş bir savaşçı almasını önereceğiz."

"Dinleyecek mi? Elindeki en iyi savaşçının Wrath olduğunu sanıyordum."

"Bu konuda endişelenme," diye beni rahatlatmıştı. "Bana kalırsa, bu akşam gitmiş olacak." Bu düşünce kalbimi acıtıyor. Wrath giderse onu bir daha göremeyeceğim ve birbirimizi yeni yeni tanımaya başladığımızı hissediyorum. Lenny kollarını

Masa. "Artık bizden biri olduğun için kuralların ne olduğunu bilmiyorum ama bir ara biriyle çıkmak ister misin?"

Ona bakıyorum, gülmesini ya da şaka yaptığını söylemesini bekliyorum. Glmeyince, gülümsemeye zorluyorum. "Bunun kurallara aykırı olduğuna eminim."

"Artık Sanchez ailesinin bir parçası değilsin. Öyle olsaydın burada, mağaralarda olmazdın."

"Bu bir yanlış anlaşılma," diye yalan söyledim, biraz zaman kazanmayı umarak. "Babam bana ne kadar ihtiyacı olduğunu anladığında eve döneceğim."

Lenny gülüyor. "Benim için fazla iyi olduğunu mu düşünüyorsun prenses?" Ayağa kalkıyor ve masanın etrafında dönüyor.

"Hayır, tabii ki değil," diye mırıldanıyorum, elini saıma götürüp gevşek bir bukleyi parmağının etrafına sararken ona bakıyorum.

"Peki, neden bahaneler uyduruyorsun?"

"Sadece, sen benden çok daha büyüksün ve ben ... şey, ailemin dışında neler olduğunu bilmiyorum. Kuralları bilmiyorum."

Sırıtır. "Sana gerçek dünyada olan şeyleri göstereceğim prenses. Babanın hepimizi asacağı şeyler." Bu ilgimi çekiyor ve parmağını köprücük kemiğimin üzerinde gezdirmesine izin veriyorum.

"Tamam," diye ciyakladım. "Seninle bir randevuya çıkacağım."

Gazap

Ağzıma daha fazla mavi hap tıkıştırılıyor ve yutmaya zorlanıyorum. Aletim acı verici bir şekilde sertleşti ve taşaklarım ağırlaştı. Leonie karnımın üzerine oturuyor, ağzı benimkinden birkaç santim uzakta. "Seni bitirmek için neler vermezdim," diye fısıldıyor. "Sadece sesini duymak bile beni azdırıyor," diye ekliyor alt dudağımı ısırarak. Tüm kadınlar arasında, Leonie tüm zaman boyunca azgın olan tek kişi. Beni zincirlemenin ve tekrar tekrar sınıra getirmenin gücünü seviyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve ilgimi çeken tek kadını düşünüyorum. *Wynter*. Yeşil gözleri ve dalgalı, uzun saçları... burnunun üzerinde sa rengiyle uyumlu birkaç benek... ve bana dokunduğunda elinin verdiği o narin his. Kazara sikimi nasıl fıraladığını hatırlayarak inliyorum. Leonie elimi tutuyor

cesaretlendirmek için inliyor ve kendini sikime srtyor, onu aramıza hapsediyor.

Dokunulma hissinden nefret ediyorum. Ya da en azından Wynter gelene kadar yleydim. Onun dokunuşu zihnimi sakinletiriyor, beni rahatlatıyor. Ama Leonie üzerimde ğtrken, tiksintiyle rperiyorum. Mağaralar gibi nemli kokuyor. Wynter taze ve tatlı kokuyor. *Onu aklımdan çıkaramıyorum.*

Kapı açılıyor ve ben rahatlayarak sarkıyorum. Leonie'nin kızarmış teni midemi bulandırıyor ve üzerimden kayarken beni kurtardığı için Tanrı'ya şükrediyorum.

Gardiyan kapı aralığında bakıyor ve yan cebindeki sarı şeyi fark ediyorum, beni yaralayan şeyi.

"Birileri mutlu görünüyor," diye mırıldanıyor.

"Az önce kendime bir randevu buldum," diyor ona.

"Kim seninle çıkacak kadar aptal?" diye soruyor Leonie gülerek.

Yanından geçerken Leonie'nin poposuna bir şaplak atıyor ve Leonie daha yüksek sesle gülerek bağılıyor. Kapımı çarparak kapatırken "Wynter," dediğini duyuyorum. *Wynter.*

Homurdanıyorum, metal kelepçeler derimi kesip beni kanatana kadar öfkeyle ekitiriyorum. *Benim Wynter'ım değıl.*

SEKİZİNCİ BÖLÜM

WYNTER

"Delirdin mi sen?" Jaycee fısıldar. "O en az on yaş büyük."

"Ve tam bir piç kurusu," diye ekliyor Anna ve küfrederek ne kadar cesurlaştığına gülüyorum.

"Beni bir süreliğine mağaralardan çıkarıyor," diyorum omuz silkerek. Jaycee bana "Böyle giyinip gidemezsin," diyor.

Üniformama bakıyorum. "Sahip olduğum tek şey bu."

Anna, "Martha'dan babandan kıyafet almasını isteyeceğim," diyor, "ama şimdilik benim yazlık elbiselerimden birini ödünç alabilirsin."

Minnetle gülümsüyorum ve onu odasına kadar takip ediyoruz. Üç pamuklu elbiseden oluşan bir seçki çıkarıyor ve ben limonlu olanı işaret ediyorum. "Ona uygun bir hırkam var," diye ekliyor ve kısa, örme bir hırka çıkarıyor.

"Teşekkür ederim," diyorum, bu üniformadan bir süreliğine de olsa kurtulabildiğim için rahatlamış bir şekilde.

Giyindiğimde, Lenny kadınlar odasının dışında beni bekliyor. Beni rahatsız edecek şekilde aşağı yukarı bakıyor ve ben hırkanın düğmelerini ilikliyorum. Bana elini uzatıyor ve ben de isteksizce elini tutuyorum.

"Aç mısın?" diye soruyor.

Martha'nın hazırladığı çorbayı ve bize verilen küçük ekmeği yedim ama hâlâ açım, o yüzden başımı sallıyorum. "Harika. Buna bayılacaksın." Beni tünellerden geçirerek köyüne bakan tepeye çıkarıyor. Ben yukarı dört eve bakıyorum,

Summer'ın şu anda ne yaptığını ve ben gittiğıme göre daha mutlu olup olmadığını merak ediyorum. Kalbim biraz kırılıyor. Onu çok özliyorum.

Köye girip dükkanların arkasından dolanacağız. Kalın sarmaşıkların altında gizlenmiş ahşap bir kapak var. Lenny onu geri çekerken gururla gülümsüyor. "Önce bayanlar."

Karanlığa doğru bakıyorum. "Nereye gidiyoruz?" "Güven bana, Wynter."

Paslı merdiveni tutuyorum ve yavaşça aşağı iniyorum. Lenny bana katılıyor, sonra duvardan bir lamba yakıyor ve beni daha fazla mağaraya götürüyor. En az on dakika sonra müzik ve kahkaha sesleri duymaya başlıyorum. "Burası neresi?" diye soruyorum.

"Burası rahatlamak için geldiğimiz yer, Wynter." Duruyor ve yüzünü bana dönüyor. "Ama kimse bunu öğrenmemeli. Sana bunu göstermek için her şeyi riske atıyorum." Dönüyor ve bir dizi taş basamağı aydınlatıyor.

En tepede, ahşap bir kapıya yüksek sesle vuruyor. Kapı açıldığında içeriye ışık giriyor ve insanlarla dolu bir odaya adım atarken gözlerimi kapatıyorum. Daha önce hiç görmediğim insanlar. Önümdeki manzarayı seyrederken kalbim göğsümde güm güm atıyor. Larry kapıyı açan adama, "Teşekkürler Pete," diyor.

"Hepsi köşede," diyor Pete ona, uzaklaşmadan önce. Larry elimi tutuyor ve beni kalabalık odanın içine doğru çekiyor, Jax'in oturduğu masada duruyorum, ismini bilmediğim birkaç muhafızla birlikte. Orada savaşçılara yaptıkları ziyaretlerden tanıdığım birkaç kadın da var.

Biz yaklaşırken hepsi durup bakıyor. Lenny umursamaz bir tavırla oturuyor ve yanındaki koltuğu benim için çekiyor. "Wynter, bunlar H, Carl, Leonie, Anise ve Jez," diyerek her birini işaret ediyor, "ve tabii ki Jax'i tanıyorsun." Küçük, gergin bir el sallıyorum ve teklif edilen koltuğa oturuyorum.

H Lenny'ye doğru eğiliyor. "Ne yapıyorsun lan sen?" diye tıslıyor.

"Ne?" Lenny masumca sordu.

Leonie elimi tutarak, "Tuvalete gitmeliyiz," diyor. "Çocuklar yetişsin," diye ekliyor, Anise'i de tutarak. O kadar şaşıyorum ki, beni kalabalığın arasından geçirip tuvalete götürmesine izin veriyorum.

"Buraya geleceğimizi bilmiyordum," diyorum bana döner dönmez, çünkü düşmanlığı seziyorum.

"Bu senin hatan değil," diyor Anise, kolumu nazikçe sıkarak. "Tam olarak neredeyiz?" diye soruyorum.

Leonie gözlerini deviriyor. "Lenny tam bir aptal."

"Tavernadayız," diye ekliyor Anise. "Orası bir bar."

Kaşlarımı çatıyorum ve neden bahsettiğine dair hiçbir fikrim olmadığını fark edince, hâlâ Lenny hakkında atıp tutan Leonie'yi dürtüyor. "Burası dış dünya," diye açıklıyor, dış dünyayı tırnak içine alarak. "Ve ailen öğrendiğinde hepimiz öleceğiz."

"Nasıl öğrenecekler?" Onun sözleriyle sarsılarak soruyorum. Eğer dış dünya bu kadar yakınsa, belki de her şeye rağmen dışarı çıkma umudumuz vardır.

"Yani geri dönüp babana söylemeyecek misin?" diye soruyor Anise, umutlu bir ifadeyle.

"Ona asla bir şey söylemem," diyorum. "Sana nasıl güvenebiliriz?" diye soruyor Leonie.

Omuz silkip banyoya bakıyorum. Duvardaki bir makineye dokunuyorum. "Bu ne için?"

Karşılıklı sırtıyorlar ve Leonie bir bozuk para çıkarıp makineye yerleştiriyor. Kolu çeviriyor ve içinden çıkan mavi kutuyu bana uzatıyor. "Prezervatif" diyor ve ağzım şaşkınlıktan bir karışık açık kalıyor. Jade'in arkadaşlık ettiği bazı kızlardan hamilelikleri önlemeye yardımcı olan bu tür şeyler duymuştum.

"Burayı nasıl öğrendin?" Kutuyu açıp folyo paketi çıkararak soruyorum.

"Her zaman Paragon Köyü'nde değildim," diyor Leonie, paketi yırtıp içindeki yumuşacık şeyi çıkarmamı izlerken. Kaşlarımı çatarak onu havaya kaldırıyorum.

"Paragon mu?" diye soruyorum.

Gülüyor ve prezervatifi alıyor. "Paragon köye verdikleri isim. Onu şuradan keşfettim ..." diye devam ediyor, "şey, bu önemli değil." Orta parmağını tutuyor ve prezervatifi ucuna yerleştiriyor. "Bu erkeğin penisini kapatır," diye açıklıyor. "Bu şekilde aşağıya doğru yuvarlıyorsun." Parmağının dibine kadar açmaya devam ediyor.

Yukarı kaldırıp bakıyorum, sonra bir sallıyorum ve uçup gidiyor. İki kız da kahkaha krizine girdi. "Bu pek işe yarayacak gibi görünmüyor."

"Penise daha iyi oturuyor. Erkek ereksiyon halindeyken sıkı olmalı," diyor Anise ve yerden alıp çöp kutusuna atıyor. "Hadi oraya geri dönelim."

Adamlara tekrar katıldığımızda, hepsi sessizce oturuyor. Larry bir içkiyi işaret ediyor. "Sana limonata getirdim."

Anise'in kaşlarını çatışını fark ediyorum, ama konuşmaya başladığında Larry ona ters ters bakıyor ve Anise ağzını tekrar kapatıp kendi içkisinden bir yudum alıyor. Ben de onu takip ediyorum, bir yudum alıyorum ve tatlılık karşısında gözlerimi kapatıyorum. "Vay canına, bu harika," diye ilan ediyorum. Evde bize sadece su ya da süt verilirdi, şimdi mağaradayım ve hep su içiyorum. Hepsini tek seferde içiyorum ve bardağı masanın üzerine koyuyorum.

"Babamla tanıştın mı?" Lenny'ye soruyorum ve tüm gözler yine bana çevriliyor.

"Hepiniz sakın olabilir misiniz?" diyor Leonie. "Bizi işpiyonlamayacak."

"Dua et de yapmasın," diye mırıldanıyor H.

"Yapmayacağım," diye ekliyorum gözlerinin içine bakarak. "Babam benden nefret ediyor ve bir daha ona yaklaşabileceğimden şüpheliyim." Bu onu sakinleştirmiş gibi görünüyor ve kendi içkisini içmeden önce bana başıyla onay veriyor.

Lenny ayağa kalkıp elimi tutuyor. "Biraz yemek yiyeceğiz. Sonra size katılırız" diyor ve beni başka bir masaya götürmeden önce gruba sesleniyor.

Kendimi mutlu hissediyorum, hayatım boyunca hissettiğim en mutlu his ve önüme bir içki daha konduğunda, Lenny beni durdurmadan önce yarısını içiyorum. "Yavaş ol."

Bir kadın aramıza bir tepsi yerleştiriyor ve gözlerim açılıyor. "Sizin için sipariş verme cüretini gösterdim." Çeşitli etleri ve peynirleri işaret ediyor, ama ben parlak yeşil yuvarlak şeyleri seçiyorum, birini ağzıma atıp zevkle inliyorum. "Zeytin," diyor gülerek.

"Hep Paragon'da mı yaşadın?" diye soruyorum. "Bu ismi sana kim söyledi?"

"Köyün adı bu değil mi?"

"Sadece dışarıdan katılanlar bu ismi bilir. Bunu önemli kişilerin yanında söyleme, Wynter. Zihnini bozabilecek insanlarla konuştuğunu anlarlar."

"Birbirimize karışmamıza izin yok mu?" Gülerek soruyorum.

"Dışarıdan gelenlere varışta kurallar verilir, bunlardan biri asla dış dünya hakkında konuşmamaktır. Ayrıca Paragon'dan da asla bahsetmemek. İçeridekiler sadece köydeki hayatınızı bilir."

"Yani sen de mi köye geldin?" Başını sallıyor. "Hepsi mi?" Odanın karşısındaki grubu işaret ederek soruyorum.

"Evet, bir diğer ortak noktamız da hepimizin bir şeyler içmek için yerel bara gitmeyi özlemiş olmamız."

"Köyde bir bar açamaz mıydınız?"

Gülüyor. "Hayır, Wynter. Alkol yasak."

Biraz et yiyorum ve o yine benim abartılı tepkime gülüyor. "Salam," diyor. "Genelde İtalya'dan gelir."

"İtalya mı?"

"Çok uzakta. Uçakla seyahat etmek zorundasınız."

Sırıtiyorum. "Annem bize uçakları anlatırdı. Hep bir tanesine binmek istemişimdir. Köyün üzerinden uçmalarını izler ve nereye gittiklerini merak ederdik."

"Anneniz dış dünya hakkında çok konuşur muydu?"

Başımı sallıyorum. "Bazen. Annesi ona öğretmişti ve bazı şeyleri bilmemizin önemli olduğunu düşünüyordu. Ve tabii ki uçaklar geçerken bazı sorulardan kaçınamazdı. Ama bana çoğunlukla dışarının ne kadar kötü olduğunu ve orada kötü insanların yaşadığını anlatırdı." Etrafıma bakıyorum. "Ama söylediği kadar korkutucu görünmüyor. Köye neden geldin?"

"Ailem o hayatı istediklerine karar verdi. On altı yaşındaydım ve kötü bir kalabalığa karıştığımı düşünüyorlardı." Gülüyor ama sesi boş geliyor. "Değildim. Sadece genç bir çocuktum. Ama köyde olmak umurumda değil."

"Tüm kurallara aldırıyor musun?"

Başını sallıyor. "Hayır. Onlar insanları koruyor."

İçkimi bitiriyorum ve başımın döndüğünü fark ediyorum. "Bazen normal olmanın ve dışarıda yaşamamanın nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum."

"İnan bana Wynter, o kadar da harika değil. Annen bir konuda haklıydı; burada kötü insanlar yaşıyor. Köydeki düzen dünyanın geri kalanının ihtiyacı olan şey."

"Ama savaşçılar dövüştürüyorlar," diye itiraz ediyorum.

"Onlar canavar," diyor bana. "Sence buradaki hayatları nasıl olurdu?"

Omuz silkiyorum. "Savaşmak ya da törenlere katılmak zorunda kalmazlar."

Gülüyor ve yüzümün kızardığını hissediyorum. "Çok masumsun," diyor. "Tüm bunlara bayılıyorlar."

"Gerçekten mi?"

"Bu yaratıklar hakkında bilmen gereken bir şey var, sekse bayırlılar. Arzuladıkları şey bu ve eğer normal dünyada olsalardı, masum kadınlar için tehlike oluşturlardı. Onları avlarlar. Köyde, bu iyi kontrol ediliyor. Dürtüleri verimli yollarla karşılanıyor."

"Bunu babam mı söyledi?"

"Baban iyi bir adam, Wynter. Çok fazla sorumluluğu var ve köyümüzle ilgilenme konusunda iyi bir iş çıkarıyor. Diğer üç atamızla birlikte onlar benim gözümde azizdir."

Sonraki kelimelerimi dikkatle seçiyorum. "Dışarıdan genç çocukları alıp savaşçı olarak eğitmek için köye getirdikleri doğru mu?"

Başını sallamadan önce birkaç sessiz saniye bana bakıyor. "Ama sadece bize ihtiyacı olan çocukları," diye hızla ekliyor. "Ailesi olmayan çocuklar. Genellikle asi ve yaramaz olurlar. Kimse onlarla başa çıkamaz."

"Peki, nasıl yardım ediyoruz?"

"Onları yanımıza alıyoruz ve onlara bir yuva, bir amaç veriyoruz."

"Sanırım bu iyi bir şey." Ama doğru gelmiyor, gerçekten.

Yemeğimizi yedikten sonra diğerlerine katılıyoruz ve bana dördüncü bir içki veriliyor. Bu sefer acele etmiyorum ve kadehimi boşalttıktan sonra başımın daha da döndüğünü hissediyorum. Ayağa kalkmak için zorluyorum ve neredeyse düşüyorum ama Leonie sıçrayıp beni sabitliyor. "İyi misin?"

"Biraz Gerçekten başım dönüyor," diye mırıldanıyorum, sesimin doğru çıkmadığını ve gözlerimin ağırlaştığını fark ediyorum.

"Onu geri götüreceğim," diye teklif ediyor Lenny, beni kendine doğru çekip bir koluyla etrafımı sarıyor.

"Hepimiz gitmeliyiz," diye öneriyor Leonie.

"O halleder," diyor Jax, kolundan tutup oturması için çekiştirerek. Endişeli görünüyor, ben de ona bir gülümseme sunuyorum ve götürülmeden önce küçük bir el sallıyorum.

Mağaranın derinliklerine indikçe kendimi daha da kötü hissediyorum. Başım dönüyor ve kulaklarımda bir çınlama sesi var. Lenny bizi hareket ettirmeye devam ediyor, küçük bir açıklığa varana kadar beni sürüklüyor. "Dinlenelim," diyor ve beni ortadaki büyük bir taşın üzerine bırakıyor. Arkama yaslanıyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

"Bu gece iyi vakit geçirdim," diyorum ona, kelimelerim kulağa komik gelse de.

Üzerimde süründüğünü hissediyorum ve gözlerimi açıyorum. Gözlerinde müstehcen bir parıltıyla bana baktığını görünce gülümsemem kısa sürede kayboluyor. Sanki ondan iki tane varmış gibi bulanık görünüyor. "Şimdi ödeme zamanı," diyor sırtarak. Ben itiraz edemedim dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. Çok ıslaklar ve onlardan kaçınmak için başımı çeviriyorum. "Hadi ama Wynter, benimle dalga geçme."

"Etmiyorum," diye mırıldanıyorum, yüzümü tutup beni ona bakmaya zorlarken ondan kurtulmaya çalışıyorum. Parmakları canımı acıtıyor ama beni tekrar öperken umursamıyor gibi görünüyor.

Kıpırdamadan yatıyorum, ipucunu anlaması için dua ediyorum ve ayağa kalktığında rahatlıyorum. *Yarın kendimi daha iyi hissettiğimde onunla konuşacağım, onu yola getireceğim.*

Ama sonra ellerinin kalçalarımda ve elbisemin altında gezindiğini hissediyorum. "Hey," diye mırıldanarak ellerini uzaklaştırıyorum. Bu onu caydırmıyor ve bacaklarımda arasına yerleşiyor. "Ne yapıyorsun?" Mırıldanıyorum, onu itmeye çalışıyorum ama tamamen ıskalıyorum.

"Sana yemek getirdim," diye tersliyor ve ellerimi tokatlayarak uzaklaştırıyor. "Bana en azından bunu borçlusun."

Panikliyorum, onu durdurmamın hiçbir yolu olmadığını biliyorum. *Benden çok daha güçlü.* "Hayır," diye fısıldıyorum, o bacaklarımda arasındayken bacaklarımı olabildiğince sıkıyorum.

"Sen tam bir baş belasısın," diye tersliyor ve sesindeki sert ton beni ürpertiyor. Öfkeli. "Tek yapman gereken orada yatmak. Bütün zor işi ben yapacağım." Ellerin iç çamaşırımı çektiğini hissediyorum.

"İstemiyorum," diye bağıriyorum ve onun duyabileceği kadar yüksek sesle söylediğimi biliyorum ama iç çamaşırımı çıkarmaya çalışmaya devam ediyor.

Elimi tutuyor ve kasıklarına doğru itiyor. "Ne kadar sert olduğumu hisset," diye homurdanıyor. Sıcak ve şaşkınlıkla inliyorum. "Sadece dokun bana," diye tersliyor ve elimi ona sarmam için beni zorluyor.

"Ne oluyor lan?"

Leonie'nin sesini duyunca rahatladım ve Lenny pantolonunu bağlamak için koşuşturmaya başladı. "Tanrım, Lee, biraz mahremiyet."

"Köye giden geçittesiniz. Herkes geri dönüyor, o yüzden önden gitmeni öneririm," diye tersliyor.

"Diğerlerinin k a t i l m a y a c a ğ ı n ı mı sanıyorsun?" diye alay ediyor. "Kahretsin, bu prensesin bizim gibi olduğunu göstermesi için birkaç yarağa ihtiyacı var."

"Bu gece olmayacak, benim gözetimimde olmayacak," diyor ona ve elini elimde hissediyorum. "Kalk, Wynter. Hadi gidelim."

"Belki de ikinizin de burada kimin yetkili olduğu konusunda bir derse ihtiyacınız vardır," di y e homurdanıyor.

"Martha'ya her şeyi anlatacağım," diye uyarıyor. "Ona bardan ve sahip olduğun cep telefonundan bahsedeceğim. Atalarımıza gidecek."

"Öyle bir şey olursa yanımda asılırsın," diyor gülerek.

"İkimizden birine dokunmana izin vermektense asılmayı tercih ederim," diye tükürüyor. "Şimdi, bizden uzak dur."

Beni sürükleyerek götürüyor ve karanlıkta aceleyle ilerlerken arkasından tökezliyorum. "Nereye gittiğini nereden biliyorsun?" diye soruyorum. "Bu mağaraları öğrendim. Acele et, o diğerlerine söylemeden önce hepsi gelir."

"Onları gerçekten ispiyonlayacak mısın?"

"Hayır. Sakın gardiyanlardan biriyle çıkma, Wynter," diyor kararlı bir şekilde. "Martha çığlıklarını duymak için yanında değilken onlarla yalnız kalma."

"Anlamıyorum," diye fısıldıyorum, neredeyse gözyaşları içinde. Yorgunum ve başım dönüyor, her şey çok hızlı oluyor ama yine de bulanık geliyor.

"Çünkü sarhoşsun," diye tersliyor. "Yarın konuşuruz." *Sarhoş mu?*

Basamakları bulup tırmanıyoruz. Sonra mağaranın girişine kadar koşup uyku odalarına geri dönüyoruz. "Kapını kilitle," diyor bana, odama girerken beni alımdan öpüyor. "Yarın konuşuruz."

Gazap

"Bu gece başka bir tören var. Senin seçileceğini düşünüyorlar," diyor Leonie ellerini ereksiyonumun etrafına sararken. Bugün dikkati dağınk ve sinir bozucu derecede konuşkan değil. Lenny cama vuruyor ve o da hafifçe geri çekiliyor. *İkisi arasında bir şeyler oldu, o etraftayken gerginliğini hissedebiliyorum.*

"Emiyor musun yoksa konuşuyor musun?" diye bağıyor.

"Hıyar," diye mırıldanıyor beni ağzına almadan önce. Lenny sık sık yaptığı gibi onu izliyor. "Sadece gecesini mahvettiğim için kızgın," diye fısıldıyor, hava almak için yukarı çıkarken.

Gözlerimi kapatıyorum, kendimi tutmaya odaklanıyorum. O izlerken boşalamam yoksa daha çok dayak yerim. "Sanki herhangi bir kadın o canavarla isteyerek yatarmış gibi." Beni tekrar içine çekiyor ve gözlerimi açtığımda Lenny gitmişti. Ayağa kalktı. "Sanırım buraya geldi çünkü ailesi onun bir canavar olduğunu biliyordu ve buranın onu kurtaracağını düşündüler." Elini sikimde aşağı yukarı gezdiriyor ve ben sarsılınca duraklıyor. "Zavallı Wynter çok masum," diye ekliyor ve ondan bahsedince bileğini tutuyorum. Onu daha da yaklaştırdığımda Leonie'nin nefesi kesiliyor.

"Wynter mı?" Kendimi şok ederek tekrarlıyorum ama ne demek istediğini bilmem gerekiyor.

"Lenny ile bir randevuya çıktı ve adam neredeyse ona zarar veriyordu," diye fısıldıyor. "İkimize de zarar vermekle tehdit etti." Kalbim göğsümdede sertçe çarpıyor ve Leonie gülümsüyor. "Ondan hoşlanıyorsun," diyor. Onu bırakıyorum ve bileğini ovuşturarak geriye doğru sendeliyor. "Onu durdurmanın bir yolu yok, Wrath. Sanırım işleri daha da kötüleştirdim."

Kapı açıldı ve Lenny görüldü. "Martha seni mutfakta istiyor," diyor Leonie'ye ve o da gömleğini kapıp çıkarken üzerine geçiriyor.

Gölüp gitmeden önce gözlerini benden ayırmıyor. O kendini beğenmiş suratındaki gülümsemeyi sileceğim.

DOKUZUNCU BÖLÜM

WYNTER

Masada oturmuş, Leonie ve benim Martha tarafından neden çağrıldığımızı merak ediyor. İçten içe panikliyorum. Bana dün geceyi sorarsa yıkılabiliyim çünkü Lenny'nin bana ne yapmayı planladığını düşünerek bütün gün gözyaşı döktüm. Üzerimde yattığına dair belli belirsiz anılarım var ve ona durmasını söylediğimi biliyorum. Eğer Leonie için olmasaydı. . .

Martha beni bütün gün mutfakta tuttu, bu da Lenny'nin beni köşeye sıkıştırılamayacağı anlamına geldiği için rahatlatıcıydı.

"Biliyorum," diye söze başladı ve Leonie'ye ihtiyatlı bir bakış attım.

"Sorun değil Wynter. Ona söyledim," diye açıklıyor. "Martha bize göz kulak olmak için burada."

"Babama söylemeyeceksin, değil mi?" Ben soruyorum ve Martha nazikçe gülümseyerek başını sallıyor. Leonie'ye döndü. "Bundan sonrasını ben hallederim. Haber verdiğin için teşekkür ederim."

Leonie başını sallıyor ve gitmeden önce bana küçük bir gülümseme sunuyor. Jaycee sebze yıkadığı lavabodan dönüyor ve ellerini kurulamaya başlıyor.

"Sana güvenebileceğimizi biliyoruz," diyor Martha, "ve bunu aramızda tutman çok önemli."

"Bir kaçış planlıyoruz," diye ağzından geçiriyor Jaycee, yanımda otururken ve Martha ona göz kırptırıyor.

"Kaçış mı?" Kafam karışmış bir halde tekrarlıyorum. "Öylece gidemez misiniz?"

"Biz de sizin gibi burada kapana kısılmış durumdayız," diye açıklıyor Martha. "İnsanlar buraya geldiklerinde her şeylerini teslim ederler."

"Para, ev, borç... her şey," diyor Jaycee. "Bunları bir rüya gibi satıyorlar," diye devam ediyor. "Tüm sorunlarınızın çözüleceği Paragon Köyü'ne gelin."

"Ve bir kez buraya geldiğinizde, bunun erkekler tarafından erkeklere hizmet etmek için kurulmuş bir tarikattan başka bir şey olmadığını anlıyorsunuz." Rahatladım. *Anlıyorlar*. Uzun zamandır insanlara anlatmaya çalıştığım şeyi görüyorlar. "Buranın bir hapisane olmadığını, buradan ayrılmakta özgür olduğumuzu söylüyorlar ama Jade ve Abel'in başına gelenlere tanık olduktan sonra durumun böyle olmadığını anlıyoruz."

"Hiç ayrılmak isteyen oldu mu?"

Martha omuz silkiyor. "Köydeki erkeklerin çoğu kalmak istiyor. Neden kalmasınlar ki? Sanırım bazı eşler de ayağa kalkıp özgürlüklerini savunamayacak kadar korkuyorlar. Buraya gelince erkekler değişiyor ya da belki de hep öyleydiler ve burası onlara ailelerini kontrol etme gücü veriyor."

"Size de böyle mi oldu?" diye sordum.

"Kocam bu hayatın daha iyi olacağına söz vermişti. Meğer beni kendine bağlamak ve her hareketimi kontrol etmek için bir yolmuş."

"Ama gideli uzun zaman oldu," diyorum. "Neden ayrılmak istemedin?"

"Nereye gideyim?" diye soruyor. "Hiçbir şeyim ve kimsem yok. Ayrıca, dört kendini beğenmiş puştu kızdırır diye görüşlerimi dile getirmekten çok korktum," diye ekliyor ve benden kaçan kahkahaya engel olamıyorum.

"Buraya nasıl geldin?" Jaycee'ye soruyorum.

"Evde başım beladaydı," diye itiraf ediyor. "Ailem öldükten sonra hükümetin gözetimi altındaydım. Çocuklar için yaptıkları yerler pek iyi değil" diye ekliyor. "Sonra buraya daha küçük çocukların gönderildiğini fark ettim ve ben de gelip gelemeyeceğimi sordum."

Martha'ya baktım. "Bu yüzden mi buraya gelen çocukların daha iyi bir hayatları olduğunu, çünkü hükümetin onlarla ilgilenmediğini söyledin?"

Elini benimkinin üzerine koyuyor. "Yaptıkları şey yanlış Wynter, ama güvenilir olmadığını için bunu itiraf edemedim."

"Neden birdenbire bana güvenmeye başladın?" Temkinli bir şekilde soruyorum.

"O kadar çok soru sorduğunda güvenilebileceğimi düşünmüştüm," diye itiraf ediyor, "ama Leonie bana olanları anlattığında, bunu seninle paylaşabileceğimi ve kimseye söyleyemeyeceğini biliyordum."

Kaşlarımı çatıyorum. "Benimle ilgili bir sırrın olduğu için mi?" "Aynen öyle."

Örtülü tehdidi hakkında ne hissettiğimden emin değilim ama hafifçe başımı sallıyorum. "Tamam. Hadi gidelim. Hadi gidelim. Kapıya gidip açmalarını söyleyeceğiz. Dış dünyaya çıktığımızda da birilerine burada ne yaptıklarını anlatırız."

"Kime söyleyeceğiz?" diye sorar Jaycee. "Kimsenin umurunda değil. Bu yüzden çocuklar sistemden kaybolduğunda fark etmiyorlar."

Kaşlarım çatıldı. Beni bekleyenlerden çok korktuğum için hiçbir zaman ayrılmak istememiştim. Ama eğer bizden daha çok kişi olursa, belki de o kadar korkutucu olmaz. "Plan nedir?" diye sordum.

"Bir planımız yok," diye itiraf ediyor Martha. "Sadece dördümüz varız." Kafam karışmış görünüyor ve ekliyor: "Anna da gitmek istiyor."

"Mağaralardan geçip o bardan çıkabilir miyiz?"

"İmkânsız," diyor Jaycee. "Birincisi, oraya nasıl gidileceği hakkında hiçbir fikrim yok. Senin var mı?" Başımı sallıyorum. "Bükülmüş muhafızların haritaları var. Ayrıca diğer muhafızların hangi saatlerde devriye gezdiğini de biliyorlar. Ve başarmış olsak bile, o barda bekleyen muhafızlar olmayacağını söyleyecek bir şey yok. Atalarımız ne yaptıklarını öğrenirse diye dışarı çıkmamızı riske atmazlar."

"Ayrıca, o bar hiçliğin ortasında. En yakın köy kilometrelerce uzakta. Atalarımız köye giderken ya da köyden gelirken yollardan kaçınmamız gerekir. Bu çok riskli."

"Onlara sadece gideceğimizi söylemeliyiz," diyorum, ayağa kalkmaya çalışarak. Öfke içime işliyor. "Bizi kalmaya zorlayamazlar. Sadece kapılardan çıkıp gitmemiz gerekiyor."

"Kilitli tuttukları kapılar mı?" diye soruyor Martha. "Burası dışarıdan içeriye doğru korunuyor. Eğer gitmemize izin verilseydi, burayı korumaya almazlardı. Ayrıca, onları planımızdan haberdar edersek hepimizi öldürebilirler."

"Abel ve Jade'e ne yaptıklarını görmek her şeyi değiştiriyor," diye ekliyor Jaycee. "Giderek daha kontrolcü ve daha güçlü oluyorlar. Köydeki insanların atalarının onları güvende tuttuğunu düşünmeleri için beyinleri yıkanıyor."

"Savaşçılara ihtiyacımız var," diyorum, zihnim fikirlerle dolup taşıyor. "Eğer yanımızda olurlarsa bize ulaşamazlar."

"Delirdin mi sen?" diye soruyor Martha gülerek. "Savaşçıları serbest bıraktığımız anda bizi öldürecekler ya da tecavüz edecekler. Tek bildikleri bu."

Başımı sallıyorum. "Hayır. Wrath yapmaz ve o en güçlüsü. Onu bizim tarafımıza çekebilirim."

"Hayal görüyorsun," diye tersliyor Martha. "O adamlar diğer erkekler gibi değil. Onlar hayvan, iki şey için eğitilmişler."

"Ve bizim onlara sadece bir şey için ihtiyacımız var," diyorum kararlılıkla. "Gazap'a nasıl düzenli erişim sağlayabilirim?"

"Neden? Ne yapacaksın, onu serbest mi bırakacaksın?" diye soruyor Jaycee endişeyle.

Başımı sallıyorum. "Ona planımızı anlatacağım. Sonra da hepimiz için buradan çıkmanın bir yolunu bulmam gerekecek."

"Savaşçıları gerçek dünyaya mı getirmek istiyorsun?" Başımı salladım. "Wrath'ı geride bırakmayacağım."

Martha, "Ama onlar normal bir toplumda yaşamak için eğitilmediler," diye itiraz ediyor.

"Bunu gözlerinde görüyorum," diye savunuyorum. "Wrath soğukkanlı bir katil değil ve ona yaptırdıkları her şeyden nefret ediyor. Her şeyi anlamam için bana zaman ver."

Jaycee gülümsüyor. "Bize yardım edeceğini biliyordum."

Martha ikna olmuş görünmüyor ama sert bir şekilde başını sallıyor. "Sana erişim sağlayabilirim. Anna'dan görevi devralabilir ve günde üç kez yemek dağıtabilirsin. Ayrıca akşamları odalarını da toplar."

"Lenny ne olacak?" diye soruyor Jaycee. "Onunla yalnız kalamazsın."

İçimi çektim. "Bir ara cesur olup onunla yüzleşmem gerekecek."

"Oda kapılarının anahtarlarını alacaksın," diyor Martha. "Eğer sana doğru gelirse, parmaklarının arasına bir anahtar yerleştir ve yüzüne vur," diyor, kendi anahtar setiyle göstererek. "Sonra benim için çığlık at."

"Bunu yapacağız," diyorum kararlılıkla, gülümseyerek.

"Nasıl yapılacağı hakkında hiçbir fikrim yok," diye mırıldandı Martha, "ama sana inanıyorum."

Öğle yemeğinde Martha yemek arabasını hazırladı ve anahtarları bana verdi. Muhafızların odasına adımımı atar atmaz Lenny ayağa fırlıyor. "İşte burada," diye alay ediyor, kolunu omzuma atıyor.

Omuz. Alex sempatik bir gülümseme sunar. "Benden kaçtığını sanıyordum."

"Hayır," diyorum omuz silkerek. Bir an için ters ters bakıyor. "Anna'nın yerine ben bakıyorum," diye ekliyorum.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," diye tükürüyor. "Gazap'ın tedirgin edilmeye ihtiyacı yok."

"Anna yanındayken daha sakın görünüyor," diyor Alex. "Bence bu iyi bir fikir."

"İyi ki senin düşüncelerini sormamışım," diye tersliyor Lenny, yerine oturarak. "Martha ile konuşacağım."

"Memnun olursun diye düşünmüştüm," diyorum gülümsemeye zorlayarak. "Bu beni daha fazla görebileceğin anlamına geliyor." Alex kaşlarını çatıyor, belli ki kafası karışmış, ama Lenny sözlerimi düşünüp başını sallıyor.

"İyi bir noktaya değindin."

İlk odaya gitmeden önce daha geniş bir gülümsemeyi zorluyorum.

Zeus masasında hazır bekliyor. Tepsisini önüne koyup gülümsediğimde kaşlarını çatıyor. "Benden nefret ediyormuş gibi davranmayı bırak," diye takılıyorum.

"Herkesten nefret ediyorum," diye mırıldanıyor.

"Ama ben değil," diye şarkı söylüyorum. "Ayrıca sana bir ikramım var," diye ekliyorum, tepsisine bir kare çikolata koyarak. "Gardiyanlara söyleme," diye fısıldıyorum.

Kuşkuyla bakıyor. "Nedir bu?"

"Gelmiş geçmiş en lezzetli şey," diye cevap veriyorum. "Dene bakalım." Dikkatle alıyor, kenarını yalamadan önce kokluyor. Sonra ağzına atıyor ve zevkle inliyor. "Şimdi benden hoşlanıyor musun?" Kapiya doğru giderken soruyorum.

"Bunu düşüneceğim."

Maximus uyuyor, ben de tepsisini masaya bırakıp doğruca Abraham'ın yanına gidiyorum. "İyi günler Abe," diyorum tepsisini masaya koyarken.

"Neden her zaman bu kadar mutlusun?" diye sinirleniyor.

"Ben hiç mutlu değilim," diyorum ona, "ama sen de değilsin. Aynı gemideyiz, o yüzden sana iyi davranmam gerektiğini düşündüm."

"Aynı gemide değiliz," diye mırıldandı. "Dışarıda özgürsün."

"Öyle görünebilir Abe, ama inan bana, öyle değilim." Çikolata karesini yere bırakıyorum. "Bunu da senin için çaldım," diye fısıldıyorum. "Tatlı bir ikram. Gardiyanlara söyleme."

Ağızına tikiştiriyor. "Bu ne?" diye soruyor, gözleri şaşkınlıktan kocaman olmuş.

Gülümsüyorum. "Bir mutluluk karesi."

Wrath sırtı bana dönük bir şekilde masaya zincirlenmiş durumda. Yaklaştığım anda nefes alıyor ve dönüp bana bakıyor. "İyi günler," diyorum tepsisini yere koyarken. "Bundan sonra yemeklerinizi ben getireceğim," diye ekliyorum. "O yüzden uslu dur ve birbirimizi görmeye devam edelim." Gözleri kısılıyor, bir şey arıyormuş gibi yüzümü tarıyor. "Sana bunu da aldım," diyorum, iki kare çikolata uzatarak, Max'in boşa gitmesinin bir anlamı yok.

Almıyor, ben de tepsisine yerleştiriyorum. Birden elimi tutuyor ve ben şaşkınlıktan neredeyse haykırıyorum. Lenny'nin tenimde bıraktığı silik parmak morluklarına bakıyor. "Gardiyan," diye mırıldandı.

Elimi bileğine hafifçe koymadan önce kapı aralığından kimsenin izlemediğinden emin olmak için arkama bakıyorum. "Ben iyiyim," diye fısıldıyorum.

"Seni incitti," diyor ve derin, gürleyen sesi kalbimin kabarmasına neden oluyor.

"Ama ben iyiyim."

"İyi değilsin," diyor diğer bileğimi tutup oradaki morlukları inceleyerek. Gözleri benimkilerle buluşmak için yukarı kayıyor. Bir elini kaldırıyor ama zincir çok kısa ve kıvıldamayacağı belli olmasına rağmen çekiştirerek homurdanıyor.

Yüzünü hafifçe okşuyorum ve o da dokunuşuma doğru eğiliyor. "Uslu dur ki yemek yemeni engellemek için bir sebepleri olmasın," diye fısıldıyorum. "Bu akşam geri geleceğim." Tepsiden bir kare çikolata alıyorum ve dudaklarına dayıyorum. "Aç." Açıyor ve ben de gözlerinin ışıldamasını izleyerek çikolatayı içine kaydırıyorum. Sonra günlerdir yapmayı hayal ettiğim bir şeyi yapıyorum: Dudaklarımı onunkilere bastırıyorum. Orada bir an oyalanıyorum, yakın olmanın tadını çıkarıyorum ve geri çektiğimde gözleri kapalı, sanki o da anın içinde kaybolmuş gibi. Geri adım atıyorum ve dönüp dışarı çıkmadan önce uzun bir nefes alıyorum.

Gazap

Peşinden bakıyorum. Dudaklarım karıncalanıyor ve onu kendime geri çekme dürtüsü beni ele geçiriyor. Gözlerimi kapatıyorum ve o piçin onun mükemmel teninde bıraktığı morlukları hayal ediyorum. *Bunu ödeyecek.*

Kapı açılıyor ve aylardır her gün yaptığı gibi sırtarak içeri giriyor. Tüm gardiyanlar arasında en kötüsü o. Acı çektirmekten zevk alıyor ama şimdiye kadar ne verdiyse kabul ettim. "Görünüşe göre rağbet görüyorsun," diye alay ediyor, bileğime metal bir kelepçe takıyor ve duvardaki kısa kelepçeyi serbest bırakıyor. Ellerimi birbirine zincirliyor ve kesilecek bir kuzu gibi beni odadan çıkarıyor. Bu hafta üç törende sahne aldım ve her birinden nefret ettim. Beni ayakta tutan tek şey Wynter'ı düşünmek. Onu altımda hayal ediyorum ve her şey çabucak bitiyor.

Törenlerden önce bize içirilen mavi haplardan yutmak zorunda kalıyorum. "Daha uzun süre dayanmalısın," diye uyarıyor beni. "Çok hızlı yapıyorsun." Ama ben böyle olmasını istiyorum, çünkü her kadının dehşete düştüğü açık. Onlara acı çektiriyorum, kanlarını akıtıyorum ve altımda sessizce ağlıyorlar, her şeyin bitmesi için içlerine dökülmemi bekliyorlar.

Mağaralardan geçerken arkasına bakıyor. "Eminim Wynter'ın artık her gün sana yemek getirecek olmasına sevinmişsindir. Sakın aklına bir şey gelmesin çünkü o bana ait." Ellerim sıkıca yumruk oldu. "Onu lanet olası bebeklerimle dolduracağım," diye ekliyor. "O zaman beni terk edemez."

Wynter'ın bu salağın çocuğunu taşıdığı düşüncesi içimi öfkeyle dolduruyor. Burada hiçbir şeyim yok, sadece annemin anıları var ve Wynter uzun zamandır hissettiğim ilk ışık, bu canavarın onu köreltmesine izin vermeyi reddediyorum.

Yumruğumu kafasının arkasına indirerek sendelemesini sağlıyorum. Yan cebindeki sarı şeye uzanıyor, ama zincirlerimi sertçe çekiyorum ve kışının üzerine düşüyor. Zinciri ellerimin arasına alıp boynuna doluyorum, adrenalin vücudumu doldururken kalbim hızla çarpıyor.

Umutsuzca gevşetmeye çalışıyor, ben havasını keserken şiddetle öksürüyor. Daha sert çekiyorum ve gevşek düşüyor, başı

ve elleri zincirdeki tutuşunu gevşetiyor.

İ Bir saniye bekleyip zinciri çözmeden önce nefes almadığından emin oluyorum. Cebine uzanıp anahtarlarını alıyorum ve kelepçeleri açıyorum, rahatlayarak iç çekiyorum. En son ne zaman özgürce yürüdüğümü hatırlamıyorum.

Lenny'nin cansız bedenine bakıp gülümsüyorum. *O bana ait.*

Dışarıya çıkan tanıdık tünel boyunca ilerliyorum. Sonra tepeye çıkıp herkesin törenin başlamasını beklediği kiliseye giriyorum. Kabarık halı boyunca yürüyorum, ayak parmaklarım yumuşaklığa batıyor ve kalbimi daha da mutlu ediyor.

İnsanlar dönüp bana bakıyor, zincir takmadığıma şaşırıyorlar. Erkeklerin kısık sesle konuştuklarını duyuyorum, ama gözlerinde yaşlarla titreyen bir kadının yattığı yükseltilmiş alana doğru devam ediyorum. Üzerine tırmanıyorum, daha fazla acı çekmemesi için elimden geldiğince nazikçe bastırıyorum. Kadın kaskatı kesiliyor, gözlerini sıkarak kapatıyor. İleri geri hareket ederken ona konsantre oluyorum ve benden istedikleri kadar uzun süre dayanmaya çalışıyorum. Yeterince zaman geçtiğini hissettiğimde gözlerimi kapatıyorum ve Wynter'ı düşünüyorum - yumruğuma dolanmış siyah saçlarını, öpüşmelerimizden dolayı şişmiş dudaklarını ve ben ona sarılırken bana yapışışını. . . Sertleşiyorum, kadının içine bırakıyorum ve rahatlayarak inliyorum. Sonra inip geldiğim yoldan geri dönüyorum.

ONUNCU BÖLÜM

WYNTER

Sıraya girdik, gergin bir şekilde bekliyorduk. Muhafızların odasına çağrıldık ve Martha tarafından atalarımızın ziyaretine hazır olmamız için sıraya girmemiz söylendi. Jaycee'nin ara sıra bana doğru baktığını hissedebiliyorum, gözlerinde cevaplayamadığım sorular var. Ve erkeklerin ayak sesleri duyulduğunda hepimiz biraz daha dik duruyoruz.

Odaya ilk giren babam oluyor, onu diğer üç ata takip ediyor. Muhafızlar arkamızda endişeyle yer değiştiriyor ve Lenny'nin aralarında olmadığını fark ediyorum. İçimde bir panik başlıyor. *Ya dün gece gizlice kaçtığımızı biliyorlarsa?* Bir yalan uydurmaya hazırlanıyorum ama sonra çıktıkları tünelden bir sürüklenme sesi duyuluyor, ardından tanımadığım iki muhafız cansız bir bedeni çekiyor. Lenny önümüze atılırken nefesim kesiliyor, sonra aynı şekilde şok olmuş görünen Martha'ya bakıyorum.

"Bu muhafız neden Wrath ile yalnızdı?" diye soruyor babam.

Alex öne çıktı. "Efendim, Wrath'ı kendisi almak için ısrar etti."

"Bunu neden yapsın ki?" diye soruyor Anthony. "Savaşçıların ne kadar tehlikeli olduğunu hepimiz biliyoruz."

"İzin verirsiniz," diyor Martha, "Lenny en iyisini bildiğini düşünmeyi severdi. Birçok kez yetkinin kendisinde olduğunu ve savaşçılarla başa çıkabileceğini düşündüğünü söyledi."

Babam iç geçirdi. "Bu aksini kanıtlıyor."

"Wrath'ın başı dertte mi?" Bütün gözler bana çevrilince içten içe irkiliyorum. "Sadece, o en iyi savaşçı," diye ekliyorum güçsüzce.

"Neyse ki Wrath görevlerini yerine getirdi ve odasına geri götürülebilmesi için kendisini bir muhafıza teslim etti," diyor Adrian. "Olağanüstü, gerçekten," diye ekliyor çatık kaşlarıyla.

"İyi eğitilmiş," diye araya giriyor babam. "Ama bu bir ders olsun. Kimse savaşımlarla yalnız kalmamalı."

Bana döndü. "Gel," diyor ve kamaradan çıkarken bana yol gösteriyor. İnleme isteğime karşı koyuyorum ve oturduğu ofisine kadar onu takip ediyorum. "Bu akşam bir duyuru yapılacak. Köylülerin geri kalanıyla bir araya geleceksiniz ama tepki vermeyeceksiniz."

"Ne duyurusu?" diye sordum.

"Eğer sorun çıkarırsanız, asılacaksınız."

Alay ediyorum. "Gücünü kullanıyorsun ve bu eninde sonunda bir isyana neden olacak."

Gülüyor. "Bir köle için akıllıca sözler."

"Ben bu muyum?" diye soruyorum. "Söyle bana, köyün dış dünyadan nasıl daha iyi?"

"Orada bulunmaktan hiçbir şey öğrenmedin, değil mi?" diye tersliyor. "Serserilerin arasında olmanın sana ne kadar şanslı olduğunu göstereceğini sanmıştım, ama tek yaptığı seni daha da acılaştırmak oldu."

"Ben acımasız değilim baba, ben dürüstüm. İşte bu yüzden beni oraya ittin."

"Ben artık senin baban değilim," dedi ayağa kalkıp masanın etrafında dönerek. "Bunu unutma."

"Bu ne anlama geliyor?"

Saçımdan bir tutamı parmağına doluyor. "Bu dünyada sana uygun bir yer olmalı," diye mırıldanıyor. "Belki de tamamen yanlış bakıyordum." Bana bakışından hoşlanmadığım için ürperiyorum. "Bu akşamdan sonra, ataların en güçlüsü ben olacağım," diyor, "ve yaratacağım yeni kurallar, bana fayda sağlayacak şekilde kullanılmanı sağlayacak."

Beni kovuyor ve ben de midemde bir bulantıyla mağaralara geri dönüyorum. Orada her ne demek istediye beni rahatsız hissettirdi ve buradan çıkmak için bir plana ihtiyacım var ... ve hızlı.

Ben mahalleye daldığımda Alex başını kaldırdı. "İyi misin?" diye soruyor, ayağa kalkarak.

"Wrath'ı görmem gerek."

Başını sallar. "Ne dediklerini duydun, kimse yalnız kalamaz."

"Onu ne kadar sakinleştirdiğimi bilmiyorlar," diye çıkışıyorum. "Lütfen, Lenny'nin ölümü benim suçummuş gibi hissediyorum." Wrath'ın kapısını açmadan önce anahtarlarını çıkararak inliyor. Odaya girerken koluna dokunarak, "Teşekkür ederim," diyorum.

Wrath yatağından bana bakıyor, ben yaklaştıkça yüzünde bir rahatlama ifadesi beliriyor.

"Benim yüzümden mi ona zarar verdin?" Nazikçe soruyorum. Yer değiştiriyor, bacaklarını yatağın kenarına doğru sallıyor, ama ben geri çekildiğimde duraksıyor, neden aniden gerildiğime dair bir ipucu bulmak için yüzüne bakıyor. Ona verecek bir cevabım yok, sanırım ben de şaşırdım.

Kaşlarını çatıyor. "Seni incitti."

Sözleri korkularımı doğruluyor ve yüksek sesle inliyorum. "Senden bunu yapmanı istemedim," diye çıkışıyorum.

"Onun için üzülüyor musun?" diye soruyor, sesi tehlikeli derecede alçak ve gözleri öfkeyle parlıyor.

Bir adım daha geri çekiliyorum ve çenesi daha da sıkılıyor. "Bana zarar vermedi. Leonie onu durdurdu."

Yumrukları iki yanında kenetlenirken gözleri öfkeyle parlıyor. "Dışarı," diye emrediyor. Olduğum yere yapışıp kalıyorum, onu daha da öfkeliendiriyorum. Zincirlerini çekerek ani bir hamle yapıyor. "Dışarı," diye bağıyor.

Korkuyla çığlık atıyorum, geriye sendeliyorum ve kırımın üzerine düşüyorum. Elimden acı fışkırıyor ve ayağa kalkmaya çalışırken gözyaşlarım yanaklarımdan yavaşça süzülüyor. Elimi kaldırıyorum ve avuç içimin kesildiğini görüyorum. Gazap da fark ediyor ve tekrar oturuyor. "Buraya gel," diye emrediyor.

"Peki, hangisi Wrath, gitmek mi kalmak mı?" Cevap vermiyor, sadece elini bana uzatıyor. Elimi avucunun içine alacak kadar yaklaşıyorum. Avucum kanla dolarken yarama bakıyor. "Acımıyor," diye fısıldıyorum.

Derin bir nefes alıyor, neredeyse gözlerini kapatıyor ve şortundaki şişkinliği fark ediyorum. Elimi yüzüne yaklaştırıyor ve dilini kesiğin dibine bastırıyor. Kanımın tadını çıkarıyormuşçasına onaylarcasına mırıldanarak dilini gezdirmesini şaşkınlıkla izliyorum. İçimden bir ürperti geçerken nefesim kesiliyor.

Beni serbest bırakıyor. "Şimdi, git."

"İstemiyorum," diye fısıldıyorum. Gözlerimiz birbirlerine kilitlenirken cevap vermiyor, ateşli bakışlar bir ileri bir geri gidip geliyor. İşte

Aramızda bir şey var, havadaki bir parazit beni daha da yakınlaştırıyor ve onun da bunu hissedebildiğini biliyorum.

Ellerimi omuzlarına koyuyorum ve ben bacaklarının arasında durana kadar bacaklarını ayırıyor. Elleri arka tarafımı kavıyor ve beni daha yakına çekerek ereksiyonu bacağımı dürttüğünde şaşkınlıkla inlememe neden oluyor. Nefeslerimiz ağırlaşıyor ve birbirimizin gözlerine bakarken aramızdan daha güçlü bir şey geçiyor. Eli saçlarıma gidiyor, yumruğunun etrafına doluyor ve dudaklarımız neredeyse birbirine değene kadar yüzümü yaklaştırıyor. Gözleri son bir kez benimkileri arıyor, orada olmayan bir itiraz arıyor ve sonra beni öpüyor. İlk başta dudaklarımız sadece birbirine bastırılıyor, sonra nefesim kesiliyor ve dili ağzıma giriyor. Dudaklarımız yavaş bir dansla birlikte hareket ediyor. Sonra dizlerim kalçalarının iki yanında olacak şekilde kucağına doğru kayıyorum.

Aletin özel bölgeye baskı yapması içimde bir heyecan yaratıyor ve sarsılarak titriyorum. Oraya hiç dokunulmamıştı ve şu anda hissettiğim gibi bir şeyi hiç hissetmemiştim. Sanki vücudumun tüm kontrolünü kaybetmişim, tamamen içgüdülerimle tepki veriyorum.

Geri çekildiğimde ağır nefeslerimiz birbirine karışıyor ve birden utanarak küçük bir gülümseme sunuyorum. "Bir planım var," diyorum ona. "Sayılır. Buradan çıkmak için."

Kaşlarını çattı. "Çıkmak mı?"

"Evet, dışarıda daha iyi bir dünya var, Wrath. Senin savaşmak zorunda kalmayacağın, benim de babamdan korkarak yaşamak zorunda kalmayacağım bir yer."

"Anlamıyorum."

"Henüz bilmediğin çok şey var," diyorum ona.

Alex'in ayak seslerini duyuyorum ve hemen Wrath'ın kucağından iniyorum. "Gitmeliyiz," diyor kapı aralığından.

Wrath elimi tutuyor, ben de avucumu yanağında gezdiriyorum. "Geri döneceğim."

"Bu diğer yere gelebilir miyim?" diye fısıldıyor.

Kalbim yerinden fırlıyor. "Evet."

Wrath

Yeni bir yer. Savaşmak zorunda kalmayacağım bir yer. Bu düşünceye gülümsüyorum. Ve son birkaç gecedir hayalini kurduğum Wynter'la birlikte olacağım.

Arkama yaslanıyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

Annem gözlerimin önüne geliyor, kocaman gülümsüyor ve kollarını açmış çömeliyor. Ona doğru koşarken kalbimin kabardığını hissediyorum, sıcak bedenine çarpıyorum ve minik kollarımı boynuna doluyorum. Ben kıkırdayana kadar yanaklarımı tekrar tekrar öpüyor, sonra ayağa kalkıp elimi tutuyor. "Şimdi, küçük Ares, yapmam gereken bazı işler var ve sonra dondurma yemeye gidebiliriz." Bu bizim en sevdiğimiz şey, özellikle de hava bugünkü gibi çok sıcak olduğunda.

Annem içerideki adamla sohbet ederken ben kasabın dışında bekliyorum. Kapı açık ve onun kahkahalarını duyabiliyorum. Elime bir sopa alıp toprağı kazıyorum. Üzerime bir gölge düşüyor ve gözlerimi parlak yaz güneşinden koruyarak başımı kaldırıyorum. Kemikli parmaklar koluma giriyor ve kurtulmaya çalışsam da bu imkansız. O çok güçlü. Yardım istemek için ağzımı açıyorum ama ağzıma bir şey sokuluyor; bir bez. Tadı tuhaf ve dilimle itmeye çalışıyorum, çünkü adam şimdi iki elimi birden tutmuş beni çeğiştiriyor, önünde durduğumdan ve kollarımın başımın üzerinde yukarı doğru çekildiğinden emin oluyorum.

Yeni mavi spor ayakkabılarıma bakıyorum. Parlak kumaş, yürümeyi bırakmaya çalıştığım yerlerden tozlanmış. Annem onları gördüğünde çok üzülecek, ona çok pahalıya mal oldular.

Yolun kenarında bir minibüs var. Yan tarafında hayvan resimleri olan. Daha önce annem beni okula götürürken görmüştüm. Kapı kayarak açılıyor ve adam beni zorla arkaya bindiriyor, arkamdan tırmanıp tekrar kapatıyor. Annemin adımı söylediğini duyabiliyorum. "Ares? Ares, neredesin?"

Minibüs uzaklaşıyor ve ben kolumu incitecek şekilde kenara fırlatılıyorum. Başımı kaldırıp baktığımda, ağızlarından bez sarkan ve elleri bağlı olan başka çocuklar da görüyorum. Adam benim ellerime de uzanıyor, kalın bir ipi ellerime doluyor ve sıkıca çekiyor. Bileklerimi keserken irkiliyorum.

Minibüs nihayet durduğunda, çocuklardan bazıları uyuyor. Kapı tekrar açıldığında havanın artık karanlık olduğunu fark ediyorum. Adam diğerlerini uyandırmak için minibüsün yan tarafına vururken bir kadın bekliyor.

Dışarı çıkarıldık ve kadının önünde sıraya dizildik. Sıra boyunca elleri arkasında yürüyor. Bana büyükbabamın kilise için yeterince şık giyinip giyinmediğimizi kontrol etmesini hatırlatıyor.

Ağzımızdaki bezler çıkarılıyor. Kadın bana "Kaç yaşı nda s ın ?" diye soruyor.

"Altı."

Omuzlarını silkmış olan adama ters ters bakıyor. "Bundan sonra beş yaşından küçükler denecek." Sıra boyunca ilerliyor ve çoğu çocuk ona altı ve yedi yaşında olduğunu söylüyor. Sadece biri beş yaşında olduğunu iddia ediyor.

"Atalarımız mutlu olmayacak," diyor adama. "Git ve açıkla. Ben bunlarla ilgileneceğim."

"Onları bu kadar gençken yalnız bulmak zor," diye mırıldanıyor adam dik bir tepeye doğru yürürken.

"Benim adım Bayan Cathy. Sizinle ben ilgileneceğim. Beni takip edin."

Hepimizi ahşap bir kapının önüne götürüyor, sonra da bizi bir sürü karanlık mağaranın içinden geçiriyor. Ayaklarım nemli ve acıyor. Diğer çocuklardan bazıları ağlıyor, nerede olduklarını soruyorlar. Cevap vermiyor ama yürümeye devam ediyor.

Sonunda, yerde ince şilteler olan büyük bir mağara var. Birini seçip dinlenmemiz söylendi.

Yanımdaki çocuk Ethan. "Neler olduğunu bilmiyorum," diye fısıldıyor karanlığın içinden. Bayan Cathy lambayı aldığından beri ortalık zifiri karanlık ve birbirimizi göremiyoruz.

"Beni annemden aldılar," diyorum ona.

"Beni de. O okulumun önünde konuşuyordu, ben de yakındaki tarlada oynuyordum."

"Bizim için gelecekler," diyorum ona. "Eminim."

ONBİRİNCİ BÖLÜM

WYNTER

Tüm atalarımız köy konağında toplanmıştı. Annem ve Summer'ın yanı sıra babamın yeni sevgilisi de dahil olmak üzere aileler arkalarında duruyor. Summer'dan akan gerginliği görebiliyorum, ama babamın beklediği gibi o tanıdık gülümsemesi yerinde.

Babam kürsüye doğru ilerliyor. "Hepimiz iyi haberler bekliyorduk," diyor gururla, "ve bende bol miktarda var." Kalabalık alkışlıyor ve ben gülümseyen yüzler denizine bakıyorum. "Güzel kızım Summer, savaşçı Maximus'tan hamile. Kalabalık tezahüratlar içinde patlıyor, ama ben kızgınlıkla başımı sallıyorum.

Elimi nazikçe okşayan Martha'ya, "Bundan bile emin olamaz," diye mırıldanıyorum.

"Sadece bu da değil, kurucu ailelerimizin soyunu genişletmek için planlarım var." Kalabalık sakinleşir. "Her aile reisi birden fazla eş alacak." İnsanlar ne dediğini düşünürken sessizlik uzayıp gidiyor. "Yakın zamanda Annastasia ile evlendim. Birkaç ay içinde ikiz bebek bekliyor." Birkaç kişi alkışlıyor ama eskisi kadar güçlü değil. Bu babamın sinirlerini bozuyor ve diğer atalara bir bakış atıyor. Adrian kürsüye çıkıyor ve genişçe gülümsüyor.

"Aranızda evlenmemiş kızları olanlar, onları atalarımız için olası eşler olarak sunabilirler," diyor. "Bir toplantı düzenleyeceğiz ve kızları olan tüm ailelerin katılması istenecek."

Solumdaki bir anne dehşet içinde bakarken kocası kızına heyecanlı bir baş selamı veriyor. Kız on dört yaşından büyük görünmüyor. "Bunun olmasına izin veremeyiz," diye mırıldanıyorum.

"Sessiz ol," diye uyarıyor Martha. "Bunu daha güvenli olduğunda konuşacağız."

Dakikalar sonra dağılıyoruz ve kalabalık dağılırken anne de yanıma geliyor. "Katılıyorum," diye fısıldıyor. "Bunun olmasına izin veremeyiz." Sert bir şekilde başımı sallıyorum. "Eczaneyi ben işletiyorum," diye ekliyor. "Uğramanı çok isterim. Kocam yarın buralarda değil." Tekrar başımı sallıyorum ve o da kocasına doğru yürüyor.

Martha'ya heyecanla, "Belki de bir isyan başlatabiliriz," diyorum.

"Wynter, bekle." Summer'ın bana doğru koştuğunu görmek için dönüyorum. Babamın fark edip etmediğini kontrol etmek için arkasına bakıyor ama babam diğer adamlarla tokalaşmakla meşgul. "Sadece seni kontrol etmek istedim," diyor.

"Tebrikler," diyorum ona, sıcak bir şekilde gülümseyerek.

"Bu bir kutlama gibi hissettirmiyor," diye mırıldandı üzüntüyle. "Evde işler nasıl? Annem nasıl?"

Gülümsemesi artık gözlerine ulaşmıyor ve elini benimkinin içine sokuyor. "Seni özledim," diyor bana. "Söylediğim şeyler için özür dilerim. Onları kastetmemiştim."

"Biliyorum. Ben de seni özledim."

"Belki bir yerde buluşabiliriz?" diye öneriyor.

Martha koluma girdi. "Başımıza bela açmayalım," diyor.

Elimi Summer'inkinden çekiyorum. "Özür dilerim," diye fısıldıyorum götürülürken.

"Baban seni görürse tehdidini yerine getirir," diye uyarıyor Martha.

"Gittiğimden beri onu ilk kez görüyorum ve bana elini uzattı."

"Önemli değil. Buradan çıkmak için tek umudumuz sensin," diyor. "Bunu mahvetme."

Mağaralara geri dönüyoruz ve Martha'nın mutfak masasının etrafında toplanıyoruz. Jaycee ve Anna bana bakıp konuşmamı bekliyorlar ve sonunda derin bir iç çekiyorum. "Henüz planın ne olduğunu bilmiyorum," diye itiraf ediyorum.

"Hiçbir şey mi?" diye soruyor Martha.

"Tam olarak değil. Savaşçılara ihtiyacım olduğunu biliyorum ve bunun üzerinde çalışıyorum. Bu gece bir köylü yarın onunla buluşmam için bana ulaştı. Kızının dört kişiden biriyle evlenmesini istemiyor.

Daha çocuk olduğu için anlaşılabilir bir durum. Ama asıl ihtiyacım olan şey savaşııları bir araya getirmek. Buraya nasıl geldiklerini ve geldiklerini bilip bilmediklerini öğrenmek istiyorum."

Martha, "Yani Wrath'la vakit geçirmen gerekiyor," diyor.

Başı

nı "Hepsinin bana güvenmesi gerekiyor."

salla "Alex görev başında ve oldukça rahat," diyor Anna.

"Sadece sana aşık olduğu için," diye takılıyor Jaycee.

Gözlerim büyüdü, "Bunu kullan," dedim ona. "Bir randevuya git ve ben de

savaşııları."

"Görev yerini asla terk etmeyecek," diyor Anna.

"Sen onu zorlamadıkça," diyor Martha sırtarak. Raftan küçük kahverengi bir şişe alıyor. "Bunu içkisine katarsan geceyi tuvalette geçirir." Alex'e bir fincan sıcak süt yapmaya başlıyor. "Bunun onu neşelendirmek için benden bir ikram olduğunu söyle. Arkadaşını kaybettikten sonra en azından bunu yapabilirim."

Alex masadan başını kaldırıyor ve gülümsüyor. Sıcak sütü masaya koyuyorum ve bir sandalye çekiyorum. Şüpheyle bakıyor. "Nedir bu?"

"Martha gönderdi, Lenny'yi kaybettiğin için üzgün olduğunu söylemek için."

Sırıttıyor, bir yudum alıyor ve gözlerini kapatıyor. "Çok lezzetli." "Ben de üzgünüm," diye ekliyorum.

"Üzülme. Lenny memnun etmesi zor bir adamdı. Gittiği için pek üzgün değilim," diye itiraf ediyor omuz silkerek. "Ve burada işler onsuz biraz daha az stresli."

"Savaşııları üzmeyi severdi," diye katılıyorum.

"Wrath ile aranızda neler oluyor?" diye soruyor.

Dirseklerimi masanın üzerine koyuyorum. "Onun için üzülüyorum," diyorum. "Lenny ona karşı çok sertti."

"Lenny herkese sert davranırdı, en çok da Wrath'a."

"Neden?"

Yine omuz silkiliyor. "Sanırım onun en iyi olmasından hoşlanmıyordu." "En iyi mi?"

"Ringde. Wrath güçlü ve zeki. Sadece sessizliğinin arkasına saklanıyor, böylece kimse onu çözemiyor. Lenny ondan şüpheleniyordu."

"Anna'dan hoşlandığını duydum," diyorum sırtarak.

O da gülüyor. "Peki bunun seninle ne ilgisi var?"

"Hiçbir ilgisi yok. Yine de senin hakkında ne hissettiğini anlayabiliyorum. Atalarımız fazladan evlilik duyurusu yaptığına göre, hamleni şimdi yapmalısın. Onu seçebilirler."

Gülümsemesi soluyor. "Sence yaparlar mı?"

"Öğrenmek için bekleme riskini almak ister misin?" Başını sallıyor ve midesini sıkıyor. Sütün yarısı gitmiş durumda ve bu kadar çabuk işe yaramasına seviniyorum. "İyi misin?" Sahte bir endişeyle soruyorum.

"Biraz kramp girdi," diye mırıldanıyor kaşlarını çatarak. Tekrar yüzünü buruşturuyor, bu sefer yarı ayakta duruyor. "Jax'i bulabilir misin?"

"Gitmen gerekiyorsa burada bekleyebilirim," diyorum masumca.

"İyi bir fikir değil," diye mırıldanıyor ve bu kez midesi gurulduyor.

"Ben iyiyim. Hepsi sessiz. Bir şey olursa ben seni alırım."

Tartışacak vakti yok, onun yerine aceleyle tuvalete gidiyor.

Sırıtiyorum, koltuğumda rahatlıyorum.

Banyonun kapısını hafifçe çalana kadar yarım saat geçiyor. "Sen iyi misin?" diye sordum.

"Buraya gelme," diye karşılık veriyor.

"Tamam, birini çağırmamı ister misin?" "Hayır.

Bırak beni."

"Yatağına ihtiyacın var," diyorum. "Eğer hastaysan tabii." "Belki," diye mırıldandı.

"Bak, sen odana git, ben sabaha kadar burada kalacağım." "Hayır, git ve Jax'i getir."

"Lenny gittiğine göre, Jax'in yarın burada olması gerekecek. Buraya fazladan bir koruma gelene kadar bana ihtiyacın var."

İç geçirdi. "Tamam. Ama bir şey olursa, gelip beni almalısın."

"Elbette," diye yalan söyledim. "Geçmiş olsun."

İlk odaya girmeden önce bir saat daha bekliyorum. "İyi akşamlar Abe," diyorum sırtarak. Gözlerini bana dikti. "Ben de senin

Martha'dan aldığım taze pişmiş ekmeği uzatarak, "Biraz daha yiyecek ister misin?" diye soruyorum. "Tereyağı bulamadık ama biraz reçel bulmuş," diye ekliyorum yatağına yaklaşırken.

"Bunu neden yapıyorsun?"

"Hepimize daha iyi davranılması gerektiğini düşünüyorum," diye açıklıyorum omuz silkerek. "Sizce de öyle değil mi?"

"Bu asla olma y a c a k , " diyor boş bir kahkaha atarak. "Sen de dünyamızı değiştirebileceğini düşünen bir başka hayalperestsin."

"Başkaları da mı var?" diye soruyorum.

"Hiçbiri birden fazla kez geri dönmedi," diye mırıldanarak ekmeğinden bir ısırık aldı.

"Buraya nasıl geldin?" Küçük masasına oturarak soruyorum.

Bir yandan ekmeği çiğniyor, bir yandan da beni izliyor. Sonunda, "Kaçırıldım" diyor.

"Diğerleri gibi mi?"

Gözlerini ekmeğe dikti. "Buraya Max ile geldim." "Maximus mu?"

"O zamanlar sadece Max vardı," diyor küçük bir gülümsemeyle. "Başkaları da vardı ama onları uzun zamandır görmedim. Bak, böyle etrafta dolanarak bela arıyorsun."

Onun isteksizliğini hissediyorum ve ayağa kalkarken rahat bir gülümseme sunuyorum. "Ben beladan yanayım Abe. Benim için endişelenme."

Zeus hevesle ekmeğini alıyor, büyük bir parça ısıyor ve gözlerini kapatıyor. Gözlerini açıp beni izlerken gördüğünde kaşlarını çatıyor. "Burada ne işin var?"

"Nöbetçi hastaydı, ben de gece nöbeti tutmayı teklif ettim."

"Ve yiyecek getiriyorsun. Neden?"

"Sadece arkadaşça davranıyorum." "Neden?"

"Hepiniz çok şüphesiniz. Bir kız nazik olamaz mı?"

"Zor yoldan öğrendiğim bir şey varsa, o da kimsenin iyi olmak için iyi olmadığını." "

"Buraya bu kadar genç geldiyseniz, nasıl bu kadar çok şey öğrendiniz?" "Buraya genç geldiğimi kim söyledi?" diye soruyor.

"Diğerleri buraya beş yaş civarında geldi, ben de öyle varsaydım..."

"Tüm ve Diğerleri yapmamalı olmak konuşmak için Sen," o enstantane. "Seni hatırlıyorum." Gözlerini kısıyor.

"Nereden?" diye sormadan önce rahatsız bir şekilde yer değiştiriyorum.

"Törenleri izlerken. Sanchez ailesiyle birlikteydin." Sözleri karşısında hafifçe sertleşiyorum. "Artık onların bir parçası değilim," diyorum.

Onu.

"Sana güvenmiyorum," diyor kararlı bir şekilde. "Git."

Maximus uyuyor, ben de son ekmek parçalarını

Gazap. Sırtı bana dönük ve köşesinden gelen yumuşak seslerden onun da uyuduğunu anlıyorum. Ekmeği yere bırakıp yaklaşıyorum.

"Wrath," diye fısıldıyorum, "uyan."

Yanıt olarak inliyor ve elimi nazikçe omzuna koyuyorum. Eli hızla dışarı fırlıyor ve beni gafil avlıyor. Beni kendisine doğru çekerken çığlık atıyorum ve bir yığın halinde yatağa düşüyorum. Üzerime atılıyor, mavi gözleri kısılmış, her zamankinden daha ele geçirilmiş görünüyor. Derin bir nefes alıyor ve aniden rahatlıyor, beni hemen bırakıyor ve yanıma çöküyor. "Bana sinsice yaklaşmamalısın," diye mırıldandı. "Bunun için üzgünüm."

Başımı sallarken titriyorum, gözlerimde biriken yaşlarla umutsuzca savaşmaya çalışıyorum. Yanımda doğruluyor ve yüz ifadesi yumuşuyor. Başparmağını her iki gözümün altına hafifçe sürterek gözyaşlarımı yanağıma bulaştırıyor. Başparmağını yalıyor ve gülümsüyor. "Bir meleğin gözyaşları," diye mırıldanıyor.

"Daha çok konuşmalısın," diye fısıldıyorum yanında kalarak. "Rahatlatıcı bir sesin var."

"Bazen kelimeler bir türlü gelmiyor," diye itiraf ediyor. "Diğer zamanlarda da konuşmak istemiyorum, o yüzden konuşmuyorum."

"Küçükken bile mi?"

Daha rahat olmak için kendini kaydırıyor. "Daha önce ne demek istedin? Bir plan yaptığını söylemiştin."

Ağır ağır iç çektim. "Herkes birdenbire bana güvenmeye başladı," diye fısıldıyorum. "Ya onları hayal kırıklığına uğratırsam?"

"Neden sana güveniyorlar?"

"Onları buradan çıkarmak için."

"Bunun hayalini kuruyorum," diyor küçük bir gülümsemeyle. Gözleri parlıyor ve kalbim sıkışıyor. "Buradan çıkmak değil," diye ekliyor, "ama

dünya daha önce." Parmakları saçlarımın uçlarıyla oynarken gözlerimi kısa süreliğine kapatıyorum. "Eskiden bunun sadece bir rüya olduğunu düşünürdüm. Yani, öyle, ama o gerçektir, değil mi? Rüyalarımda gördüğüm kadın."

"Ne hayal ediyorsun, Wrath?"

"Ares," diye mırıldanıyor, saçlarımı parmağının etrafında döndürerek. "Daha önceki adım Ares'ti. Bana Ares diyor."

"Kim?"

"Sanırım o benim annemdi."

Boğazımdan çıkan hıçkırıkta neredeyse boğuluyorum ve yanağını okşuyorum. "Evet, o gerçek."

"Daha önce, sen bana dışarıda daha fazla dünya olduğunu söyledikten sonra, onu tekrar rüyamda gördüm. Sanırım onu en son o zaman görmüştüm."

"Seni buraya getirmelerinden önce mi?" Başını sallıyor. "Anlat bana."

"Beni bir yerden alacaktı ve ayak işlerini halletmesi gerekiyordu. Dışarıda bekledim ve bir adam geldi. Beni kolumdan tutup götürdü ve karşı koymaya başladığımda ağızma bir bez tıktı ve beni bir minibüsün arkasına sürükledi."

"Bana buraya gelen çocukların asi oldukları ya da sevilmedikleri için teslim edildikleri söylendi. Bunun doğru olduğunu sanmıyorum."

"Geldiğimizde söyledikleri bir şey vardı, çok yaşlı olduğumuzla ilgili. Beş yaşından küçükleri almaları gerekiyordu."

Bir hıçkırık daha boğazımı terk ediyor. "Hepimizi buradan çıkarmanın bir yolunu bulmalıyım."

"Nasıl?"

Omuz silkiyorum. Hepimizi buradan çıkarmayı başarsam bile nereye gideceğiz? "Bunu düşünmek beni bunaltıyor."

"O zaman sadece bu gece için bunu düşünme," diyor yaklaşarak. İçime çekiyorum, dudaklarının morartıcı bir öpücükle benimkilere değmesini bekliyorum. Ereksiyonunun kalçama baskı yaptığını hissediyorum ve daha yakına kayıyorum.

Sonra, tam bana karşı rahatladığını hissettiğimde, öpücüğü kesiyor ve artık birbirimize dokunmamamız için uzaklaşıyor. "Uyu, Wynter."

Gazap

Gözlerini kapatıyor ama gözlerindeki hayal kırıklığını görmeden önce değil. Ama ben bir canavarım ve törenlerdeki kızları incittiğim gibi onu da incitmekten korkuyorum. Bedenim onu bu kadar çok isterken nazik olabilir miyim bilmiyorum. Bu ihtiyaç daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor. Genelde haplar beni ele geçirir ve seks delisi bir hayvana dönüşürüm ama onu haplar olmadan da istiyorum. Çıplak tenini tenimde hissetmek ve onu o siyah elbisenin altında kapalı tuttuğu tüm yerlerinden öpmek istiyorum.

"Ne yapıyorlar?" diye fısıldıyor, gözleri hâlâ kapalı. "Kim?"

"Seni çocukken buraya getirdiklerinde ne oluyor?"

"Bu görüntüleri kafana sokmak istediğimi sanmıyorum."

Sonunda gözlerini açtı. "Sana ne yaptıklarını bilmem gerek, Ares."

Titreyen bir nefes alıyorum. "İçindeki son gözyaşını da döktükten sonra seni ringe çıkarmaya başladılar."

Biraz doğrulmak için kendini zorluyor. "Dövüşmek için mi?"

Başımı sallıyorum, gözlerindeki dehşetten nefret ediyorum. "Birbirimizle dövüşmek zorundaydık, arkadaş olduğumuz çocuklarla bile."

"Korkunç olmalı."

"Her şey kötü değildi. Bazı günler okula giderdik." Kaşlarını çattı, ben de güldüm. "Bize dört aileyi ve bazılarımızın nasıl seçilmiş kişiler olacağını öğrettiler. Kulağa çok hoş geliyordu, hepimiz bunu istemeye başladık." Odanın etrafına bakıyorum. "Anlaşılan o ki, her şey görüldüğü gibi değilmiş."

"Buradan sonra ne olacak?" diye soruyor. "Sonsuza kadar savaşamazsın."

"Erkekler ringde ölür, Wynter. Sonra aynı hızla yerlerine yenileri gelir. Yükselmek için bekleyen dövüşçüler var."

Ellerini yorgun yüzünde gezdiriyor. "Peki ya törenler?"

Zincirlerimin takırdamasından nefret ederek yataktan kalkıyorum. "Onlar hakkında konuşmak istemiyorum," diyorum. Bize bunun insan doğası olduğunu öğrettiler. Ailelerin sunduklarıyla üremek bir ayrıcalıktı ama hiçbir zaman öyle hissetmedim. Benim için öyle değil. "Neden gidemiyorsun?" diye sordum. "Mağaralardan tek başına çıkabilirsin. Neden gitmiyorsun?"

"Kapılar kilitli. Dışarıda nöbetçiler var ve nereye gideceğim hakkında hiçbir fikrim yok. Görünüşe göre, hiçbir yerin ortasındayız."

"Ama hiçbir yer bir yerdir," diyorum, ekmeği alıp bir ısırık alarak.

"Buradan herkesle birlikte nasıl çıkarım?" diye soruyor, sesi çaresiz ve yalvarıyor. "Fark edilsek ne yapacaklarını bilmiyorum. Davranışlarım yüzünden zaten iki arkadaşımı öldürdüler. Seni kız kardeşime saldırttılar," diye ekliyor ve ben hala onun sözleriyle yüzleşmek için dönüyorum.

"Ne?"

"Onu dört savaşçıyla birlikte bir mağaraya koydular. Babam hamile kalmasını sağlayabilsin diye ona saldırdılar."

Sözlerinin içime işlemesine izin veriyorum. "Baban mı?"

Ayağa kalkıyor, gözleri benimkileri arıyor. "Anthony Sanchez." Kanım kaynıyor ve yumruklarımı sıkıyorum. "Beni evlatlıktan reddetti," diye aceleyle ekliyor, sanki bu her şeyi daha iyi hale getirecekmiş gibi.

"Neden?" Dişlerimi sıkarak soruyorum.

"Çünkü onun inançlarına uymuyorum." Benim olduğum yere doğru yürüyor ve minik elini benimkinin içine sokuyor. "Kendisine uygun bir dünya yarattı ve diğer herkes sadece ... uyumlu. Ondan ve hepimizi içinde yaşamaya zorladığı bu sahte dünyadan nefret ediyorum."

"Onlardan biri olduğunu bilmiyordum," diye mırıldanıyorum ve onun gerildiğini hissediyorum.

Kaşları çatıldı. "Değilim. Sadece sana inanmadığımı söyledim."

Elini bırakıyorum. "İster inan ister inanma, hiç fark etmez. Seni evlatlıktan reddettiği için buradasın. Ondan önce yukarıda onlarla yaşıyordun."

"Başka seçeneğim yoktu."

"Hayır, Wynter, başka seçeneğim yoktu. Sadece şimdi aramızda olduğun için yardım etmeye karar verdin." Ekmeği onun ellerine bırakıyorum. "Gitmelisin."

Yüzü şaşkınlıkla dolu ama ben arkamı dönüyorum. "Ares-"

"Benim adım Wrath." Yatağa oturuyorum, dönüyorum ve tavana bakmak için arkama yaslanıyorum.

"Az önce ne oldu?" diye soruyor ama ben bakmaya devam ediyorum. *Artık konuşmayacağım.* "Beni görmezden mi geleceksin?" Bir süre bekliyor. "Lütfen, en azından bunun hakkında konuşalım." Hala cevap vermediğimde, yenik bir şekilde iç geçiriyor ve odadan geri çıkıyor. "Biliyor musun, herkes

bana nasıl bir canavar olduğunu anlatırken, sana bir şans verdim. Kendi kararımı kendim vermek istedim. Bana aynı nezaketi gösteremeyeceğini düşündüğün için üzgünüm." Sonra kapıyı kapatıp kilitliyor.

ON İKİNCİ BÖLÜM

WYNTER

Kalbim kırılıyor. Martha kendi kendine mırıldanarak kahvaltıları hazırlarken göğsümde oturan acıyı tarif etmenin tek yolu bu. "Bu şarkı ne?" diye sorduğumda başını kaldırıp göz göze geliyoruz ve gülümsüyor.

"Eskiden kızıma söylerdim." Gülümsemesi hemen kayboluyor. "Kızına mı? Çocuğunuz mu var?"

Başını hafifçe sallıyor. "Artık yok." "Ne oldu?"

"Kocam oldu," diye mırıldanıyor. "İyi bir adam değildi." "Bu ne demek oluyor? Onu öldürdü mü?"

"Öldürmüş de olabilir. Gerçek dünyada işler farklı yürür," diye açıklıyor. "Çiğneyemeyeceğiniz yasalar ve yapamayacağınız şeyler vardır. Ve çocuklar yasalarla korunur ve bu yasalar çiğnenirse ya da çocuk bir yetişkin tarafından incitilirse, sosyal hizmetler adında bir kuruluş vardır ve eğer onları güvende tutamazsanız çocuğunuzu sizden alır."

"Onları nereye götürüyorlar?"

Hüzünle gülümsüyor. "Bazen başka çocuklarla dolu bir evde bakıyorlar, bazen de kızımın durumunda olduğu gibi yeni bir aileye veriyorlar."

Gözlerimi kocaman açarak bakıyorum. "Ama o sana sahipti. Neden senin onu almana izin vermediler?"

"Bir seçim yapmam gerekiyordu," diye fısıldıyor neredeyse, "ve ben yanlışı seçtim."

"Kocanı mı seçtin?" Utanç yüz ifadesini kaplarken gözlerimi kaçırıyor. "Benim annem de aynısını yaptı," diyorum omuz silkerek. "Keşke beni yeni bir aileye gönderseydiler."

"Öyle mi?"

Başımı salladım. "Herkes mutlu olmak için bir şansı hak eder."

"Eskiden buradan çıkarsam onu bulmaya çalışabileceğimi düşünürdüm."

"Çıktığımızda yapacağımız ilk şey bu olacak," diyorum elini sıkarak.

El arabasını alıp savaşçıların odalarına doğru ilerliyorum. Göğsümdeki ağrıdan kurtulamıyorum ve Wrath'ı tekrar görme düşüncesi midemi bulandırıyor. Abe'in yanına gidiyorum, tepsisini yere koyarken gülümsüyorum. "Günaydın, Abe."

"İsmimi gerçekten sevmiyorsun, değil mi?" Sırıttığını görüyorum.

"Sana Michael mı demeliyim?"

Gergin bir şekilde kapıya bakıyor. "Neyin var senin?"

Omuz silkiyorum. "Artık kaybedecek bir şeyim yok Abe. Sanırım kendimi yok etme modundayım."

"Beni de yanında götürmeyip tek başına patlaman hoşuma giderdi."

"Nasıl hissediyorsun?" Ona bir bardak su doldurarak sordum.

"Kendimi

törenleri?"

Kaşlarını çatıyor. "Neden soruyorsun?" "Sadece bilmek istiyorum. Merak ediyorum."

"Rahatlamak gibi bir şey," diyor bana tostunu ısıtırken. "Beni geliştiriyorlar, bu yüzden sonunda oraya vardığımda rahatlıyorum."

"Keşke daha uzun konuşabilseydik," diyorum odadan çıkarken. "Sohbetlerimizi seviyorum."

Sırıttıyor. "Ben nefret ediyorum."

"Yalancı," diye şarkı söylüyorum çıkarken. Bana ısındığını hissedebiliyorum ve Max'in odasına girdiğimde, hepimiz dışarı çıkarsak her şeyin ne kadar farklı olacağını düşünürken gülümsüyorum.

"Hiç ayrılmayı düşündün mü?" Ona tepsisini uzatırken soruyorum.

Max kara gözlerini kısıyor. "Ha?"

"Dışarı çıkmayı hayal ediyor olmalısın. Gazap yapar." "Gazap mı?"

"Onu Ares olarak tanıyor olabilirsin," diyorum, bir tanıma işareti için yüzünü dikkatle izleyerek.

Tostunu ısıtırıyor, gözleri hâlâ karanlık ve kızgın bakıyor. "Ben onu Wrath olarak tanıyorum. Bir daha gerçek adını kullanma." "Çıkış yolu yok." diye eklemekten önce iç geçiriyor.

"Buraya gelmeden önce her şeyin nasıl olduğunu hatırlıyor musun?"

"Hatırlamaya izniniz yok," diye tersliyor. "Neden bana bu soruları soruyorsun?"

"Hatırlayabilirsin," diyorum ona, suyunu doldururken. "Düşüncelerini durduramazlar."

"Belki değil, ama bu noktaya gelmek için yıllarımı harcadım ve sen bunu mahvedip beni dövüş kulübüne geri gönderemezsin."

"Neymiş o?"

Gözlerini tekrar kısıyor. "Savaşçılar buraya böyle gelir, en iyi olmak için gece gündüz dövüşerek."

"Aileni, anneni hatırlamak seni zirvede olmaktan alıkoyacak mı?"

"Onları düşünmenin bir faydası yok," diye mırıldanıyor. "Bana burada yardım edemezler."

Ona tepsisini uzatırken Zeus bana ters ters bakıyor. "Bugün ikram yok mu?" Gülüyorum. "Öğle yemeği için biraz almaya çalışacağım. Sen nasılsın?"

"Ne?" diye kaşlarını çatıyor. "Sen nasılsın?"

"Neden soruyorsun?"

Gülüyorum. "Bu kadar şüpheli olmayı gerçekten bırakmalısın. Ben iyi bir insanım, dürüstüm. Yorgun görünüyorsun."

"İyi uyuyamıyorum," diye mırıldandı.

"Belki ben yardımcı olabilirim? Daha sonra eczaneye uğrarım." "Hapları sevmiyorum," diye tersledi. "Artık hap yok."

Başımı sallıyorum. "Tamam. Sıvı formunu isteyebilirim."

Wrath'ı görme vakti geldiğinde kalbim deli gibi atıyor. Sakinleştiğini ve konuşmaya hazır olduğunu umuyorum ama içten içe onun sakinleşecek biri olduğunu sanmıyorum.

Masasında bekliyor, ben de tepsisini alıp hızla içeri giriyorum ve masaya bırakıyorum. "Günaydın." Cevap vermiyor ve kalbim sıkışıyor. "İyi uyudun mu?" *Hiçbir şey söylemedi.* "Uyuyamadım. Zihnim yarışıyordu." *Hiçbir şey söylemedi.* İçimi çektim ve suyunu doldurdum. "Benden nefret edebilirsin Wrath, ama ben senden nefret edemem, bu yüzden hâlâ arkadaşmışız gibi davranacağım ve öyleymişiz gibi konuşmaya devam edeceğim."

Dışarı çıkıyorum ve kapıyı sessizce kapatıyorum, kapıya yaslanıp inliyorum. İyi olmadığımız halde iyiymişiz gibi davranmak çok zor ama eninde sonunda pes edecek. Pes edeceğini biliyorum.

Kuşluk vakti, Martha için bir şeyler almak üzere köye doğru yürüyüşe çıkıyorum. Alex benim için kasap ve fırına giriyor çünkü Abel ve Jade'in ailelerini görmeye dayanamıyorum. Eczaneye gidiyorum ve tezgâhın arkasında onu görmemi isteyen kadını değil de bir adamı görünce şaşıyorum. Kafasını kaldırdı ve ben de gülümsemeye zorladım. "Uyuyamadığım için alabileceğim bir şey var mı?" diye soruyorum.

"Uykusuzluk mu?" Başımı salladım. Arkasındaki raflara bakıyor.

"Ama tablet olmaz. Onları pek iyi yutamıyorum."

Sertçe başını sallıyor ve raftan bir şişe alıyor. "Bunu dene," diyor ve uzatıyor.

"Teşekkür ederim. Sanchez hesabına geçebilir," diyorum ve o da kocaman gülümsüyor.

"Elbette."

İlaçlar ödememiz gereken şeylerden biri ve bu genellikle bir erkeğe bırakılır çünkü paraya erişimleri vardır. Atalarımızın bir hesabı var.

Sonra bakkalı arayıp dört elma alıyorum. "Sanchez hesabına," diyorum çünkü meyve de sınırlı ve istihkakınızdan fazlasının ödenmesi gerekiyor.

Öğle yemeğinde, yeşil elmayı gururla havaya kaldırarak Abe'e sesleniyorum. "Bak sana ne aldım?" Elmayı almaya gidiyor ama ben kapıyorum. "Ama önce arkadaşlığımı kabul etmelisin." Sırıttıyor ve ben de elmayı uzatıyorum. "Afiyet olsun."

Isırıyor ve inliyor. "Bunlardan en son ne zaman yediğimi hatırlamıyorum."

"Her dışarı çıktığımda farklı meyveler almaya çalışacağım," diye söz veriyorum ve tepsisini yere bırakıyorum. "Buraya getirilmeden önceki zamanları hiç düşündün mü?"

Başını sallıyor. "Neden düşüneyim ki?"

Omuz silkiyorum. "O hayatı özlemiyor musun?"

"Daha çok gençtim," diyor. "Ve önceki hayatım da şimdikinden farklı değildi. Bana çok bağırdılar ve odama kilitlediler."

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum.

"Ama bizi buradan çıkarmanın bir yolunu bulursan, giderim." Gülümsedim. "Ben de."

Zeus içinde iki kaşık ilaç olan küçük şişeye bakıyor. "Bunu yatmadan önce içersen yardımcı olur." Gülümsüyor. "Ama kimsenin o şişeyi bulmasına izin verme. Sabah toplayıp yeniden dolduracağım."

"Teşekkür ederim, Wynter." Başımı sallıyorum, çıkarken kocaman gülümsüyorum.

Max de hevesle elmasını ısıyor. "Kuralları çiğnemekte çok iyisin," diyor.

Küçük bir selam veriyorum ve çıkarken gülüyorum.

Elmasını uzatırken Wrath bana bakmıyor bile. Elmayı masaya koyuyorum ve o da iç çekerek elmayı kaldırıp tepsisini bekliyor. "Elma sevmez misin?" diye soruyorum. Sessiz kalıyor, haşlanmış patatesini alıyor ve ikiye bölüp ısıyor. "Senin için başka bir şey bulmaya çalışabilirim." *Hiçbir şey yok.* "Bazen çilek koyuyorlar." Yine de beni görmezden geliyor. Gözlerimi deviriyorum ve kapıya yöneliyorum.

"Sanchez olunca bunları almak kolay olmalı," diye mırıldanıyor.

Duraklıyorum, sözleri zaten yaralı olan kalbime saplanıyor. "Ben asla kendim için bir şey almam Wrath," diyorum adını açıkça, Ares'i kullanmama isteğini duyduğumu bilmesini sağlayarak.

"Yakalanırsan başımızı belaya sokacaksın. Ama eminim bunu düşünmemişsindir."

"İstersen yemeklerini yine Anna'ya getirtirim" demeden önce alt dudajımı ısıyorum.

Konuşmayı bitirdiğinden emin olmak için yemeğine yumuluyor.

Gazap

O gider gitmez elmayı yiyorum, her sulu lokmanın tadını çıkarıyorum. Ona tadının ne kadar güzel olduğunu söylemek için çaresiz. Ona birkaç tane ikram etmek için

Isırık.

İnliyorum. Onun adı hiçbir şey ifade etmiyor ama ben ona çok şey ifade ettirdim. Onun kim olduğunu tanımlamıyor ve hepimiz için işleri daha iyi hale getirmek için burada olduğunu kanıtlamaktan fazlasını yaptı.

Ama o isim. *Onun* adı. *Sanchez*.

Bu adam beni soyadı için savaşmam için seçti ve onu hayal kırıklığına uğratamayacağımı açıkça belirtti. Güce olan açlığı onu tehlikeli bir adam yapıyor ve ben de mesafeli dursam bile onun tarafında olmanın daha iyi olacağını düşündüm. Ama yeterince iyi olduğumu kanıtlamak için bana yaptırdığı şeyler beni hasta ediyor.

Buranın hâlâ ayakta olmasının sebebi o.

Hepimizin burada sıkışıp kalmasının sebebi o.

Hayatımın sefil ve boş kalmasının sebebi o. En azından ona kadar öyleydi.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

WYNTER

Kalbim çok acısa da ağlayarak yatamıyorum, yatmak istiyorum. Wrath'ın beni reddetme şekli her geçen gün beni biraz daha kırıyor. Son bir haftadır onu götürdüğüm her yemekte sohbet etmeye çalışıyorum ama o reddediyor, sırtını bana dönüyor ya da başını öne eğiyor. Benden nefret ediyor ve ben bunu hak edecek hiçbir şey yapmadım. Diğer savaşçılar bana ısınıyor ve bu beni rahatlatıyor çünkü buradan ayrılmak istiyorsak onlara ihtiyacım olabilir. Artık Gazap'a güvenemeyeceğim çok açık.

Martha yemekten hemen önce gelir. "Anna savaşçılara hizmet edecek bu akşam." Kalbim sıkışıyor. Benimle konuşmadığı zamanlarda bile ona yakın olmak, *onu görmek istiyorum*.

"Nasıl olur?"

"Baban seni görmek istedi," diyor gözlerimi kaçırarak. "Neden? Ne istiyormuş?"

"Gerçekten bilmiyorum Wynter, ama o adam söz konusu olduğunda hiçbir şeyin iyi olmadığını öğrendim." Önlüğünü kenara koyuyor. "Seninle yukarı yürümeliyim."

İsteksizce onu takip ediyorum. "Bilmediğini mi düşünüyorsun?"

"Nasıl bilebilir ki? Köydeki kadınla buluşmaya gittin ve o gelmedi. Başka kim bir şey söyleyebilir ki?"

Babamın ofisine ulaşıyoruz ve Martha beni orada bırakmadan önce elimi sıkıyor. Gardiyan kapıyı açıyor ve içeri girdiğimde onu masasının arkasında buluyorum. Elinde bir bardak kehribar rengi sıvı tutuyor ve doldurmak için bir şişe almadan önce bardağı geri deviriyor. "Alkol," diye tahmin ediyorum, başımı sallayarak. "Bu yasaklı bir madde değil mi?"

Sırıttırıyor. "Peki sen yasaklı maddeler hakkında ne biliyorsun, Wynter?"

"Ne bildiğimi bilsen şaşarsın," diyorum, sorulmadan oturuyorum.

Bana küçümseyerek bakıyor ve oturduğum için bana bağırarak istediğini biliyorum, ama bunun yerine başka bir zalim gülümseme veriyor. Kendimi bir sonraki sözüne hazırlıyorum. "Aslında hiç şaşırmadım." Bir içki daha alıyor. "Aşağıda dalgalara neden olmanı bekliyordum ama zarar veremeyeceğini biliyordum."

"Beni görmek istemenin bir nedeni var mı?" Ses tonumu sıkıcı tutmaya dikkat ederek soruyorum.

"Korkmuyorsun," diyor düşünceli bir şekilde.

"Neden korkayım ki?"

"Herkes öyle," diyor omuz silkerek. "Ama sen değilsin. Gözlerindeki meydan okumayı görüyorum. O hep oradaydı. Bu yüzden seni mağaralarda çok uzun süre bırakamam çünkü bana sorun çıkaracaksın." Gülüyor ve soğuk. "Bir devrim başlatacaksın."

Kalp atışlarımın hızlandığını hissediyorum, panik beni bildiği konusunda uyarıyor. "Yapmam," diye mırıldanıyorum başımı sallayarak. Mağaralardan çıkarılma düşüncesi beni korkutuyor, sadece Wrath'ı değil, edindiğim arkadaşları da kaybedeceğim için. Kendimi bir ailenin parçası olarak hissettiğim tek zaman bu.

Yine gülüyor. "Şimdiden bir ittifak kuruyorsun." Başımı sallıyorum. "Yalan söyleme Wynter, bu işte iyi değilsin. Fazladan yiyecek alıyorsun ve bunun sadece yeni arkadaşların için olduğunu varsayabilirim."

"Çünkü mağaralardaki işçilere verdiğin şey çok az. Açlar."

"Ben bol bol veriyorum ve sen de aldığın her şeye şükretmelisin," diye gürleyerek ellerini masaya vuruyor. Sakinleştirici bir nefes alır. "Bence en iyisi seni evlendirmek."

"Evlendirmek mi?" Nefesim kesildi, midem bulandı. "Ben bir savaşçının kızıyım. Evlenemem."

"Daha önce de söylediğim gibi, kuralları değiştiriyorum."

Ayağa kalktım, kaçma isteğim çok güçlüydü. "Benimle kim evlenir ki?" Gergin bir kahkahayla soruyorum. "Herkes benim bir savaşçının kızı olduğumu biliyor."

"Sence bana karşı gelirler mi?" Sırıttırıyor. "Kararları ben veririm ve seni evlendireceğim."

"Mutlu olabilirim," diyorum, bunun kötü bir karar olduğunu anlamasını sağlamaya çalışarak. "Kocam beni sevebilir."

"Bundan şüpheliyim, Wynter. Sende sevicecek hiçbir şey yok."

"Bir yuva kurmamı ve sonsuza dek mutlu yaşamamı riske mi atacaksın?" İki muhafız odaya girmeden önce içkisini bitiriyor. Her birine ve sonra da çıkışa özlemle bakıyorum, zamanımın tükendiğini hissediyorum. "Lütfen," diye fısıldıyorum. "Mağaralarda sessiz kalacağım ve işime orada devam edeceğim. Benim yüzümden başın belaya girmeyecek."

"Yalvarma, Wynter. Bu sana yakışmıyor." Her biri kollarımdan tutup beni tekme tokat ofisten çıkaran muhafızlara başıyla işaret ediyor. Ancak beni büyük mağaraya bıraktıklarında donup kalıyorum. Babam kapı aralığında eğiliyor. "Ama önce senin performansını görmek istiyorlar."

"Onlar mı?"

"Potansiyel kocalarınız. Seni daha çekici kılmak için önce seni kırmamız gerektiğini anlıyorsun."

"Sen hastasın," diye fısıldıyorum.

Kapıyı kapatıp kilitlemeden önce sırtıyor. Kapıya doğru koşuyorum, yumruklarımı sağlam tahtaya vuruyor ve dışarı çıkmak için bağıríyorum. Yalvarışlarım sessizlikle karşılanıyor ve odaya dönüyorum. Bir zamanlar Summer'ın savaşçılar ona cehennemi yaşatırken çíğlíklar atarak yattığı ortadaki taşá bakıyorum. Bunun da benzer bir durum olabileceğı aklıma geliyor ama babamın bir savaşçıdan hamile kalmamı göze almasına imkân yok.

Derin bir nefes alıyorum ve odanın ortasına doğru ilerliyorum. Benim için ne planlamış olurlarsa olsunlar, sakın kalmalıyım. Dört pencereye bakıyorum, karanlık camlar beni izleyen biri olup olmadığını görmemi engelliyor ama yine de bir şekilde gözlerin üzerimde olduğunu hissediyorum. Bir tepki bekleyecekler ve benim onlara bir tepki vermemin imkanı yok.

Gazap

Çíğlík atan kadınlar saatlerdir oynuyor. Dehşet ve orgazm seslerinden kulaklarım ağrıyor ve sikim acıyor. Ne zaman

Kapı nihayet açılıyor ve gardiyan içeri giriyor, öfkeyle zincirlerimi çekiyorum. Sırıttırıyor. "Sakin ol koca adam, zamanın geliyor."

Gardiyan duvardaki zincirin kilidini açmadan önce bana sarı silahı gösteriyor. *Sessiz bir uyarı.* Ayağa kalkıyorum ve ellerim arkamda sabitleniyor, tıpkı rahatlamamızı istemediklerinde her zaman olduğu gibi. Odadan çıkarken, muhafızlarla bekleyen diğer üç savaşçıyı fark ediyorum. Hepimizi bir arada götürdükleri pek sık olmuyor; en son korkmuş kadın merkezdeyken ona ulaşmak için savaşmamızı istemişlerdi. *Wynter'ın kız kardeşi.* Paylaşmayı sevmiyorum, bu yüzden geçitlere doğru ilerlerken öfkem artmaya başladı bile.

Mağaraya götürüldük ve sıraya dizildik, ama gerginim ve umutsuzca serbest bırakılmaya ihtiyacım var. Diğerlerine bakıyorum, hepsi de aynı hevesle bakıyor ve yine bağlarımı çekiştirerek homurdanıyorum. Başım dolu, çığlık sesleri tekrarlanıyor ve havada seksin o baş döndürücü kokusu var. Kanım damarlarımda hızla pompalanıyor ve sikim bir kadının sıkmasını hissetmek için çaresizce dimdik duruyor.

Serbest bırakıldığım anda hedefe odaklanıyorum ve diğerlerinden önce ileri atılıyorum. Odanın ortasında başını eğmiş, dizlerinin üzerine çökmüştü. Ona ilk ben ulaşıyorum, kolundan tutup ayağa kaldırıyorum, böylece onu soyabileceğim. Ama temas ettiğimiz anda nefesi kesiliyor ve ben donup kalıyorum. Dehşete düşmüş yeşil gözleri gözlerime dikiliyor ve sonra kokusu beni çarpıyor. "Wynter," diye mırıldandım.

Serbest kalıyor. "İzliyorlar," diye fısıldıyor, yavaşça geri çekiliyor, gözleri benden şimdi bana katılan savaşçılara kayıyor. "Hepiniz normalde davranışınız gibi davranmalısınız."

Arkamdan diğerlerine bakıyorum, onlar da aynı şaşkınlıkla bana bakıyorlar. Ve sonra kıskançlık içime işliyor, acaba onlarla da mı konuşuyor diye merak ediyorum. Peşinden gitmediğimizi fark edince koşmaya başlıyor, kapıya çarpıp sertçe vuruyor ve dışarı çıkmak için çığlık atıyor. Diğer savaşçıların ona dokunmasına imkan yok.

Ona doğru ilerliyorum ve o da dönüp sırtını kapıya dayıyor. "Göremezler," diye fısıldıyor, dudakları zorlukla kıpırdıyor, "sana karşı gerçekten ne hissettiğimi." Bileğini tuttum ve başının üstüne koydum. O da

boştaki elini kullanarak beni savuşturmaya alışıyor. "Benden nefret ediyormuş gibi yap," diye ekliyor.

"Sakin ol," diye mırıldanıyorum, çırpınan elini tutup başının üstündeki diğerk elimin içine yerleştiriyorum. "Sanchez."

Siyah elbiseyi boynundan kavrıyorum - defalarca yırtmayı hayal ettiğim elbiseyi - ve sertçe çekiyorum. Parçalanan kumaşın sesi odanın içinde ınılıyor. Tüm savaşçıların arkamda olduğunu hissediyorum, atlamak için bir şans bekliyorlar ama bunu başaramayacaklar. Ona yaklaşmadan önce her birini ldreeğim.

Onu kendime doğru çekiyorum ve umutsuz bir yardım çığlığı atıyor. Diğerk savaşçılarla yüzleşmek için döndüğümde, gözlerimdeki bakış onları geri çekilmeleri için uyarıyor olmalı çünkü yavaşça ayrılıyorlar. Onu önümde tutarak odanın ortasına, ykseltiymiş taşın bulunduğu yere doğru ilerliyorum. Büyük elimi karnına koyarak onu sırt üstü yatmaya itiyorum. İ çamaşırını çıkarmıyorum -burada onu çıplak görecek başka bir erkek yok- ama pamuklu külotunu bir kenara çekip aletimi yaklaştırıyorum. Karşı koymayı bırakıyor, sanki olacakları kabullenmiş gibi, başını yana çeviriyor ve gözlerini sıkarak kapatıyor.

Açıklığına bastırıyorum, hızla ilerlerken gözlerimi kapatıyorum, sıkıca kenetlenmiş açıklığını kırıyorum ve onu doldururken zevkle inliyorum. Wynter ığlık atıyor, tüm vücudu acıyla geriliyor. Ses zaten hassas olan kulaklarımı delip geçiyor ve bir elimle ağzını kapatıyorum.

Ağırdan almak ve bu hissin sonsuza dek sürmesini sağlamak istiyorum ama vücudum iğdlerimle hareket ediyor, bağımlısı olduğum hissi kovalamak için kontrolsüzce ona çarpıyorum. Onun boğuk hıçkırıklarını duymadığım için dikkatim dağılıyor, sadece işkencesine son vermek için hızlıca bitirmeye odaklanıyorum. Savaşçılardan birinin omzumu çektiğini hissediyorum ve geri uzanıp onu itiyorum. Diğerkleri yaklaşıyor, hepsi birbirine dokunuyor. Homurdanıyorum, kollarımı koruyucu bir şekilde onun üzerine koyuyorum. "Hayır," diye uyarıyorum.

Maximus bilmiş bir şekilde başını sallıyor, başını geriye atıyor ve yere düşüyor. Wynter'a yaklaşıyorum, vücudum titremeye başladığında hareketlerim sarsılıyor. "zr dilerim," diye fısıldıyorum, sertçe boşalıırken onun kokusunu iime çekiyorum, her şeyimi ona boşaltırken titriyorum.

Diğer savaşçılarının iniltileri onu bırakmamın güvenli olduğunu söylüyor ve bunu yaptığım anda beni itiyor. Bir adım geri atıyorum ve onun taştan yuvarlanıp ayağa fırlamasını izliyorum. Çaba çok fazla ve acı içinde iki büklüm olurken yüzünü pişmanlık kaplıyor, sanki onu bir arada tutabilecekmiş gibi destek için duvara tutunuyor. Ona uzanmak, yanında olmak istiyorum ama Zeus'un keskin bakışı bana hâlâ izlediklerini hatırlatıyor ve birbirimize dolanmamız başını ciddi bir belaya sokabilir.

Güçsüz bir halde, hıçkırıkları sessizlikte yankılanırken kendi içine kapanışını, yere kıvrılışını izliyorum.

Kapı gıcırdayarak açılıyor, muhafızların ağır botları gelişlerini işaret ediyor. Kelepçelerin soğuk, duygusuz metali bileklerimi sarıyor, ama bakışlarım ona sabitlenmiş - acısı onu tüketirken çaresiz. Benim sebep olduğum acı.

Ben ne yaptım?

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

WYNTER

Taş zeminde ne kadar süre kıvrılıp kaldığımdan emin değilim ama soğğun kemiklerime kadar işlemesi ve kontrolsüzce titrememe neden olması için yeterince uzun bir süreydi.

Korkusuz davranma planım, Wrath koluma girdiği anda beni terk etti. Ondan korkmuyordum, babamın onun hakkında hissettiklerini görmesinden ve sırf bana inat olsun diye onu öldürteceğinden korkuyordum.

Ama hiçbir şey beni Wrath'in beni ele geçirdiği vahşi yola hazırlayamazdı. Daha önce hiç böyle bir acı ve aşağılanma yaşamamıştım, hepsinin karanlık camlarının arkasında oturup benim düşüşümden heyecan duyduklarını biliyordum. Wrath benim hakkımda ne hissederse hissetsin, içine yerleştirdikleri şeyi kontrol edemeyeceğini biliyordum. Alma arzusu. Üreme arzusu. Düzüşme arzusu. Yine de diğerleri değil de o olduğu için minnettar hissediyorum. Ondan yayılan kıskançlığı hissettim ve bu onu beni onlardan korumaya itti. Bu acıyı dört kez yaşamak beni bitirebilirdi.

Kapı açılıyor ve bir gardiyan başımda dikiliyor. Aşağı inip kolumu sıkıca kavrayarak beni ayağa kaldırana kadar kıpırdamıyorum. Kemiklerimdeki sertlik yakıcı bir ağrıya neden oluyor ve şaşkınlıkla haykırıyorum. Beni babamın ofisine doğru sürüklerken ruhsuz gözleri hiç irkilmiyor.

Masanın karşısında oturduğum sandalyenin artık yerinde olmadığını fark ediyorum ve beni onun önünde durmaya zorluyor. Bir kolumu göğsümün üzerine koyuyorum, diğer kolum ise özel bölgenin önünde sallanıyor. Alay ediyor ve muhafıza gitmesi için başıyla işaret ediyor.

"O kadar neşeli değil misin?" diye soruyor, kendine bir içki daha doldururken. Cevap vermeyince gülüyor. "Sonunda yüzündeki o kendini beğenmiş sırıtışı silmenin bir yolu." Sözleri bastırdığım öfkemi canlandırdı ve ben

masadan içkisini kapıp bir dikişte geri deviriyorum. Boğazımı yakan sıvıya tepki olarak öğürürken ağzı açık bakıyor.

Öksürmeden önce "Siktir git," demeyi başarıyorum.

Ayağa kalkıyor, masanın etrafında hızla dönüyor. Beni sıkıştırdığında sendeleyerek geri çekiliyorum, iri gövdesi benimkini gölgeliyor. "Seni asmalıyım," diye tıslıyor kulağıma yakın.

"O zaman yap," diye hırlıyorum.

"Bundan zevk alırsın," diye tersliyor.

"Sana asla arzuladığın tatmini vermeyeceğim," diye uyarıyorum.

"Bir daha asla yalvarmayacağım. Merhametin için ağlamayacağım.

Bu," diye uyarıyorum kapıyı göstererek, "senin önünde son ağlayışım olacak."

Eli boğazıma dolanıp havayı kesecek kadar sıkıştığında nefesim kesiliyor. "Seni yıllarca annenin kulağına zehir fısıldarken, Summer'ı bana karşı kışkırtmak için umutsuzca çabalarken izledim. Çünkü sen nankör küçük bir sürtüksün." Yüzüme tükürüyor, boynumu bırakıyor ve bir adım geri atıyor. Tükürüğünü yanağımdan silerken ciğerlerime hava çekiyorum, içimde öfke titreşiyor. "Sana bir ev verdim. Seni besledim, giydirdim. Benim kanımdan olmasan da aramızda yaşamana izin verdim."

"Kuralları sen koydun," diye ağlıyorum. "Kendi bencil ihtiyaçların için yarattığın bu boktan dünyada doğmayı ben istemedim. Hangi Tanrı'ya inanıyorsun?" Çığlık atıyorum. "Kuralları koyman için hangi tanrı seni seçti?"

"Ben tanrıyım," diye kükrüyor.

"Ve kuralları sen koydun," diye tıslıyorum. "Hem seni hem de erkekleri tatmin edecek kurallar. Kadınların ağlamasını izlemekten hoşlanan erkekler, kendilerinin iki katı büyüklükteki diğer erkekler onları sıkıştırıp seks yaparken. Canavarların kendilerini genç kızlara dayatmasını izleyerek heyecanlanan erkekler. Başkalarının sefaleti üzerine inşa ettikleri kalelerinde geceleri rahat uyuyan erkekler. Dış dünya hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama burada yarattığınız şeyin tamamen erkeklerin dünyası olduğunu biliyorum. Ve beni diğer tüm kadınlarla birlikte burada yaşamaya zorladınız," diye titreyerek nefes alıyorum, "ve biz bundan bıktık."

Babam sırtlıyor, sonra ellerini yüksek sesle ve yavaşça çırpıyor. "Ne konuşma ama," diye mırıldanıyor. "Çok güzel." Birkaç adım daha geri atıyor

ve masanın kenarına yerleşiyor. "Daha iyi bilmesem, senin doğuştan lider olduğunu söyledim."

"Beni iyi eğitmiş olmalısın," diye alay ediyorum.

Derin bir nefes alıyor ve yavaşça bırakıyor. "Silas Morales oradaki performansından çok etkilendi," diyor saatini kontrol ederek. "Beni rahatlatmak için her an burada olabilir."

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Silas gibi bir adamla evlenmeyeceğim. O senden daha yaşlı," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından.

"Oğulları da en az senin gelişin kadar heyecanlı."

Burnumun kenarını sıkıp gözlerimi kısa bir süreliğine kapatıyorum, umutsuzca tüm bunların ne kadar çılgınca olduğunu anlamasını sağlayacak bir şey bulmaya çalışıyorum. "Köylülerin neler olup bittiğini anlamaya başlayacağını düşünmüyor musun?" Sakince soruyorum. "Atalarının geçimini sağlamak için çok çalışıyorlar ve karşılığında ne alıyorlar?" Ben soruyorum. "Çizginin dışına çıkarlarsa asılma tehdidi mi? Yanınızda eşleriniz ve yüzlerce çocuğunuzla ne kadar mutlu olduğunuzu görmeye başlayacaklar ve tüm bunlardan ne elde ettiklerini sorgulayacaklar."

"Biz geleceği güvence altına alıyoruz," diyor. "Yaratıcılar olarak sorumluluklarımız bu köyün büyümesini ve yüzyıllar boyunca devam etmesini sağlamak."

"Peki ya yeni köylüler konuşmaya başladığında?" diye soruyorum. "Gerçek dünya hakkında hikayeler anlattıklarında ve nasıl olup da bunun gibi bir şey olmadığını anlattıklarında."

"Kesinlikle," diyor. "Dışarıda kadınlar saçma sapan fikirlere maruz kalıyor. Burada erkeklerle ilgilenilir ve eşleri onları başka bir erkek için terk etmez ya da arkadaşlarıyla barlarda sarhoş olmaz. Burada sadık, şefkatli eşler olacaklar."

"Hayır," diye çıkıştım. "Burada kapana kısılırlar. Asla kaçamayacaklarından emin oluyorsunuz. Erkeklerle vaat ettiğiniz şey bu mu?"

"Onlara sadece burada durumun nasıl olduğunu söylüyorum. Evliliklerini nasıl yürütecekleri onların bileceği iş. Kimse karışamaz. Ama kadınlar sokaklarda eğlenmez ya da barlarda erkeklere sataşmaz. Onlar çocuk yetiştirir ve görevlerini yaparlar."

Anlamaya başladım. "Kontrolcü, şiddet yanlısı erkeklere bir rüya sunuyorsunuz. Sorgusuz sualsiz eşlerini kendilerine saklayabiliyorlar."

"Evlilik yeminlerinin ciddiye alındığı bir yer yarattım. Hastalıkta ve sağlıkta, iyi günde ve kötü günde. Eğer evliliğe söz verdiyseniz, işler zorlaştığında ayrılmamalısınız. Dışarıda boşanmak çok kolay. Norm haline geldi."

Kapı çalınıyor ve babam masanın etrafında dönüyor. "İçeri gel," diye seslendi.

Silas içeri giriyor ve el sıkışıyorlar. Açgözlü gözlerini bana doğru çeviriyor ve iç baldırlarıma bulaşan kana odaklandığında tiksintiyle ürperiyorum. "Wynter, eminim aileme mükemmel bir şekilde uyum sağlayacaksın," diyor ve elini uzatıyor. Elini tutmuyorum ve o da sırtarak geri çekiyor. "Devam edelim mi?" diye soruyor babama, o da başıyla onaylıyor.

Çekmecesinden bir kitap çıkarmasını dehşet içinde izliyorum. Kitabı açıyor ve Silas'a doğru çevirmeden önce imzalıyor. O da imzaladıktan sonra bana dönüp kalemı uzatıyor. "İmzalayacak mısın yoksa ben mi taklit edeyim?"

"Nedir bu?" Evlilik kaydı olduğunu çok iyi bildiğim için soruyorum.

Silas elimi tutuyor ve beni masaya doğru çekerken kalemı elime tutuşturuyor. İmzaladığı yerin yanındaki kutuya bir şeyler karalarken elini benimkinin üzerinde tutuyor. "Aferin," diye övüyor ve beni serbest bırakıyor.

"Tebrikler Bay ve Bayan Morales," diye anons ediyor babam gülümseyerek.

"Bu kadar mı?" Kalemı masanın üzerine bırakarak öfkeyle talep ediyorum. "Bir tören bile mi olmayacak?" Böyle bir şey istemiyorum, ama bir kadını hayatından vazgeçmesi için imza atmaya zorlayabilmeleri çok saçma.

"Bunu kapalı kapılar ardında yapmanın daha iyi olacağını düşündük. Gösteriyi sevdiğini hepimiz biliyoruz." Babam sırtarak kitabı kapattı ve çekmecesine geri koydu.

"Eve gitmeliyiz. Karım ve çocuklarım seni bekliyor," diyor Silas ve tekrar elimi tutuyor. Elimi kurtarmaya çalışıyorum ama daha da sıkıldığı için işe yaramıyor.

Babam Silas'ın boştaki elini sıkarak, "İyi şanslar," diyor.

"Şansa ihtiyacım yok," diye cevap veriyor. "Onu hemen şeikle sokacağım."

Babam neşeli bir kahkaha atarak bizi kapıya kadar takip ediyor ve kapıyı açıyor. "İşte bu yüzden senin mükemmel bir aday olacağını biliyordum."

Silas'ın evine dönüş yolu hayatımın en uzun yürüyüşüymüş gibi geliyor. Bacaklarımın beni taşımak istediğinden daha hızlı bir tempoda yürürken benimle konuşma zahmetine girmiyor ve yol boyunca birkaç kez tökezlememe neden oluyor.

Kapıda bir kadın bekliyor ve sıcak bir şekilde gülümseyerek başını sallıyor. "Tekrar hoş geldiniz efendim," diyor Silas'a. "Wynter'a odasına kadar eşlik etmemi ister misiniz?"

"Hayır," diyor soğuk bir sesle. "Herkes nerede?" "Pekâlâ," diye mırıldanıyor. "Salonda."

Çift kapıyı açıyor ve beni önüne itiyor. Beş yetişkinin hepsi bana dönüyor ve utanç yanaklarımı yakarken başımı eğiyorum. "Bu Wynter," diyor. "Biz evliyiz ve o benim odamda kalacak."

Benim yaşlarımda bir kadın öne çıkıyor ve acımasız, kısık gözlerle beni değerlendiriyor. "Kıyafetlerini unutmuş."

"Belki ona bir kıyafet alabilirsin Pearl," diyor Silas sert bir ses tonuyla ve bunun bir emir olduğunu açıkça belirtiyor. Gözlerini deviriyor ve giderken yanımdan iterek geçiyor.

"O benim kızım Pearl'dü," diyor bana sıkı bir gülümsemeyle. Hâlâ şaşkın ifadelerle beni izleyen diğerlerine başıyla selam veriyor. "Bu Katherine, diğer kızım, sonra da oğullarım Adam ve Reginald." Küçük bir gülümseme sunuyorum ama karşılık bulmuyor.

Pencerenin yanındaki kadın bize katılıyor ve gözlerini üzerimde gezdiriyor. "Yerime geçecek kişi," diyor.

"Ava," diyor sevgiyle, "Wynter bir ekleme, yedek değil." "Peki yatak dolduğunda?" diye soruyor kaşlarını kaldırarak. "Ben yerde mi uyuyacaksın?"

Silas ona tokat attı. O kadar ani oldu ki, endişeyle yanına koşmadan önce yüksek sesle soluklandım. "İyi misin?"

Yanağını tutarken bana ters ters bakıyor ve sonra beni itiyor. "İyiyim," diyor dişlerini sıkarak.

Adam bir adım öne çıkıyor ve kolunu omuzlarıma doluyor. "Sana banyoyu göstereyim," diyor.

Silas gülümsüyor. "İyi fikir."

Beni götürüyor ve merdivenlerden yukarı çıkarıyor. Kabarık krem rengi halının verdiği his hoşuma gidiyor ama Sanchez'in evinde yaşadığım zamanlardaki kadar güvende olmadığımı bildiğim için beni pek rahatlatmıyor.

Bana gösterdiği yatak odası çok büyük. Odanın ortasında o kadar yüksek bir yatak var ki, her tarafı bir basamakla çevrili. Dört direktten aşağıya, düzgünce tutturulmuş tül perdeler sarkıyor. "Ebeveyn banyosu şurada," diyor bana, bir kapıyı işaret ederek.

O tarafa yöneldim, sonra beni takip ettiğini fark ettim. Kapıyı açıyorum ve güzelliği karşısında nefesim kesiliyor. Mermer üniteler lüks, annemin banyosu için seçtiklerine hiç benzemiyor. Küçük bir toplantı için yeterli alana sahip bir duşakabin ve ortasında sıcak, köpüklü suyla dolu ayaklı bir küvet var. Bizi kapıda karşılayan kadın ellerini bir havluya kuruluyor ve gülümsüyor. "Banyo yapmak isteyebileceğinizi düşündüm." Başımı salladım, iyi davrandığı için minnettarım.

Adam, "Aurelia, çık dışarı," diye bağıyor ve Aurelia koşarak uzaklaşıyor. Bana dönüyor ve gözleri vücudumda aşağı yukarı gezinerek rahatsız bir şekilde yer değiştirmeme neden oluyor.

Ben cevap veremeden Pearl içeri girdi. Önündeki manzaraya bakıp gülüyor. "Babamın ondan önce oraya gitmene izin vereceğini sanıyorsan aptalsın."

"Ona banyoyu gösterdiğim için mutlu görünüyordun."

"Eminim yeni karısının tadına bakabileceğinizi kastetmemiştir," diyor kararlı bir şekilde, kıyafetleri kenara koyarak. "Onu çağırıp kontrol edeyim mi?"

Adam sırtıyor. "İzlemek için buraya koşacaktır."

Gözyaşlarıma karşı koyuyorum, bu kez güçlü olmaya kararlıyım ama az önce Wrath ve benim yaptığımız şeyi yapma düşüncesi midemi bulandırıyor. "Aslında," diye fısıldıyorum neredeyse, "önce yıkanmalıyım. Savaşçı-" Ben cümlemi tamamlayamadan Pearl yüzümü tutuyor, sertçe sıkıyor ve beni ona bakmaya zorluyor.

"Savaşçılardan ya da az önce mağaralarda olanlardan bahsetmeyeceksin," diye tıslıyor. "Şimdi banyoya gir. Berbat kokuyorsun." Beni itti ve gitti. Adam sırtıyor ama dönüp onu takip ediyor.

Rahatlayarak iç geçiriyorum ve banyoya dönüyorum. Hiçbir korku ya da endişe şu anda banyonun sıcaklığına gömülmemi engelleyemez, bu yüzden çabucak soyunup içine giriyorum ve arkama yaslanıp keyifle gözlerimi kapatıyorum.

Aurelia on dakika sonra göründü ve ben hemen doğruldum. Biri gelecek diye endişelenmiş gibi arkasına bakıyor. "Kusura bakma, bir şeye ihtiyacın var mı diye bakmak istedim." Başımı iki yana sallıyorum. "Ben ilk kız çocuğuyum," diyor ve ben anında rahatlıyorum. "Yani, ihtiyacın olan her şeyle ilgileneceğim."

"Ben de ilk kız çocuğuydum," diye fısıldıyorum. Gülümsüyor. "Biliyorum."

"Zalim biri mi?" diye soruyorum.

Sözlerimin üzerinde düşünüyor. "Evet, kardeşlerim daha da kötü. Sana yalan söylememin bir anlamı yok, kendin öğreneceksin." Bir adım daha yaklaşıyor. "Hamile olman için dua et," diye fısıldıyor.

"Hamile mi?" Sözlerinin içime işlemesine izin vererek duraksıyorum.

"Savaşçılar tarafından. Eğer hamileysen sana dokunmaz."

"Savaşçıların kızlarının hamile kalmaması gerekir," diye mırıldanıyorum.

Arkasına bakıp etrafın hâlâ temiz olup olmadığını kontrol ediyor. "Herkes babası olduğunu söyleyecek."

"Neden?"

"Onu daha iyi bir adam gibi göstermek için," diye fısıldıyor. "Aynı şey annemin de başına geldi. Bazen bir savaşçı, bazen de diğer üç atadan biri. Babamın kan bağı olan çocuğu yok."

"Onlara sahip olamaz mı?" O başını sallarken kaşlarımı çatıyorum.

"Yıllarca denediler. Buraya gelmeden önce bile. Görünüşe göre kadın neredeyse onu terk ediyormuş, o da onu buraya gelmeye ikna etmiş."

"Onu terk edemeyeceği bir yere," diye mırıldanıyorum.

"Gitmeliyim. Mümkün olduğunca çabuk onu hamile olduğuna ikna et." "Ya değilsem?"

Başka tarafa bakıyor. "Dua et ki öylesin, Wynter." Sonra da gider.

Gazap

Gardiyanların hepsi şaşkınlıkla bana bakıyor. Derin nefesler alırken ellerimi dizlerimin üzerine koyarak eğildim. "Bu yardımcı olmuyor," diyor biri. "Bir şeyleri parçalamaya devam edemezsin."

Taburemi kaldırıp ona doğru fırlatıyorum. Eğildi ve tabure başının yanındaki duvara çarptı. "Bunu kullanmak zorunda kalacağız," diye uyarıyor sarı silahı tutarak.

"Onu zaten denedim," diyor diğeri. "Onu etkilemek için çok ileri gitti."

Geri çekilip kapıyı kapatıyorlar ve ben öfkeyle bağıyorum. Onu görene kadar buraya kimse girmeyecek.

Karyolamın üzerine yığıldım. İlk yok ettiğim şey yatak oldu. Başımı ellerimin arasına gömüp Wynter'ın bana nasıl baktığını hayal ediyorum... kendimi bildiğim canavar gibi hissettiriyor. Korktuğum her şey bugün o odada oldu. Kendimi asla affetmeyeceğim.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

WYNTER

"Kurallar," diyor Silas, elinde bir içkiyle büyük masasının arkasında otururken. Başıyla karşısındaki koltuğu işaret ediyor ve ben de oraya çöküyorum. Banyodan çağırılmışım ve saçlarım hâlâ ıslaktı, Pearl'ün giymem için verdiği gömleği ıslatmıştı. "Evimin dışındayken saygılı bir şekilde davranacaksın." Başımı salladım. "Eğer sorun çıkarırsan, pişman olursun." Tekrar başımı salladım. "Baban senin asi olduğunu düşünüyor."

"Dersimi aldım," diye mırıldanıyorum.

"Etkinliklere benimle katılacaksın ve sadece konuşulduğunda konuşacaksın."

Ve ailenizle sohbet etmeyeceksiniz." "Ama kız kardeşim-"

"Kendimi tekrarlamaktan hoşlanmıyorum, Wynter. Kuralları ben koyarım, sen de onlara uyarsın. Çok basit. Eğer çizgiyi aşarsan-"

"Pişman olacağım," diye cevap veriyorum ve çenesi tıpkı babamın onu kızdıran bir şey yaptığımda ya da söylediğimde yaptığı gibi sıkılıyor.

"Her zaman saygı göstereceksin, özellikle de Ava'ya."

"Aslında bu konuda bir sorum var."

Yumruğu sıkılıyor ve bir kez başını sallamadan önce bir yudum alıyor.

"Devam et."

"Yatak odası meselesi," diye başlıyorum. "Biraz tuhaf."

"Nedenini anlamıyorum."

"Orada olmamdan rahatsız olmaz mı? Onu üzmem istemiyorum, o yüzden belki de boş odada yatmalıyım."

"Karar verildi. Aurelia'yı bul ve ona sevdiğin ya da sevmediğin yiyeceklerin bir listesini ver. Karım aşırı kilolu ve sen onun gibi olmayacaksın." Söylemek istediğim sözcükler boğazımda düğümleniyor çünkü karısı kıvrımlı ama kesinlikle kilolu değil. "Taşıdığın fazlalıkları kaybetmişsin," diye düşünceli bir şekilde ekliyor. "Mağarada olmak iyi gelmiş."

Ayağa kalkıp çıkışa doğru ilerlerken gözlerimi devirmek için içimdeki dürtüye direniyorum.

Aurelia'yı mutfakta yemek hazırlarken buluyorum. "Yardım edebilir miyim?" diye soruyorum. Sırttı. "Bu hiç iyi olmaz."

"Meşgul, o yüzden bilmeyecek," diyorum ve bir kaşık alıp koyu et suyunu karıştırıyorum. Minnetle gülümsüyor ve etleri dilimliyor.

"Ailenle birlikte mi yiyorsun?" diye soruyorum, o da başını sallıyor. "Bazen yememe izin veriliyordu," diyorum, "ama çoğunlukla herkesin yemesini izlemek zorunda kalıyordum."

"Onu üzmediğin sürece sana adil davranacaktır." "Bunu söylemen için sana koçluk mu yaptı?"

"Çabuk öğreniyorsun," diye yanıtlıyor.

"Sana hangi yiyecekleri sevdiğimi söylemem gerekiyor ama ben çoğu şeyi seviyorum."

"Fazladan istersen, harçlığımıza ekleyebilirim."

"Ah, şey, özellikle karısı gibi şişmanlamamamı söyledi, o yüzden . . ." Ava'yı kapıda gördüğümde sözümü yarıda kesiyorum. "Özür dilerim," diye mırıldanıyorum hızlıca, kaşığı ocağın yanına bırakarak. "Orada olduğunu bilmiyordum."

"Belli ki." Yüz ifadesi taş gibi, duygusuz ve soğuk, tıpkı anneminki gibi.

"Kızımın kıyafetlerini giymen hoşuma gitmiyor," diye ekliyor. "Sana başka bir şey bulmak için köye gideceğiz."

Gömleğime ve kot pantolonuma bakıyorum. Şimdiye kadar bana verilen en rahat kıyafet bu ve ilk kez diğerlerinden farklı olduğumu hissetmiyorum. "Babamın evinde bazı eşyalarım var," diyorum. "Gidip onları alabilir miyim?"

"Saçmalama," diye tükürür. "Sana katlanamıyor. Bu yüzden sana yüklendik." Sırtını dönüyor ve uzaklaşıyor. "Gel."

Aurelia'ya bakıyorum, o da zayıf bir gülümseme veriyor, sonra ben de onu izliyorum.

Köye doğru ilerlerken Ava hızlı yürüyor ve ben ona yetişmekte zorlanıyorum. Yıllardır Silas'ın hızında yürümeye çalıştığım için olduğunu varsayıyorum. Ama son birkaç saat içinde yaşadıklarım yüzünden vücudum ağrıyor ve bacaklarım güçsüzleşiyor. Birkaç kez arkasına bakıp beni süzüyor.

Tahriş. Sonunda giysi mağazasına ulaştığımızda rahatlıyorum. Üç mağazadan biri ve daha önce hiç girmedğim bir yer çünkü kıyafetlerimizi hep babam seçerdi. Ayrıca, yerleri silerken ve yemek yaparken zamanımın çoğunu önlük giyerek geçirmiştım.

İçeride Ava etrafta dolaşıyor, bir şeyler kapıyor ve onları minnetle koluna takan tezgâhtara fırlatıyor, bir yandan da hevesle bizi takip ediyor. Küçük bir dükkan ve çok fazla seçenek yok ama Ava birkaç şey bulmuş gibi görünüyor. Bir perdeyi geri çekiyor ve beklenen bir şekilde bana dönüyor. Ben boş boş bakıyorum, o da sıkıntıyla inliyor. "İçeride," diye bağıyor. "Onları denemelisin."

Küçük odacığa giriyorum ve dehşete düşüyorum, Ava perdeyi geride tutuyor. "Soyun," diye emrediyor sabırsızca.

Gömleği çözüyorum ve yavaşça çıkarıyorum, iç çamaşırimın olmadığını farkındayım çünkü sahip olduğum tek takım kirliydı ve külot kanlıydı. Kot pantolonu aşağı itiyorum ve içindeki kan lekelerini görünce nefesim kesiliyor. "Ah," diye fısıldıyorum, yüzümün utançtan yandığını hissederek.

"Tanrım," diye tıslayarak tezgâhtara döndü. "Ona bir iç çamaşırı bul. Sade bir şey."

Birkaç saniye sonra elinde birkaç külot ve sütyenle döndü. Bir takım alıyorum ve çabucak giyiyorum. Ava bana uzun bir elbise veriyor ve onu başımdan geçirip aynaya dönüyorum. Bolca sarkıyor ve ortasında kemer olmadığı için bana hiç şekil vermiyor. Pembe çiçeklerle kaplı olması ondan daha da nefret etmeme neden oluyor. "Bunun bana göre olduğunu sanmıyorum," diyorum yüzümü ona dönerek.

O sırtıyor. "Bu mükemmel. Sıradaki," diyor aynı desende ama farklı bir desene sahip bir başkasını iterken.

"Belki daha küçük bir beden alabiliriz?" Ben öneriyorum.

"Bu elbiseler benim harçlığımdan geliyor," diye tersliyor, "ve onlar için minnettar olacaksın."

Sertçe başımı sallıyorum ve ikinciye deniyorum. Neredeyse ilki kadar iğrenç ama Ava çok memnun görünüyor.

Çıkarmaya başlıyorum ve o gülüyor. "Ne yapıyorsun?"

"Kıyafetlerimi geri giyiyorum."

"Onlar senin değil. Onlar Pearl'ün. Bunlar artık senin, sende kalsın." Etek ucunu bıraktım ve aynaya son bir kez baktım.

Onu tezgâha kadar takip etmeden önce tezgâhtar ilk elbiseyi ve Pearl'ün kıyafetlerini poşetler.

Bir sonraki dükkâna gidiyoruz ve güzel elbiseler karşısında nefesim kesiliyor. Burası annemin babamın davetleri için elbise almaya geldiği bir yer olmalı. "Törenlere katılıyoruz," diyor Ava, "ve senin en iyi şekilde görünmen gerekiyor." Dekolteli, kısa siyah bir elbise seçiyor. Rahat olduğumdan daha fazla tenimi gösterecek ama dizlerime kadar gelecek ama seçtiği diğerleri gibi üzerimden sarkacak bol bir elbise de seçerken sessiz kalıyorum.

İç çamaşırı bölümüne geçiyoruz ve düz beyaz pamuklu seçiyor. Ardından ayak bileklerime kadar gelen ve beni tepeden tırnağa örtecek iki gecelik alıyor. Bu bana çok yakışıyor - en son istediğim şey kocasının beni yanlış bir fikre kapılmasına neden olacak bir şeyle görmesi.

Eve döndüğümüzde yemek hazırdı ve beni herkesin çoktan oturmuş olduğu yemek odasına götürdüler. Silas masanın başına oturuyor, solunda Ava var ve benim için sağındaki boş sandalyeyi işaret ediyor.

Aurelia her birimize biftek servis ederken midem gurulduyor, sonra da ortadaki kaselerden sebze alıyoruz. Aurelia bize katıldığında memnun oluyorum, en azından Silas'ın babam kadar zalim olmadığını fark ediyorum.

Sessizce yiyoruz ve yemek bittiğinde Silas Ava'ya yatmasını söylüyor. O da sorgusuz sualsiz yatıyor. Pearl ve Katherine masadan kalkıyor ve Aurelia tabakları toplamaya başlıyor. Yardım etmek için ayağa kalkıyorum ama Silas elimi tutup gülümsüyor. "Hadi kütüphaneye gidelim," diyor ve boğazımda gergin bir yumru oluşuyor. Beni başka bir odaya götürürken arkasından gidiyorum, Adam ve Reginald da onu takip ediyor.

Çift kapıyı kapatıyorlar ve Silas beni kendine çekiyor. "Sonunda yalnız kaldık."

Oğullarına bakıyorum ve "Pek sayılmaz" diye mırıldanıyorum.

Kolu belime dolanıyor, beni kendisine doğru çekerken diğer eli saçlarımda geziniyor. "Burada yoklarmış gibi davran."

"Bunu yapmak zor," diye neredeyse fısıldıyorum.

Eli kolumdan aşağı iniyor ve elbiseme gidiyor. Onu toplamaya başlıyor, yukarı çekiyor ve kalbim daha sert çarpıyor. "Aslında," diyorum,

Elimi göğsüne bastırırken gülümsemeye zorluyorum, "Kanamam var."

Gözlerini kısarak elbiseyi bırakıyor. "Beni vazgeçirmeye mi çalışıyorsun?"

Başımı salladım. "Hayır, sadece daha önce savaşıyla olanlardan sonra

-" Bana öyle sert bir tokat atıyor ki kulaklarım çınlıyor. Gözlerime hücum eden yaşlarla savaşıyor yüzümü kapatıyorum.

"Sana bundan bir daha bahsetmemen söylenmişti."

Beni itiyor ve Adam beni yakalıyor, kolları belime dolanırken sırtıyor. "Kontrol etmeliyiz," diyor Silas'a. O da elini sallayıp başını sallıyor.

Reginald elbisemi kaldırırken, "Doğruyu söylüyorum," diye itiraz ediyorum. Onu itmeye çalışıyorum ama Adam ellerimi tutup iki yanımda tutuyor. Önceki olay zihnime sızıp nefesimi keserken ve beni onu yeniden yaşamaya zorlarken aşırı nefes almaya başlıyorum.

Reginald yanağıma birkaç kez dokunuyor, ben de gözlerimi kırıştıtararak keskin bir nefes alıyorum. "Bizimle kal," diye tersliyor.

Pamuklu külotumu çekiştirerek indiriyor ve kana bakıyor. "Öyle olup olmaması fark eder mi?" diye soruyor babasına dönerek. Silas oflayıp puflayarak ona katılıyor ve iç çamaşırlarına küçümseyerek bakıyor.

"Yatağına git," diye tersliyor ve Adam beni serbest bırakıyor. O kadar rahatlardım ki, gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken neredeyse dizlerimin üzerine düşecektim ve odadan koşarak çıktım. "Aurelia," diye bağıyor, "buraya gel." Tam o mutfaktan fırlarken geri dönüyorum. Birbirimize bakıyoruz ve odanın içinde kaybolmadan önce hüznü bir gülümseme veriyor. Adam ve Reginald kapıları kapatarak gidiyorlar. Babalarını görmezden gelmeleri riskini almak istemediğim için dönüp merdivenlerin geri kalanını aceleyle çıkıyorum.

Ava yatakta oturmuş kitap okuyor. Odaya girdiğimde derin bir iç çekiyor ve kitabı kapatıp şifonyerin üzerine koyuyor. Banyoya gidip onun seçtiği berbat geceliği giyiyorum ve odaya geri dönüyorum. Yatağın karşı tarafındaki çarşafı kaldırmaya gittiğimde beni izliyor. "Hiç sanmıyorum," diye tersleniyor ve ince bir yastık kapıp bana doğru fırlatıyor. "Zemin."

Yastığı göğsüme doğru tutuyorum ve yatağın yanındaki noktaya bakıyorum. "Yerde mi uyumamı istiyorsun?"

Zalimce gülümsüyor. "Evet."

İç çekiyorum, yastığı bırakıp uzanıyorum. Hareket ettiğini duyuyorum, sonra klimadan soğuk hava esmeye başlıyor ve gözlerimi deviriyorum. Karısı olduğu için benden nefret ettiği için onu suçlamıyorum ama cidden, burada olmak istediğimi düşünüyorsa hayal görüyor demektir.

Uykuya dalıyorum, gözlerim günün olaylarından dolayı ağırlaşmış. Bir süre sonra uyanıyorum çünkü ışık yanıyor ve odayı beyaza boyuyor. Birkaç kez gözlerimi kırıştırıyorum ve alışana kadar gözlerimi kapatıyorum. Silas başımda dikiliyor. "Neden yerdesin?" diye soruyor. Yavaşça oturuyorum ve başka tarafa bakan Ava'ya bakıyorum.

"Nerede uyuyacağımdan emin değildim," diye fısıldıyorum.

"Ava sana burada uyumanı mı söyledi?" Yere bakıyorum, yalan söyleyemiyorum ama aynı şekilde doğruyu da söyleyemiyorum. Uzanıp beni kollarımın altından tutuyor ve ayağa kaldırıyor. "Donuyorsun," diye tersliyor, beni kendine çekiyor ve kollarını etrafıma sarıyor. Bir an için kendimi unutup gözlerimi kapatıyorum ve onun sıcaklığının tadını çıkarıyorum.

"Ava, Wynter'la yer değişti," diye emrediyor.

"Silas, benim yerime ona inanmıyorsun değil mi?" diye soruyor.

"Wynter hamile olabilir," diye bağırıyor. "Yerde uyuyamaz, özellikle de battaniye olmadan."

Derin bir iç çeker, bir örtü kapar ve yatağa doğru ilerler. Silas ondan alır. "Hiç sanmıyorum." Kadın yavaşça yere düşüyor ve Silas memnun bir gülümsemeyle çarşafı kaldırıp yatağa girmem için okşuyor. Ben de öyle yapıyorum ve o da soyunup kıyafetlerini sandalyenin üzerine atıyor. Bakmamaya çalışıyorum ama erkekliği tam karşımda duruyor ve benim baktığımı görünce sırtarak yanıma tırmanıyor. "Bu iğrenç geceliği nereden buldun?" diye soruyor, klimanın düğmesine basarak daha soğuk üflemesini sağlıyor.

"Ava seçti," diye mırıldanıyorum.

Gülüyor. "Tabii ki o seçti. Çıkar şunu."

"Altında hiçbir şeyim yok." İç çamaşırı dışında çıplağım ve beni tekrar görmesini istemiyorum.

"Çıkar şunu," diye tekrarlıyor daha sert bir şekilde.

Öyle yapıyorum ve yatağın yanına uzanıp Ava'nın saçlarından bir avuç tutuyor. Adam onu dizlerinin üzerine sürüklerken Ava korkuyla çığlık atıyor. "Takas et," diyor ona. Ayağa kalkıyor ve ben giydiği seksi siyah ipek slipi fark ediyorum. Bu benim giyeceğim bir şey değil, ve ben

Ŗu anda kesinlikle istemiyorum ama o bu kadar korkmuŖ görünürken bunu sorgulamam gerektiğinden de emin değilim. zerinden çıkarıp bana veriyor ve geceliğimi giyiyor. Silas tatmin olduktan sonra ışığı söndürüyor ve uzanıyor. Yanına yerleŖiyorum, kalbim hâlâ hızlı atıyor.

Ellerinin bana uzandığını hissediyorum, beni kollarının arasına çekip bacağını bacağımın üzerine attığında rperiyorum. Tamamen ıplak olması ve bana doğru bastırması midemi bulandırıyor. Yanımda olmasını istediğim tek erkek Wrath.

Aklım daha öncesine gidiyor. Hissettiğim aŖağılanma korkunçtu ama eğ er olması gerekiyorsa, en azından Wrath'la olmuŖtu. Umarım bundan dolayı acı ekmiyordur.

Birlikte bir ocuk yapabileceğimiz gereğ i kalbimi ısıtıyor. *Bizi buradan ıkarmalıyım.*

Gazap

Jaycee temkinli bir Ŗekilde içeri giriyor ve odanın dağ ınıklığına bakıyor. Elini yatıştırmacı bir tavırla uzatıyor, bir yandan da yaklaşıyor. "Sorun nedir?" diye soruyor ve ben de ona ters ters bakıyorum. "Bana neye ihtiyacın olduğ unu söyle, onu almak için elimden geleni yapacağ ım. Ama bunu durdurmalısın. Seni öldürmekten bahsediyorlar, Wrath. Yarın tavsiye istemek için atalarla buluŖacaklar."

"Wynter," diye mırıldandım.

Kaşlarını atıyor. "Wynter'ı mı istiyorsun?" Başı mı sallıyorum. "Bütün bunlar Wynter'ı istediğ in için mi?" Gülüyor, baş ını sallıyor. "Tanrım, sinir krizi geirdiğ ini sanmıŖtık. Tamam, ne yapabileceğ ime bakacağ ım. Ama artık komik iŖler yapmak yok."

ON ALTINCI BÖLÜM

WYNTER

Silas beni yanağımdan öperek uyandırdı. Korkuyla irileşen gözlerimle irkiliyorum. Gülümsüyor, yanağımı avuçluyor ve alnıma bir öpücük konduruyor. "Duş al ve terasta kahvaltı için bana katıl," diyor ve terasa açılan çift kapıyı işaret ediyor.

Duşumu aldıktan sonra dışarı çıkıyorum ve güneşin sıcaklığı beni anında ısıtıyor. Silas yanındaki koltuğu çekiyor ve ben de oturup masadaki tatlı hamur işlerine bakıyorum. Ava'nın burada olmamasına şaşırıyorum ama fincanıma çay doldurarak dikkatimi dağıtıyor. "Yemeğimizi yedikten sonra alışverişe gidebiliriz diye düşündüm," diyor. İyi davranıyor olması beni endişelendiriyor, bu yüzden sessiz kalıyorum. "Ava'nın seçtiği elbiseler gerçekten sana ait değil," diye devam ediyor.

"Benim ne olduğumdan emin değilim," diye mırıldandım.

"Bu akşam bir tören var ve sana öyle bir elbise lazım ki uyuyor."

Sadece bir hamur işi yapabiliyorum, Silas'ı memnun ediyorum. küçük iştahım. Yemeğimizi bitirdikten sonra elimi tutuyor ve beni aşağıya, Ava'nın koridorda beklediği yere götürüyor. Yaklaşırken yorgun görünüyor ve Silas'ı yanağından öpmek için parmak uçlarında duruyor. "Günaydın," diye selamlıyor ona gülümseyerek. Silas boş boş bakıyor, ta ki Ava bana doğru bakana kadar, "Günaydın, Wynter."

"Günaydın," diye cevap veriyorum, onun bu sahte nezakete zorlandığını çok iyi biliyorum.

"Wynter'ı alışverişe götüreceğim," diye anons edince kızın ifadesi şoka dönüşüyor. "Aurelia'nın Pearl'ü bu akşam için hazırlamasına yardım edebilirsin."

Köye vardığımızda zihnim sorularla dolup taşıyor. Ava'nın yanında olacağını sanıyordum ama aniden

ona karşı ruh halindeki değişim beni endişelendiriyor. Eğer ona konsantre olmazsa, tüm dikkati benim üzerimde olacak.

Dünkü dükkâna giriyoruz ve tezgâhtar endişeli görünüyor. "Elbiseler uygun değil miydi?" diye soruyor Silas'a.

"Karımın berbat bir zevki var," diyor ona. "Yeni karım daha genç ve daha ince ve ona uygun giyinmesi gerekiyor."

Asistan gülümser. "Arka tarafta bazı yeni eşyalarım var. Onları getireyim."

Silas iç çamaşırlarına göz atıyor ve hiç de iç çamaşırına benzemeyen birkaç parça seçiyor. Onları bana uzatıyor. "Bunları dene."

Ruh halinin bozulmasına neden olmak istemediğim için onları alıyorum. Kabine girip perdeyi kapatıyorum, izin verdiğinde rahatlıyorum. Kırmızı sütyene bakıyorum. Dantelli ve hiç kapatmıyor, eşleşen külot ise daha da kötü. Soyunmadan ve üzerime geçirmeden önce iç geçiriyorum. Perdeyi geri çektiğinde şaşkınlıkla çığlık atıyorum ve kollarımı kendime sarıyorum. Kıs kıs gülüyor, kollarımı tokatlayarak uzaklaştırıyor ve beni hayranlıkla seyretmek için bir adım geri atıyor. Değer biçen gözleri bana Wrath'inki gibi sıcak ve sevilmiş hissettirmiyor, bu yüzden aynaya bakmak için arkamı dönüyorum ve nefesim kesiliyor. Yansıma bana benzemiyor. *Seksi* görünüyorum.

Asistan elinde bir kucak dolusu kıyafetle geri dönüyor. "Tamam, bu sezonda," diyor ve üzerime geçirmem için bir makineye ihtiyacım olacakmış gibi görünen kısa siyah bir elbise tutuyor. Yığını bir kenara bırakıyor ve beni içine sokmak için uğraşmaya başlıyor. Memnun kaldığında gülümseyerek geri çekiliyor. "Mükemmel." Silas da gülümsüyor ve başıyla onaylıyor.

Sonraki bir saati Silas'ın çok sevdiği farklı ürünleri deneyerek geçiriyorum ve sonunda her şeyi alıyoruz. Sonra elini benimkinin içine sokuyor ve beni yolun karşısındaki fırına götürüyor. İsteksizliğimi fark edince duraklıyor. "Ne?"

"Sahipleri benden hoşlanmıyor," diye mırıldandım. Sertleşiyor. "Neden umursuyorsun ki?"

"Çünkü çocuklarını kaybetmelerinin sebebi benim."

Beni öne doğru çekerek içeri götürdü. Abel'in babası bana ters ters bakıyor ama Silas'a gülümsüyor. "İçeride mi yiyeceksin?" diye soruyor ve ben kaşlarımı çatıyorum. Daha önce hiç yemeğe davet edilmemiştim ve Silas beni bir kapıdan geçirip kafe bölümüne götürdüğünde şaşıyorum. Diğer ailelerden iki eşi tanıyorum ve Silas'a doğru gülümsüyorlar.

Oturduk ve kahvelerimizi getirdiler. "Kambur durma," diye mırıldanıyor, dudakları neredeyse hiç kıpırdamıyor.

Daha dik oturuyorum. "Özür dilerim, gerginim." "Gergin olmana gerek yok."

"Üzerimde çok baskı kuruyorsun," diye fısıldıyorum ve neredeyse gülümsüyor. "En iyi şekilde davranmak zorundayım, unuttun mu?"

"Kıyafetlerden memnun musun?" diye soruyor içkisini karıştırırken, ben de başımı sallıyorum. "Kelimeler, Wynter."

"Evet Silas, çok teşekkür ederim."

Sırıttıyor. "İğnelemeyi seviyorsun."

Onunla güzel bir saat geçirdikten sonra onu kızdırdığım için endişelenerek başımı sallıyorum. Bir süreliğine onun kim olduğunu ve ondan ne kadar nefret ettiğimi neredeyse unutmuştum. "Samimi olmaya çalışıyorum."

Başını salladı. "Onları sevdiğine sevindim. Mutlu olduğun zaman gözlerinde bir ışık oluyor," diyor ve bir parmağını çenemin altına sokup başımı kaldırarak bakışlarıyla buluşturuyor. "Çok güzelsin." Daha önce hiçbir erkek bana iltifat etmemişti ve kızardım. "Gözlerin okyanustan daha yeşil."

Gülümsüyorum. "Okyanusu hiç görmedim. Mavi değil mi?"

Bir süre düşündükten sonra ekliyor: "Mavi görünüyor ama yukarıdan bakınca kesinlikle yeşil alanlar da var. Belki bir gün seni götürebilirim?"

Kalbim küt küt atıyor. Köyden ayrılma düşüncesi beni heyecanlandırıyor ve kendimi sakinleştirmek için nefes almak zorunda kalıyorum. Daha geniş sırtttıyor. "Bu fikir hoşuna gitti mi?"

Omuz silkiyorum, rahat davranıyorum. "Dışarıda olmayı hiç düşünmedim ama sanırım seninle güvende olurum."

Övgüm işe yarıyor ve kahvesinden bir yudum alırken gülümsemesini gizlemeye çalışıyor.

Adrian'ın karısı Clara yaklaşıyor. "Silas," diye selamlıyor, "Ava iyi değil mi?"

Adam elindeki fincanı yere bırakıyor ve Clara hafifçe solana kadar ona bakıyor. "Pearl'ün bu akşam için hazırlanmasına yardım ediyor."

"Elbette. Hepiniz için çok heyecanlıyız."

"Eminim Wynter'ı hatırlıyorsundur," diye devam ediyor. Bana ihtiyatla bakıyor. "O artık benim de karım."

"Oh, farkında değildim."

"Haberdar edilmen mi gerekiyordu?" diye soruyor kaşlarını kaldırarak. Kadın gülümseyerek geri çekiliyor. "Sizi kahvenizle baş başa bırakayım."

Kadın muhtemelen dedikodu yapmak için arkadaşının yanına giderken adam gözlerini deviriyor. "Gece kıyafetleri," diye anons ediyor, ayağa kalkarak. Ani çıkışına ş a ş ı r a r a k ayağa fırlıyorum. "Daha iyi geceliklere ihtiyacın var."

Dün ziyaret etmediğimiz üçüncü kıyafet mağazasına giriyoruz. İç çamaşırlarıyla dolu duvarı görünce nefesim kesildi. Görünürde beyaz pamuktan yapılmış tek bir parça bile yok. Geçerken birkaç parça seçiyor ve gece kıyafetlerine geldiğimizde, çoğunlukla Ava'nın giydiği slip gibi. İç geçiriyor. "Farklı bir şey umuyordum." Asistan bilerek gülümsüyor ve bizi arka tarafa götürüyor. Birkaç kutu açıyor ve Silas beğendiği, çoğunlukla ipekten oluşan ama farklı tarzlarda olan şeyleri çıkarıyor.

"Ayakkabıya da ihtiyacımız var," diyor ona. "Topuklular."

Önümde duran kırmızı topuklulara bakıyorum. "Deneyin," diyor asistan, topukluları yere bırakarak. Kanvas ayakkabılarımı tekmeleyip ayağıma geçiriyorum ve ayaklarımı sıktığı için irkiliyorum. Yalpalıyorum, kendimi sabitlemek için kolunu tutuyorum ve Silas sırtıyor. "Hiç topuklu ayakkabı giymedin mi?" Başımı sallıyorum. "Eve gittiğimizde pratik yapabilirsin." Asistana dönüyorum. "Onları kırmızı ve siyah alacağız."

Eve vardığımızda çok yorulmuştum. Silas beni yatak odasına götürüyor ve çantaları yatağın üzerine bırakıyor. Ava banyodan çıkıp geliyor, çantalara sıkıntıyla bakıyor. "Sadece bir kişi," diyor Silas. Ayakkabı kutularını göstererek, "Wynter'ın bunlarla yürüme alıştırması yapmasına yardım et," diyor ve sonra gidiyor. Yatağın kenarına oturuyorum, ayakkabılarımı çıkarıyorum ve ayaklarımı ovuyorum.

"Gülümsüyor," diye mırıldanıyor, kutunun kapağını kaldırıyor ve kaşlarını çatıyor. "Kırmızı."

"Onları o seçti," diye mırıldanıyorum.

"Tabii ki o seçti. Fahişelerinin sürtük renklerinde olmasını seviyor." Ayakkabıları ayağımın dibine bırakıyor, neredeyse ayak parmağıma çarpıyor ve ben irkiliyorum. "Peki, giy onları."

Ayakkabıları giyiyorum ve kendimi sabitlemek için yatağın direğine tutunuyorum. "Bunu ben istemedim," diyorum ona.

"Yine de buradasın."

"Babam beni buna zorladı," diye tükürdüm.

"Çünkü sen bir baştan çıkarıcısın," diye öfkeyle tıslıyor. "Ve şimdi bunu kocama yapıyorsun."

"Ben baştan çıkarıcı değilim," diye bağıyorum.

"Annen de gördü, ben de gördüm. Etrafındaki erkekleri baştan çıkarıyor, sana istediğin her şeyi vermelerini sağlıyorsun."

"Yapmıyorum," diye çıkıştım. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

Silas yeniden içeri giriyor ve soğuk atmosferi hissedince duruyor. "Ava, ona yardım ediyor musun?"

"Elbette," diyor dişlerini sıkarak. İki elimi tutuyor ve ben yerde yürürken beni bir çocuk gibi yönlendiriyor. Silas yatakta oturmuş, ben tek başıma yapana kadar ileri geri yürümemizi izliyor.

"Bunları dene," diyor ve bir çantaya uzanıp kırmızı dantelli iç çamaşırlarını çıkarıyor.

Gözlerimi kocaman açıp yere bakan Ava'ya bakıyorum. "Hemen şimdi mi?" Ciyak ciyak bağıyorum.

"Şu anda," diye onaylıyor gülümseyerek. "Topuklularla birlikte."

Satın aldığı yazlık elbiseden sıyrılıyorum ve artık ikisi de buradayken kendimi o kadar da mahcup hissetmediğimi fark ediyorum. Belki de olan biten her şey beni utancımı bir kenara bırakmaya zorladı. Beyaz sütyenimi çıkarıp yerine kırmızı sütyenimi giyiyorum. Aynı şeyi külot için de yapıyorum ve topuklu ayakkabılarımı tekrar giyiyorum. Silas bana bakarken kendimi hayvanat bahçesindeki bir hayvan gibi hissediyorum. "Yürü," diye emrediyor.

Her adımımı izliyor, gözleri kararıyor. "Ava, git," diye emrediyor ve adımlarım duraksıyor. Onun fahişesi gibi giyinmişken onunla yalnız kalamam.

O gittikten sonra bana yaklaşıyor, duruşu beni çevreliyor. Yüzümü iri elleriyle kavıyor ve başımı hafifçe geriye doğru eğerek dudaklarını dudaklarıma bastırıyor ve dilini ağzımın içinde gezdiriyor. "Büyüleyicisin," diye fısıldıyor. Ellerini kalçalarıma koyuyor ve ikimizin arasına bakıyor. "Bir meleğin vücuduna sahipsin." Beni kendine doğru çekiyor ve ereksiyonunun karnıma bastırdığını hissediyorum. "Ama şimdilik seni rahat bırakacağım. Muhtemelen ağrın olduğunu ve hâlâ kanadığını biliyorum." Başımı sallıyorum, içimi bir rahatlama kaplıyor. "Ama yakında, aşkım. Yakında."

Silas'ın ofisini geçip Aurelia'nın sırtıttığı mutfağı doğru ilerlerken zevk çığlıkları duyuyorum. "Bu sık sık olur," diyor bana, "ama genellikle annemle olmaz."

"Ah," diye fısıldıyorum, yanaklarım utançtan kızarıyor.

"Elbiseni beğendim. Sana çok yakışmış."

"Teşekkürler."

Mutfak kapısı alınıyor ve şaşkınlıkla birbirimize bakıyoruz. Kapıyı açıyor ve Martha'yı görünce nefesim kesiliyor, ona doğru koşup sarılıyorum. "Seni gördüğüme çok sevindim," diye ağlıyorum.

"Zamanımız yok. Gel," diye fısıldıyor, elimi tutarak. Arkama bakıyorum. "Yapamam. Eğer öğrenirse-"

Aurelia, "Ben idare ederim," dedi. "Uzun sürmesin."

Yalnız kaldığımız anda Martha bana döndü. "Senin için çok endişelendim," diye fısıldıyor.

Gülümsüyorum. "Hepiniz için endişelendim. Wrath iyi mi?"

"Pek değil. İki gece önce tüm savaşıları dışarı çıkardılar ve döndüklerinden beri deli gibi davranıyor. Odasını dağıttı ve bir şey yiyip içmiyor." Mağaralara doğru yürümeye başladım. *Onun yanında olmalıyım.* "Nereye gidiyorsun?" diye soruyor, bana yetişmek için acele ediyor.

"Gazap'ı görmeye."

"Bu iyi bir fikir değil," diyor ve beni durdurmak için kolumdan tutuyor. "Jaycee ona ulaşmayı başardı, o yüzden daha sakin."

Gözlerimi kısıyorum. "Ona nasıl ulaştı?" İçimde oluşan his beni şaşırttı. Jaycee'yi ondan uzak tutma dürtüsü çok baskın.

"Onunla konuştu, biraz açıldı." Sözleri karşısında kaskatı kesildim. "Konuştu mu?"

"Sadece ona." Elim nazikçe okşadı. "Bu iyi bir şey, Wynter. Artık burada olduğuna göre, başka nasıl iletişim kuracağız?"

Wrath ile aramda kimsenin sahip olmadığı tek şey, bana konuşacak kadar güvenmesiydi. "Bak," diye ekliyor, "senin

adı. Sanırım seni görmek istiyor, o yüzden Jaycee buraya gelip seni almam için bana yalvardı."

Başımı sallayıp tekrar mağaralara doğru ilerliyorum. Bu sefer önüme geçmek için acele ediyor ve beni ikinci kez durduruyor. "Ne var, Martha?" Aniden bağırdım, anında pişman oldum. Sesimi asla yükseltmem - bu bana babamı çok fazla hatırlatıyor. "Özür dilerim," diye mırıldandım.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Eğer yakalanırsan, sana ne yapacaklarını düşünmek bile istemiyorum." Önümden geçip büyük eve bakıyor. "Sana iyi davranıyorlar mı?"

Kaşlarımı çatıyorum. "Burada olduğumu nereden biliyordun?"

Yere bakıyor. "Baban söyledi, bir Morales'le evlendiğin için geri dönmeyeceğini söyledi."

Alay ettim. "Bir deftere imzamı atmaya zorlandım, bu evlilik sayılır mı?"

Beni bir aşağı bir yukarı süzüyor, ben de rahatsız bir şekilde yer değiştiriyorum. "Kesinlikle evli görünüyorsun."

"Burada hayatım için savaşıyorum," diye tıslıyorum. "Beni dövmemesi ya da daha kötüsü oğullarını üzerime salmaması için onun iyi tarafını tutmak en önemli önceliğim."

Gözleri yumuşadı. "Özür dilerim. İğneleyici olmak istememiştim."

Ellerini ellerimin arasına aldım. "Hâlâ bizi buradan çıkarmayı planlıyorum," diyorum ona, "ama ben bu durumu çözene kadar sabırlı olmalısın."

Derin bir nefes alarak başını sallıyor. "Belki Wrath'a bir mesaj iletebilirim?"

"Yakında gelip onu ziyaret edeceğimi söyle. Gizlice kaçmadan önce burada işlerin yoluna girmesini beklemem gerekiyor."

İçeri döndüğümde Silas mutfığa giriyordu. Bana şüpheyile bakıyor, ben de gülümsüyorum. "Biraz hava almaya ihtiyacım vardı."

"Bir dahaki sefere bana söyle ki seninle gelebileyim. Yukarıda, yatağın üzerinde bir elbise var. Törende onu giyeceksin."

Uzun aynada kendime bakıyorum. Arkamdan bakan kişiyi tanıyamıyorum. Silas Aurelia'ya yüzüme makyaj yaptırdı, daha önce hiç yapmadığım bir şeydi bu. Yaptığı her şeyden o kadar etkilenmişim ki, ne yaptığını unutmuştum, ama kendime baktığımda

Yansıma şimdi, sessizliğe gömüldüm. Aurelia yanımda kıpırdanıyor.

"Bundan nefret ediyor musun?" diye soruyor endişeyle.

Yavaşça başımı sallıyorum, aynaya yaklaşımadan önce ona doğru bakıyorum. "Çok ... çok ... farklı görünüyorum."

"İyi derecede farklı mı?"

"Evet. İnanılmaz derecede farklı. Parıldıyorum."

Gülümsüyor, yüzünü bir rahatlama kaplıyor. "Tanrı'ya şükür, bir an panikledim."

Ona dönüp ellerini tutuyorum. "Sende bir yetenek var."

Gülüyor, yüzü kızarıyor. "Geceleri gizlice pratik yapıyorum."

"Yine de seni her gördüğümde makyaj yapmıyorsun."

Alay ediyor. "Babam beni öldürür... kelimenin tam anlamıyla. Her neyse," diyerek çantasını topluyor, "Sırada annem var."

Yatak odasının kapısı açılıyor ve Ava içeri giriyor. Makyaj masasına oturmadan önce beni nefretle bir aşağı bir yukarı süzüyor. Aurelia da ona katılıyor, saçlarını yüzünden uzak tutuyor.

Uzun, siyah elbisenin içine giriyorum ve ince askılarını omuzlarıma doğru çekiyorum. Vücuduma ikinci bir deri gibi yapışıyor ve ben fermuarını çekmeye çalışırken Silas içeri giriyor. Gözlerini bana diktiğinde sesli bir şekilde nefesi kesiliyor ve kendimi onun övgüsü altında gülümserken buluyorum.

Yaklaşıyor ve hemen fermuarı alıp yukarı çekiyor. Sonra beni kendisine doğru çeviriyor ve Aurelia'nın saçımı tutturmak için kullandığı tokayı çıkarıyor. Saçlarım aşağı dökülüyor ve nazikçe omuzlarımdan üzerinden geçiriyor. "Böyle seviyorum," diye fısıldıyor ve yanağımdan öpüyor. "Harika görünüyorsun. Bir içki için bana katıl." Elimi tutuyor ve beni odadan çıkarıyor.

Bahçeye çıkıyoruz, orada iki kişilik küçük bir masa, kadehler ve bir şişe bir şey var. "Karım olarak ilk törenin," diyor gururla, şişeyi alarak. "Bu kutlamak için bir sebep." Şişenin kapağını açıyor, şişe havada uçup içindekilerin bir kısmı eline dökülünce gülüyor. İki bardağı da yarısına kadar doldurup birini bana uzatıyor, sonra da kendi bardağını benimkine hafifçe vuruyor. "Bize." Onu takip ediyorum, bir yudum alıyorum ve kabarcıklar boğazıma çarptığında öksürüyorum. Sırıttıyor. "Peki, şimdiye kadar nasıl geçti?"

"Ha?"

"Karım olmak?"

Gözlerimi yeşil tarlalara dikeyorum. "Çok farklıydı." "Nasıl yani?"

"Beklediğim gibi bir şey değil. Bildiğim tek şey başkalarına nasıl bakacağımdı ve birdenbire artık bunu yapmak zorunda değilim."

"Ava'nın bu fikre soğuk yaklaştığını biliyorum," diye mırıldandı, "ama yakında alışacaktır."

"Senin için nasıl?" Kelimelerim beklenmedik bir şekilde ağzımdan dökülürken kaşlarımı çatarak soruyorum.

Silas da aynı şaşkınlıkla bakıyor. "Bana mı soruyorsun?" diye neredeyse fısıldıyor ve ben de başımı sallıyorum. "Çok şaşırdım Wynter. Senin yanında olmak bir zamanlar Ava'ya karşı hissettiklerimi hatırlatıyor." Gülümsemesi soluyor. "Bunu beklemiyordum."

"Ne bekliyordun ki?"

Sırıttıyor. "Bela. Baban senin kolay biri olmadığın konusunda çok açıldı."

"Ama yine de sana hiç sorun çıkarmadım," diyorum masumca. İkimiz de gülüyoruz.

"Ya Ava beni kabul etmezse?" Umursamamam gerekir ama içten içe umursuyorum. Benden nefret etmesini ya da bana kızmasını istemiyorum ama bana böyle iyi davranmaya devam ederse kesinlikle edecek.

"Başka seçeneği yok."

"Başka bir adamla evlenmesine izin verilir mi?" diye sordum. Gözleri benimkilere geliyor ve kaşları hafifçe çatılıyor. "Böyle bir olasılık var mı? Erkekler birden fazla evlenebiliyorsa, kadınlar da evlenebilir mi?"

Sırıttıyor, içkisini bitiriyor. "Kiliseye doğru yola çıkmalıyız."

Gazap

Kalbim göğsümde hızla çarparken gözlerimi sıkarak kapatıyorum. Ayaklarım koşu makinesine sertçe vuruyor ve üzerimden ter damlıyor, gömleğimi ıslatıyor. Kapının açıldığını duyduğumda makineyi yavaşlatıyorum. Jaycee içeri giriyor. "Çabuk olmam gerek," diye fısıldıyor. "Anna benim için Alex'in dikkatini dağıtıyor. Martha Wynter'ı görmüş. Yakında seni görmeye geleceğini söyledi. Fark edilmeden sıvışması gerekiyor."

Kaşlarımı çatarak makineden çıkıyorum ve havlumu alıyorum. Bileğimdeki zincir şingirdiyor ve hayal kırıklığı içinde homurdanıyorum. "Nerede o?"

"Evde, ailesiyle birlikte."

"Hayır," diyorum, çünkü buna bir an bile inanmıyorum.

"Tek bildiğim bu, Wrath, yemin ederim. Geldiğinde ona kendin sorabilirsin. O zamana kadar bir şeyler yemelisin. Sanırım bu gece kavga edeceksin."

"Neden?"

"Kendinde değildin ve muhafız Sanchez'e gitti. Eğer bu gece kaybedersen, kazanan savaşçı senin yerini alacak."

"Güzel." Bankta oturuyorum.

"Hayır, iyi değil," diye tersliyor, önümde diz çöküyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Eğer onlar için iyi değilsen sana ne yapacaklarını sanıyorsun? Emeklilik için güzel bir yere gitmeyeceksin. Savaşmak ve kazanmak zorundasın. Aksi takdirde Wynter'ı bir daha asla göremezsin."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

WYNTER

Rahatsız bir şekilde kıpırdandığımda Silas elini dizime koyuyor. "Rahatla," di y e fısıldıyor.

"Bana eskiyi hatırlatıyor," diye mırıldanıyorum, gözlerimi indirerek.

"Tamamen yanlış bakıyorsun," diye cevap veriyor. "Bu bir onurdur. Pearl küçüklüğünden beri bu günü bekliyordu."

Pearl'ün pusuya yatmış bekleyişini izliyorum ve Summer gibi gergin görünmediğini fark ediyorum. Tanıdık zincir sesleri korkuyla sıçramama neden oluyor ve bunun Gazap olmaması için dua ederek başımı tekrar eğiyorum. Kafamı kaldırıp baktığımda Zeus'un muhafızını neredeyse Pearl'e doğru çektiğini görüp rahatlıyorum.

"Bir soru sorabilir miyim?" Fısıldıyorum.

Silas başını sallıyor ama hafifçe sinirli görünüyor ve gözlerini önündeki sahneden ayırmıyor. "Neden bu kadar vahşiler?"

"Onlara ilaç veriliyor ve onları uyaracak şeyler izliyorlar. Görevlerini yerine getirmek için hazır olmaları gerekiyor."

Zeus kollarını Pearl'ün iki yanında kavuştururken başımı kaldırıp bakıyorum. Bu bana mağaraları ve yaşadıklarımı hatırlatıyor ve anında midemin bulanmasına neden oluyor. Pearl inliyor ama ben başımı eğiyorum, korkudan nefes alamıyorum. Ava Silas'ın kulağına fısıldıyor ve o da elimi tutup sıkıyor. "Dikkat etmen gerek," diye mırıldanıyor. "Beni kötü gösteriyorsun."

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum, homurdanmalar ve nefes nefese inlemeler karşısında gözlerim doluyor. "Elimde değil."

Kolu omzuma dolanıyor ve eli saçıma giriyor, sıkıca kavıyor ve başımı yukarı çekiyor. "Planladığım harika bir akşam var. Bunu mahvetmeyelim." Boğazımdaki yumruyu yutuyorum

Pearl ve Zeus'un tören yaptığı yerin arkasındaki İsa heykeline bakıyorum. "Aferin kızıma," diye övüyor ve ben tiksintiyle ürperiyorum.

Sanki sonsuza dek sürecekmış gibi geliyor ve tam bir saniye daha dayanamayacağımı düşündüğüm anda Zeus kükrüyor ve Pearl hıçkırmaya başlıyor. Önce acıdan olduğunu sanıyorum ama doğrulduğunda bunların sevinç gözyaşları olduğunu görüyorum. Summer'a bakıyorum, o da gözüme takılıyor ve zayıf bir gülümseme sunuyor. *En azından bitti.*

Dışarıda toplanıyoruz ve atalarımız konuşmak için bir kenarda duruyorlar. Eşleri yaklaşırken Ava genişçe gülümsüyor ve bilerek benim önümde duruyor, böylece konuşmalarının bir parçası olamıyorum. Bu bana uyuyor, annemi görmek ve hepimiz mutluymuşuz gibi davranmak istemiyorum.

Summer bana katılıyor ve elini dikkatlice küçük bir şişliğin üzerine koyduğunu fark ediyorum. "Nasılsın?" diye soruyor.

"İyiyim," diye cevap veriyorum. "Sen?"

"İyiyim." Sonra hüzünle gülümsüyor. "Aslında iyi değilim. Korkuyorum. Babam yarın Silas'la buluşup oğullarından biriyle evlenmemi konuşacak." Nefesim kesildi. "O kadar kötüler mi?" diye soruyor panikle.

"Hayır," diye yalan söylüyorum, gülümsemeye zorlayarak. "Tabii ki değil, sadece şaşırdım."

"Ben hep Lucas Perez'i seçeceğini düşünmüştüm. En azından iyi birine benziyor."

"Çok fazla endişelenmemeye çalış, Summer."

"Daha önce söylediklerinde haklı olduğunu düşünmeye başlıyorum."

"Sus," diye tısladım. "Eğer biri seni duyarsa . . ."

Sırıttıyor. "Eskiden ben de sana aynı şeyi söyledim. Şimdi birdenbire gerçek inançların konusunda utangaç mı oldun?"

"Utangaç değilim, sadece meraklı kulaklara karşı zorlanıyorum. Ava benden nefret ediyor ve başımı belaya sokmak için her şeyi yapar."

"Bebeğimi buraya getirmek istemiyorum," diye fısıldıyor, gözleri yaşlarla dolarken sesi kırılıyor. "Söylediğim şeyler için özür dilerim. Üzgündüm ama sana ihtiyacım var."

Elimi onunkinin içine sokuyorum. "Bir şeyler düşüneceğim. Söz veriyorum."

Silas beni mağaraların içinden geçiriyor, ben de bana giydirdiği aptal topuklularla diğer erkeklerin bulunduğu geniş bir alana girene kadar ona ayak uydurmaya çalışıyorum. Arada bir kadın görüyorum ama çoğunlukla erkekler var. Ve orada, ortada, dövüş ringi var. Jaycee ve Anna'nın yukarıda yine bizi izleyip izlemediklerini merak ederek mağara duvarındaki oyuğun olduğu yere bakıyorum.

"Nedir bu?" Masumca soruyorum.

Silas gülümsüyor. "Seni ilk dövüşüne götürüyorum."

Etrafıma bakıyorum. "Dövüş mü?" Tekrar ediyorum. "Böyle bir şeye iznim olduğunu sanmıyordum."

"Kurallarımı ben koyarım," diyor gururla. "Ayrıca, bu büyük bir gece," diye ekliyor. "Baban savaşçısının düşüşe geçtiğini düşünüyor."

"Gazap mı?" Nefes nefese sordum.

"Evet. Sonunda hepsi öfkeleni. Baban onu akıllıca kullanmadı." Bu konuda neşeli görünüyor. "Törenler için eşit dövüşlere ihtiyaçları var," diye açıklıyor sanki bir uzmanmış gibi. Midemin çukurundaki hastalık geri dönüyor. "Yani, Wrath bu gece hayatı için dövüşecek."

"Hayat mı?" Fısıldıyorum, onu bir an görebilme umuduyla odaya bakıyorum.

"Evet. Hepsini yenene kadar gelecek vaat eden savaşçılarla dövüşecek." "Ya yenemezse?" Ellerim korkudan titreyerek soruyorum.

Silas sırtıyor. "Ölecek. Bu gece buradan sadece bir savaşçı çıkacak."

Yanağımdan bir damla yaş süzülüyor ve beni kendine çekerek başparmağıyla siliyor. Bu bana Wrath'ın bir keresinde yaptığı şeyi hatırlatıyor ve içimden bir hıçkırık kaçıyor. Elimi ağzımın üzerine kapatıyorum. "Özür dilerim," diye mırıldanıyorum.

"Neden üzgünsün?"

"Üzgün değilim. Heyecanlıyım," diye yalan söylüyorum, "ama sanırım burada alerjilerim var."

Yalanımı kabul etmiş gibi görünüyor ve beni merkeze yaklaştırıyor. "Bize ring kenarı koltukları ayarladım."

Oturduktan sonra bize içecekler getiriliyor ve ardından babam yaklaşıyor. Silas'ın nasıl gerildiğini fark ediyorum. Hemen elimi tutuyor ve babama gülümsüyor. "Anthony."

"Umarım paran doğru savaşçının üzerindedir," diyor sırtarak. Bana doğru bakma zahmetine katlanmıyor, ama babamın bana bakması beni rahatlatıyor.

Aslında Silas elimi sıkıca tutuyor. Babamın beni incitmesine izin vereceğini sanmıyorum.

"Aslında henüz bahse girmedim," diye cevap veriyor ve bana dönüp gülümseyerek ekliyor: "Güzel karımın benim yerime seçim yapmasına izin verecektim."

Hafifçe kızardım. "Bahis mi?" diye soruyorum.

"Çok masumsun," diye fısıldıyor. "Bunu sevdim."

"Alması için birini gönderirim," diye mırıldanıyor babam, sonra da çekip gidiyor.

"Bahis nedir?" Tekrar soruyorum.

"Dövüşü kimin kazanacağını düşündüğümüz üzerine para koyuyoruz. Eğer kazanırlarsa, fazladan parayı geri alacağız."

Gülümsüyorum. "Kulağa eğlenceli geliyor." Sonra aslında birinin diğerlerini öldürerek kazanması üzerine bahis oynadığımızı hatırlıyorum ve gülümsemem bozuluyor.

Adamlar alay etmeye ve gürültü yapmaya başlayınca Silas'a daha yakın oturuyorum, o da memnun görünüyor ve kolunu bana doluyor. "Seni güvende tutacağım," diye bana güvence veriyor. Bunu itiraf etmekten nefret ediyorum ama ona inanıyorum.

Wrath ringe girdiğinde nefesim kesildi. Başı öne eğik ve elleri önünde zincirlenmiş. Yanına gidip kollarımı ona dolamak istiyorum, sadece nefes alırken burnunun saçlarıma değdiğini hissetmek için. Ayak parmaklarım kıvrılana kadar onu öpmek istiyorum. En çok da o lanet zincirlerden kurtulmasını istiyorum. Ringe bir adam daha giriyor, bu adam Wrath'tan daha küçük ve korkmuş görünüyor.

Bir adam bize yaklaşıyor. "Bahis?" diye soruyor.

Silas bana bakıyor. Gülümseyerek, "Kim kazanacak?" diye soruyor.

Kimi destekleyeceğimi bilsem de savaşçılara bir göz atıyorum. "Wrath," diye onaylıyorum ve sanki sesim kalabalığa yayılıyormuş gibi, Wrath'ın başı kalkıyor ve bana doğru dönüyor, gözleri bana gelene kadar araştırıyor. Bir an için sanki tüm oda durmuş ve sadece ikimiz varmışız gibi geliyor. *Tanrım, bunun doğru olmasını ne kadar isterdim.* Yüz ifadesinden bir rahatlama geçiyor ve sonra gözleri hala yanında oturan Silas'a kayıyor, o da bir tomar banknotu karıştırıp adama uzatıyor. Kolunu tekrar bana doluyor, Wrath'ın onu izlediğinden habersiz. Rahatlaması öfkeye dönüşüyor ve gözyaşlarım yüzünden görüşüm bulanıklaşıyor.

Bir zil çalıyor ve korkuyla sıçramama neden oluyor. Yoğun göz kilitlenmemizi bozuyor ve etrafıma baktığımda ikinci kez çalıyor ve muhafızlar savaşıların kelepçelerini çıkartıyor. Üçüncü kez çalıyor ve savaşılar birbirlerine saldırıyor. Birbirlerine çarptıklarında irkiliyorum, Wrath diğ erinin üzerine iniyor ve onun üzerine oturuyor. Yumruklarıyla ona defalarca vuruyor, kan yere sıçrarken bir hayvan gibi kükrüyor. Bir yandan zaferini desteklerken bir yandan da onun bu canavara dönüşmesini izleyemediğim için yüzümü çeviriyorum.

Zil tekrar çalıyor ve sonunda kafamı kaldırıyorum. Rakibim ringden cansız bir şekilde sürükleniyor ve kendi kanıyla kaplı bir şekilde kenara atılıyor.

Wrath ringin etrafında dönüyor, kendi vücudundan damlayan sıçramalardan etkilenmiyor. Sevinmem yanlış mı? *Onun kanı olmadığı için mutluyum.*

Bir sonraki savaşçı içeri girer ve zil alarak muhafızın bağlarını çözmesi için işaret verir. Wrath volta atmayı bırakıyor ve ringin karşısındaki savaşıya bakıyor. Bu savaşçı yumruklarını sıkarken biraz daha az gergin görünüyor ve ilk defa sıradakinin Wrath olabileceğini fark ediyorum. Boğazımdaki safrayı yutuyorum ve Silas yüzünde kocaman bir sırıtışla bana doğru bakınca gülümsemeye zorluyorum. Etrafıma baktığımda, diğ er adamların hepsinin aç kurtlar gibi kan istediğini görüyorum ve bu sadece rahatsızlığımı artırıyor.

Zil tekrar çalıyor ve neredeyse ağlayarak tüm bunların sona ermesi için yalvarıyorum. Gazap bu sefer saldırmıyor. Bunun yerine hazır bir şekilde duruyor, saldırmaya hazır ama acelesi yok. Rakibi istekli ve aradaki mesafeyi kapatıyor ama Wrath'ın eli boğazına dolanıyor ve onu köşesine geri dönmeye zorluyor. Savaşçı umutsuzca karşılık vermeye çalışıyor ama kolları Wrath'a tam olarak ulaşamıyor, bu da onu vurarak uzaklaştırmayı imkânsız kılıyor. Neredeyse gülümseyeceğim, Wrath her şeyi kontrol altına aldığı için rahatlamıştım.

Savaşçı yere yığıldığında, Wrath onu serbest bırakıyor ve ringin zeminine kayışını izliyor. Zil çalıyor ve adam dışarı sürüklenip diğ erinin yanına atılıyor.

Wrath bana doğru bakıyor ama artık aynı savaşçı diğ il. Gözleri cansız ve soğuk. Öldürme ve hayatta kalmak için savaşma bölgesinde. Zayıf bir gülümseme sunuyorum ama o karşılık vermiyor. Wrath'ın kazanması için bahis oynamaya devam ederken Silas'a hiç dikkat etmedim ama

Aniden, üçüncü bir para dilimini uzatıp "Şeytan" dediğinde tekrar ayarlıyorum.

"İyi seçim," diye yanıtlıyor adam, ona bir bilet uzatarak.

Silas daha yakına eğiliyor. "Bu yeni savaşçı tam bir canavar," diyor bana heyecanla. "Gazap'ın hiç şansı yok."

Bir sonraki savaşçı ringe girerken sakinleştirici bir nefes alıyorum. Kocaman, Wrath'tan daha büyük ve daha öfkeli görünüyor. Zil çaldığında ve zincirleri çıkarıldığında neredeyse sırtıyor. Hâlâ bana bakan Wrath'a bakıyorum. Güven verici bir gülümseme daha sunuyorum, o da boynunu iki yana eğip parmaklarını esnetiyor ve dikkatini tekrar ringe veriyor.

Bir sonraki zil çalar ve Wrath ileri doğru koşar. Şeytan ondan sıyrılıyor ve Wrath ıskalıyor. Kalbim sıkışıyor, ancak saniyeler sonra Wrath arkadan kafasına vurduğunda kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Şeytan neredeyse hiç irkilmiyor ve ben sessiz bir duayla ellerimi birbirine kenetliyorum. Şeytan dönüyor, deli gibi sırtarak Gazap'ı yakalıyor ve onu yere çarpıyor. Üzerine oturmak için çabılıyor ve ona yumruklar yağdırmaya başlıyor. "Hayır," diye fısıldıyorum.

"Şeytan için tezahürat yapıyoruz, unutma," diyor Silas gülerek. "Haydi," diye dövüşçülere sesleniyor. "Onu yerde tutun."

Gazap aniden kükrer, yarı oturur ve Şeytan'ı ondan iter. Şeytan geriye düşüyor ve Wrath onun üzerine tırmanıyor, yumruklarını sıkarak Şeytan'ın kafasına ve yüzüne vuruyor. "Evet," diye çığlık atarak yerimden fırlıyorum. Birkaç adam bana doğru bakınca kendimi toparlıyorum ve Silas'ın da şok içinde bana baktığını çok geç fark ediyorum. Koltuğuma geri dönüyorum ve küçük bir gülümseme veriyorum. "Özür dilerim, bana ne oldu bilmiyorum."

Sırtıyor. "Ben biliyorum," diyor saçlarımı omzumun üzerinden tarayarak. ve daha yakına eğiliyor. "Kan tutkusu," diye ekliyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. İlk başta tepki vermiyorum, şok beni donduruyor ama dudakları dudaklarıma değdiğinde gözlerimi kapatıyorum ve kendimi kaybediyorum. *Sadece bir saniyeliğine.*

Ama bu yeterli oluyor ve fırtınayı duymadan önce hissediyorum. Gazap homurdanıp bize doğru hücum ederken tam zamanında kafamı kaldırıyorum. Silas önümde duruyor, sevdiğim adama karşı bile beni koruma sözünü tutuyor. *Seviyorum.* Tanrım, Wrath'ı seviyorum. Başka bir adama, Silas gibi bu işi eğlenceli bulan bir adama kendimi kaptırarak ne halt ediyorum ben?

Etrafından dolaşmaya çalışıyorum ama fırsat bulamadan Wrath yere düşüyor, gözleri irileşiyor ve vücudu sarsılıyor. Göğsüne teller bağlanmış ve gardiyanlar şok tabancalarını çekmiş bir şekilde başında dikiliyorlar. Onu zincirlerken çaresizce izliyorum ve sonra altı muhafızın her biri bir uzvunu tutup onu götürüyor. Tüm bu süre boyunca gözleri benimkilerde, sadece o geri döndü. Bildiğim ve sevdiğim Gazap bu, ama bu sefer hüzün dolu.

Silas bahisleri alan adama işaret ediyor ve biletlerini uzatıyor. Adam ona ilk iki dövüş için ödeme yapıyor ve sonra Silas bana dönüyor, Wrath'ın ani saldırı girişiminden etkilenmemiş. "Hadi gidip yemek yiyelim," diyor ve elimi tutuyor. İtiraz edemeyecek kadar kendimi kaybetmiş durumdayım ve gerçekten de bunun ne faydası olacak ki?

Eve geri dönüyoruz. Kalbim acıyor ve zihnim Wrath'a söylemem gereken şeylerle dolu, onu bir daha ne zaman görebileceğimi bilmesem de. Ona olan gerçek aşkımın farkına varmak her şeyi değiştiriyor, oturup bu geceki gibi bir ölüm maçını daha izleyemem ve kesinlikle bir törende herhangi biriyle seks yapmasını izleyemem. *Görev olsun ya da olmasın.*

Ava verandaya çıkıyor ve ayağa kalkıp Silas'ı yanağından öperek selamlıyor. "Güzel bir akşam geçirdin mi?"

"Yemek hazır mı?" diye soruyor Silas, onun sorusunu duymazdan gelerek.

"Elbette. İstediğin gibi terasta. Size katılabilir miyim?" diye sorar gözlerinde umutla.

"Wynter'la biraz yalnız vakit geçirmek istiyorum." Eve doğru koşmadan önce başını sallıyor.

"Bize katılmasından mutluluk duyarım," diyorum ve onu evin içinden geçip iki kişilik masanın kurulduğu terasa kadar takip ediyorum. Biz otururken Aurelia mumları yakmak için dışarı çıkıyor. "Masa çok güzel görünüyor Aurelia," diyorum. "Teşekkür ederim." Başını eğdi ve içeri döndü.

Silas her birimize birer içki koyarken masanın karşısından bana bakıyor. "En eski koleksiyonumdan bir şarap seçtim," diyor ve başıyla denememi işaret ediyor. Bir yudum alıp başımla onaylıyorum ve o da sırtarak kadehimi biraz daha dolduruyor. "Aurelia'ya görevini yerine getirdiği için teşekkür ettin," diye düşünerek sandalyesine geri oturdu.

"Görgü kurallarının bir bedeli yok."

"Bu evde görünmeden ve duyulmadan dolaşması gerekiyor, ama senden buna saygı göstermeni istesem, onu daha çok görünür hale getireceğini hissediyorum."

Sinirlerimi yatıştırmasını umarak şaraptan büyük bir yudum alıyorum. "O hâlâ bir insan. Görmezden gelinmemeli. Kimse görmezden gelmemeli."

"Baban da bundan bahsediyordu, değil mi?"

"Kurallarına uymadığım için beni birçok kez dövdü."

"Görmezden gelinmekten hoşlanmıyor muydun?"

"Kim sever ki?"

Şarabından bir yudum alarak gülümsüyor. "Artık görülüyorsun."

"Hepimizin eşit olması gerekmez mi?" Şarap içtikçe daha cesur hissederek soruyorum.

içimi ısıtıyor.

Aurelia dönüyor ve her birimizin önüne birer tabak koyuyor. Somon balığı salata yatağında oturuyor ve ben gülümsüyorum. "Teşekkür ederim."

"Aurelia," diyor ve başını belaya sokmadığımı umarak başımı kaldırıyorum, "sence hepimize eşit muamele edilmeli mi?"

Korkmuş görünüyor ve sonunda, "Bence her şey olması gerektiği gibi efendim," diyor.

Adam gülümsüyor, içinden memnuniyet damlıyor. "Gördün mü, mutlu."

"Ona sorduğun şey bu değil," diye işaret ediyorum o koşarak uzaklaşırken. "Seni neden seçtiğimi biliyor musun?" diye soruyor düşünceli bir şekilde ve ben

başımı salladım. "Sıkılmıştım." Kendi kendine gülüyor. "Bu hayattan sıkılmıştım. Kurallardan ve ailemden sıkıldım." Bardağı yere bırakmadan önce bir kadeh daha içiyor. "Sen gelene kadar bunu fark etmemiştim. Seni seçtiğimi sanıyordum çünkü senin üzerinde kontrol sahibi olmayı arzuluyordum." Sırıttırıyor. "Seni cezalandırmak, kırmak için her türlü yaratıcı yola başvurdum." Gözleri benimkilerle buluşuyor ve mavisini biraz daha koyulaştırıyor. "Bazıları benim zevkim için, bazıları da seninki için." Yüzüm kızarıyor, tabağıma bakıyorum. "Yemeliyiz," diye anons ediyor. "Tıkın."

Küçük bir miktar alıyorum ve tadına bakıyorum. Hiç bu kadar lüks yemek yememişim ve çok hızlı ya da hevesle yersem açgözlü görüneceğimin bilincindeyim. Sessizce yiyoruz. Bu şekilde yemekten hoşlandığını fark ettim ve yemeğimizi bitirdiğimizde elini tutmam için bana uzatıyor ve beni güverteli alana götürüyor. Cebinden çıkardığı küçük bir kumandaya basıyor ve müzik çalmaya başlıyor. Burada çok sık müzik çalınmıyor ve radyolarımız ya da çalacak herhangi bir cihazımız da yok. Ama bu

ferahlatıcı ve bir kemanın yumuşak sesleri havayı doldururken, beni kendine çekiyor ve kollarını bana sarıyor, yavaşça müzikle sallanıyor. Böyle olduğumuzda, neredeyse kötü şeyler olmamış gibi davranabiliyorum. Wrath bu gece hayatı için savaşmamış gibi. Ve onları buradan çıkarmam için bana güvenen insanlar olmadığını.

Wrath

Sırt üstü dönüp tavana bakarken başım ağrıyor. *Onu öptü.* Buna hazırlıklı değildim. Wynter bana mutluluk umudu vermişti ve hatta onun da benden hoşlandığına inanmaya başlamıştım. Aptalın tekiydim çünkü onun gibi bir adamla birlikte olmak varken neden olsun ki? Özgürce dolaşan bir adamla. Ona burada sunabileceğim hiçbir şey yok. Ama beni en çok inciten şey, buranın dışında bir hayattan bahsetmesi oldu. Neredeyse beni buradan çıkabileceğimize inandıracaktı. Bu gece onu ringin yanında otururken gördüğümde, uğruna savaşacak bir şeyim vardı. Devam etmem için bir işaretti. Artık bu şekilde yaşamayacağım. Pes ediyorum. *Wynter olmadan, hiçbir anlamı yok.*

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

WYNTER

Pearl'ün töreninden sonra kız kardeşimi son gördüğümünden bu yana bir hafta geçti. Onunla görüşmek için Silas'tan özel izin almam gerekti ve bunu bugün erken saatlerde yatağında yanına sokulurken istedim. Onu hazırlıksız yakaladığımda istediğimi elde ettiğimi çok çabuk öğrendim. Silas, korumalarından birini yanıma almam şartıyla kabul etti.

Küçük parka bakan ahşap bir bankta oturuyor. Yanına gittiğimde gülümsüyor ve benim korumam onunkiyle konuşmaya gidiyor, yani en azından onlar dinlemeden arayı kapatabiliriz.

"Nasılsın?" diye sordum.

"Babam sevgili kocanla konuştu," diyor alaycı bir tonda. "Tanrım, ondan nefret ediyorum," diye fısıldıyor.

Elimi onunkinin içine sokuyorum. "Silas bundan hiç bahsetmedi." "Adam'la evleneceğim."

Kalbim sıkışıyor. "Çok üzüldüm."

"Sanırım en azından birbirimizi daha çok görebileceğiz."

"Ne zaman evleneceksin?"

"Doğumdan sonra." Yüzünü ellerinin arasına gömüyor. "Babamın benimle konuşmadan kabul ettiği bazı isteklerde bulundu."

"Mesela?"

"Emzirmemi istemiyor." Kaşlarımı çatıyorum. Burada kadınların bebeklerini beslemelerinin tek yolu bu çünkü atalarımız özel bir neden olmadıkça mama verilmesini kabul etmiyor. Islak hemşirelerimiz bile var. Ne önerdiğini anladığımda ağzım şaşkınlıkla açık kalıyor. "Sütanne mi?"

Başını sallıyor. "Bir sütanne ve bir dadı. Ben kendi çocuğumu bile büyütemiyorum."

"Bir dadıya sahip olmak alışılmadık bir şey değil," diyorum nazikçe.

"Bu benim çocuğum," diye çıkışıyor. "Onu beslemek ve büyütme istiyorum."

"Eğer erkek olursa, fikrini değiştirebilir ve daha kabullenici olabilir."

"Evlilik nasıl gidiyor?" diye soruyor iç çekerek.

Omuz silkiyorum. "Berbat değil."

Bu haber onu şaşırtıyor ve bana kocaman gözlerle bakıyor. "Gerçekten mi?"

"Ava benden nefret ediyor ama bu beklenen bir şey. Ona çok kötü davranıyor." "Ama sana nasıl davranıyor?"

Yalan söyleyemediğim ama gerçeği de itiraf etmek istemediğim için kalbim sızlıyor. "Bana iyi davranıyor," diyorum dürüstçe. "Benimle verandada yemek yiyor. Hafif bir müzik çalıyor ve dans ediyoruz." Geçen geceyi düşünüyorum ve gözlerim doluyor. "Beni bir kavgaya götürdü."

Yüzünü buruşturdu. "Hiç hoş değiller."

"Hayır, hiç de değil. Mağaralardayken savaşçılarla arkadaş oldum."

Yüzünü bana döndü. "Ne?"

"Fena değiller Summer," diye fısıldıyorum, endişeyle muhafızlara bakarak.

Elini benimkinden çekiyor. "Bana yaptıklarından sonra mı?"

"Ve bana," diye ekliyorum ve o geri çekiliyor. "Babam beni de oraya attı, ceza olarak sanırım."

"En azından onlarla arkadaş olmuşsun," diye tükürüyor.

"Anlamıyorsun," diye tıslıyorum. "Onların oradan alındığını biliyor muydun?" Köyü çevreleyen duvarı işaret ederek soruyorum. "Çalınıp buraya getirildiklerinde sadece küçük çocuklardı. Sonra savaşımaya zorlanıyorlar ve bizim ya da en azından onların inançlarıyla ilgili öğretiler boğazlarına tıkılıyor," diyorum ona, tepede yükselen dört eve bakarak. "Onlara zorla hap içiriyorlar ve müstehcen şeyler izletiyorlar, Summer, sonra da onları törenlere öfkeli bir şekilde gönderiyorlar. Farklı bir şey bilmiyorlar."

Elbisesinin eteğini parmağının etrafında düğümlüyor. "Her şey çok karışık geliyor," diye fısıldıyor.

"Biliyorum," diye katılıyorum, "işte bu yüzden bir plana ihtiyacımız var."

Hevesle başını sallıyor. "Tamam, duvarın ötesinde ne olduğuna dair bir fikrin var mı?"

Başımı sallıyorum. "Tam olarak değil ama daha önce orada yaşamış insanlar tanıyorum. Eğer başarabilirsek, daha fazla yardım bulabiliriz."

"Muhafızları asla geçemeyiz. Kapıda yirmi dört-yedi nöbet tutuyorlar."

"Mağaralar dışarı çıkıyor," diyorum kısık bir fısıltıyla. "Sadece bir yol bulmamız gerek."

"Eğer bir çıkış yolu varsa, neden hiç kimse gitmedi?"

"Gitmediklerini nereden biliyoruz?" Ben soruyorum. "Bir fikrim var ama nasıl sonuçlanacağını bilmiyorum. Silas'ı kazanıyorum."

Başını sallıyor. "Hayır. Buna değmez. Seni öldürtebilir."

"Beni seviyorsa hayır," diyorum güvenle. "Sadece bana güven. Belki elinde mağaraların haritası falan vardır. Nereye gideceklerini başka nasıl bilebilirler ki? Eğer gardını düşürürse, ofisine bakabilirim."

"Wynter, bu o kadar kolay olmayacak."

"Güven bana," diyorum ayağa kalkarak.

"Bu akşam Silas'la bir yemeğim var. Sen de orada olacak mısın?" diye soruyor. Omuz silkiyorum. "Umarım gelirsin."

Döndüğümde Silas verandada bekliyordu. Ayağa kalkıyor ve her iki yanağıma birer öpücük kondurarak beni selamlıyor. "Summer nasıldı?"

"Gergin," diyorum. "Adam'la evleneceğinden bahsetmemiştin."

Başka tarafa bakıyor, elini benimkinin içine sokuyor ve beni içeri götürüyor. Ofisine giriyoruz, kimseye izin vermediği bir yer. "Fark etmediysen, dört aile arasında evlilik için çok fazla seçenek yok."

"İyi düşünülmemişti," diye belirtiyorum.

"Tam tersine, bunun bir daha yaşanmaması için atalarımızın birden fazla eşe sahip olmasına izin vermek benim fikrimdi." Elimi tutuyor ve gülümsüyor. "Kız kardeşinle vakit geçirmekten keyif aldın mı?" Başımı sallıyorum. "Bu akşam onunla yemek yiyeceğiz. Senin de orada olmanı isterim."

"Sen nasıl uygun görürsen," diye cevap veriyorum.

Hazırlanmak için bir saat harcadıktan sonra merdivenlerden iniyorum. Saçımın ya da makyajımın düzgün olması konusunda hiç endişelenmemiştim ve bugünlerde bir kıyafet seçmek bile karmaşık.

Silas merdivenlerin dibinde beni bekliyor, sağ kolunu tutmam için uzatmış. Ava mutfaktan çıkıyor ve sol kolunu tutuyor. Bir süre bekledikten sonra, "Bu gece önemli. Herhangi bir sorun ya da gerginlik istemiyorum. İyi geçinecek ve bir gösteri yapacaksınız. Emirlerime uymayanlar ağır cezalara çarptırılacak."

"Elbette," diye cevap veriyorum.

Ava başını sallıyor, o da gözlerini dikmiş bekliyor, Ava mağlup bir "Evet" cevabını verene kadar.

Memnun bir şekilde koridordan geçip oturma odasına doğru ilerliyor. Muhafız iki büyük kapıyı açıyor ve krallar gibi içeri giriyoruz. Bir an için Silas ve diğer üç babanın neden güce bağımlı olduklarını anlıyorum.

Babam bir kolunda annem, diğer kolunda Annastasia, sahte gülümsemesiyle bize doğru döndüğünde adımlarım duraksıyor. Annemin gülümsemesi sıkı. Saçlarını mükemmel bir şekilde kıvrımış ve ruju Ava'nın giymeyi seçtiği kırmızı elbiseden daha parlak. Ben ince bir lacivert tercih ettim ve Silas'ın da ona uygun bir kravat taktığını fark ettim. Sanki istemeden de olsa senkronize olmuş gibiyiz.

Ava'yı yanağından öpmek için hareket eden babamla el sıkışıyor. Annem de onu takip ediyor ve arkasından Summer belirip aynı şeyi yapıyor. Annastasia Silas'ın üzerinde gereğinden uzun süre kalıyor.

Babam arkasını dönüyor ve annemle Annastasia koyun gibi onu takip ederken Silas'ın kaskatı kesildiğini hissediyorum. Boğazını temizliyor ve babam kaşlarını kaldırarak hafifçe dönüyor. "Karımı selamlamayı unuttun," diyor Silas kararlı bir şekilde, ses tonunda bir meydan okuma var.

Baba gülüyor. "Bu saçma evliliği kabul ettiğimde, onun artık ailemin bir parçası olmadığını açıkça belirtmiştim."

Silas onun eğlenen ifadesine eşlik eder. "Aynen öyle. O benim karım. Onu selamlamadın."

Babamın sırtışı kayboluyor ve yaklaşımadan önce iç çekiyor. "Wynter," diye mırıldanıyor, eğilip kısa bir süreliğine yanağını

Benim. Diğerleri de aynısını yapamadan Silas'a dönüp gülümsüyorum. "Tuvalete gitmem gerek." Yanağımı öpüyor ve başıyla onaylıyor.

En az beş dakikamı hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalışarak geçirdim. Babamın katılmasını beklemiyordum, ki şimdi düşünüyorum da bu aptalcaydı. Neden gelmesin ki? Ama her halükarda kendimi hazırlamamıştım ve aynı anda hem gergin hem de hasta hissediyorum. Bana bir köpekten daha iyi davranmayan bir adamla nasıl yemek yiyebilirim ve beni doğuran kadınla bir tanıdıktan daha fazlası değilmiş gibi nasıl sohbet edebilirim?

Onlara tekrar katıldığımda akşam yemeği için oturmuşlardı ve ben de Silas'ın solundaki yerimi aldım. Summer'ın yanımda olması beni rahatlatıyor ve masanın altından elimi hızlıca sıkıyor. Adam ve Reginald da aileye katılmış, Adam masanın karşı ucunda Silas'ın yanına oturmuştu.

Aurelia herkesin bardağını gazlı bir şeyle doldururken Silas, "Evimize hoş geldiniz," diyor.

"Şampanya," diyor babam, bardağını incelemek istercesine havaya kaldırarak. "Çok şık."

Silas kıs kıs gülüyor. "Böyle bir kutlama için en iyisi, sence de öyle değil mi?"

Başını sallıyor ve kadehi masanın ortasına doğru tutarken sırtıyor. "Ailelerimizin birleşmesine."

"Ailelere," diye tekrarlıyor Silas, kendi kadehiyle aynı şeyi yaparak. Herkes aynı şeyi yapıyor gibi görünüyor, ben de aynısını yapıyorum ve hepimiz bir yudum almadan önce bardakları tokuşturuyoruz. Baloncuklar boğazımın arkasına çarpıp neredeyse burnumdan dışarı çıkarken irkiliyorum. Kıkırdıyorum ve Silas gülümseyerek bana bir peçete uzatıyor. "Gerçi ben Wynter'la evlendikten sonra zaten birleşmiştik, değil mi?"

Sessizlikle karşılanıyor ve boş tabağıma bakıyorum. Daha dik oturup Silas'a ters ters bakarken babamın öfkesinin içinden yuvarlandığını hissediyorum. "O bir savaşçının kızı. Bırakın ikisini birleştiren bir kutlamayı, herhangi bir ailenin parçası olacak kadar yüksek rütbeli bile değil."

"Belki de bunu değiştirmemizin zamanı gelmiştir." Başımı kaldırıp şaşkınlıkla Silas'a bakıyorum. "Belki de pek çok şeyin değişmesi gerekiyordur."

Babam sırtarak bardağını yere bırakıyor. "Mesela?"

"Dört ailemiz arasında evlenmeye devam edersek, soylarımız karışacak."

"Ne demek istiyorsun?"

Şaşkın gözlerle babalarını izleyen Adam ve Reginald dışında herkesin başını hafifçe eğdiğini görmek için etrafıma bakıyorum. "Soyları karıştırmanın risklerini biliyorsunuz."

"Ne riski?" Ağzımdan geçiriyorum ve babam beni aptal gibi hissettiren o soğuk kıkırdamasıyla anında pişman oluyorum.

"Burada neler olduğunu görüyor musun, Silas? Kadınların önünde iş konuşmak akıllıca değil."

"Ne düşündüğümüz önemli değil diye mi?" Kaşlarımı çatarak soruyorum. "Bu soy karışımı çocuklarınızı taşıyan kadınları etkileyebilecek olsa bile mi?"

"Benimle böyle konuşmasına izin mi veriyorsun?" Babam Silas'a soruyor.

Silas bir elini dizime koyuyor ve uslu durmam için sessiz bir uyarı olarak hafifçe sıkıyor. "Haklısın," diyor gülümseyerek. "Bunu bir sonraki toplantıda tartışacağız. Aurelia, akşam yemeği için hazırız," diye ekliyor ve Aurelia başını sallayarak mutfakta kayboluyor.

Akşam yemeği servis edildi ve Aurelia bize katıldığında, ailemin dehşete düşmesine çok sevindim. Yemeği her zamanki gibi sessizce yiyoruz. Herkes kızarmış tavuk ve taze sebzelerle doyduğunda, Aurelia tabakları toplamaya başlıyor. Benimkini alırken bileğini tutuyorum ve içtenlikle gülümsüyorum. "Çok teşekkür ederim Aurelia, çok lezzetliydi."

Annemle babamın bu alışverişi izlediğini hissediyorum ve Silas bunu babamı biraz daha kızdırmak için bir fırsat olarak görüp o da teşekkür ediyor. O kadar şaşıyor ki, mutfığa koşmadan önce sadece başını sallıyor.

Silas terasta içki içmeyi öneriyor ve biz de güverteli alana çıkıyoruz. Elimi tutuyor ve beni kendine çekiyor. "Sanırım bana sürtünüyorsun," diye mırıldanıyor kulağıma yakın.

"Başını belaya sokmak istemiyorum."

Sırıttırıyor. "Baban buna inanmıyor gibi görünse de, ben onun dengi sayılıyım. Bütün atalar öyledir."

Babamdan ilk kez olumsuz bir tonla bahsediyor ve ben de onu doğru yöne yönlendirmek için bu fırsatı değerlendiriyorum. "Gerçekten mi? O

Her zaman yetkili olmaktan bahsederdi," diyorum masumca ve onun sertleştğini hissediyorum. "Bizi her zaman her konuda son sözü kendisinin söylediğine inandırırđı."

"İlginç," diye mırıldandı Silas.

"Değişiklik yapmaktan bahsettiğinde, hepinizin bu işin içinde olduğunuzu düşündüm."

"Değişiklikler mi?"

Duraksadım. "Belki de söylememeliyim."

Gözleri kısıldı. "Wynter, senin sadakatin benimle, babanla değil."

Göğsüne sevgi dolu bir el koyuyorum. "Haklısın," diye fısıldıyorum. "Lider olmaktan bahsederdi... *tek lider* olmaktan." Bunu anlamasına izin verdikten sonra ekliyorum: "İşleri senin ve diğerlerinin yönetmesi gerektiğine inanmıyor. Tek yetkili olmak istiyor."

"Bunu ne zaman söyledi?"

"Mağaralarda," diyorum ona. "Sen gelip beni kurtarmadan hemen önce."

Alnıma nazik bir öpücük konduruyor. "Git ve kız kardeşinle vakit geçir." Sonra babamla konuşmaya gitti.

Summer elimi tuttu. "Tüylerimi diken diken ediyor," diye fısıldıyor.

"Kim?"

"Adam. Ürkütücü biri."

Başımı sallayarak onaylıyorum. "Endişelenmemeye çalış. Ben çoktan harekete geçtim," diyorum heyecanla. Fırsat kendini gösterene kadar plan plan bile değildi ve şimdi zihnim olasılıklarla yarışıyor. Kimsenin dinlemediğinden emin olmak için etrafıma bakıyorum ve ekliyorum: "Silas'ın aklına babamla ilgili şüpheler sokarsam, belki işler çözülür."

"Nasıl?"

"Bunu ofiste konuşalım," diye bağılıyor Silas ve ben de dönüp babamın öfkeli bir ifadeyle bana doğru yürüdüğünü görüyorum. Silas bize ulaşmadan bana vuruyor ve ben bir yığın halinde yere düşüyorum.

"Yalan söylemek günahdır," diye bağılıyor ve kolumdan tutup beni ayağa kaldırıyor.

Gözyaşlarımla serbestçe akmasına izin vererek yüzümü tutuyorum.

"Ben yalan söylemedim," diyorum.

Silas bizi ayırdı. "Ne cüretle evime gelip karıma saldırırsın?" diye bağılıyor ve ben ürperiyorum. Hayatımda ilk defa

bu kadar öfkeli ve kontrolden çıkmış olduğunu duymamıştım. "Kendini herkesten üstün mü sanıyorsun?" Yüzümü inceliyor, başparmaklarıyla gözyaşlarımı siliyor. "İyi misin?" diye soruyor nazikçe. Başımı sallıyorum, onca kaosun arasında beni kontrol etmesine şaşıyorum.

Babama geri dönüyor. "Ofisime. Şimdi." Elimi tutup beni de oraya götürerek beni şaşırtıyor.

İçeri girdiğimizde babam dönüp bana bakıyor. "Yalan söyledin. Cezalandırılacaksın."

"Onu cezalandırabilecek tek kişi benim," diye tersliyor Silas.

"Yalan söylemedim," diye tekrarlıyorum, söylediklerimin ciddiyeti yüzüme vurdukça sinirlerim daha da geriliyor. Eğer babam Silas'ı yalan söylediğime ikna ederse, hayatımın bir anda nasıl değişeceğini düşünmekten korkuyorum.

Silas ellerimi ellerinin arasına alıyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Bana ne söylendiğini tekrar anlat."

Başımı sallıyorum. "Babam bana evliliğin her şey demek olduğu bu yeri kendisinin yarattığını ve kendisinin Tanrı olduğunu söyledi." Silas kaşlarını kaldırarak babama bakıyor. "Bir gün burayı tek başına yöneteceğini söyledi."

"Ben yapmadım," diye bağıyor babam ve Silas onu susturmak için elini kaldırıyor. Birinin ona bir kez olsun patronluk taslaması iyi bir duygu ve şu anda içinde yanan öfkeyi hayal edebiliyorum, kendim aramaya cesaret edemiyorum.

"Köylülerin ona güvenmesi için senin sadece bir araç olduğunu söyledi. O çocukları asmak istedi, böylece daha sonra seni ve diğerlerini suçlayabilecekti. Halka daha fazla ceza vermeyi planlıyor."

"Bu saçmalığı neden dinliyorsun?" Babam talep ediyor.

"İdamlar senin fikrindi," diyor Silas.

"Biz oyladık ve sen de kabul ettin."

Masum çocukları öldürmek için nasıl oy kullanacağını duyunca kendimi geri çekme dürtüsüne direniyorum. "Çünkü Wynter'ı istiyordum," diye bağıyor, "ve sen de aslında seni desteklersem bunun olacağını söyledin." Sözleri beni bir an için sersemletti. Mağaralarda olanları gördükten sonra beni seçtiğini düşündüm.

"Bu *fahişenin* seni ikna etmesine izin verdiğine inanamıyorum.

-" Silas ona saldırıyor ve kitaplığa çarpıyorlar. Bir yumruk indiriyor ve babam şaşkınlıkla sığıyor.

Kontrol için boğuşurlarken Silas bana "Git," diyor. Tekrar sorulmasını beklemeden odadan çıkıyorum. Ön kapıyı çekip açıyorum ve iki muhafız daha dik duruyor. Zihnimde başka bir plan şekillenirken önce irkiliyorum sonra sırtıtıyorum. "Ofiste size ihtiyaç var," diyorum panikle sözlerimi bağlayarak. "Savaşıyorlar."

Gazap

Gözlerimi kapatıyorum ve onu hayal etmeye çalışıyorum. *Wynter'ı*. Yeşil gözleri onu öpmem için bana yalvarıyor. O kadar güçsüzüm ki gülümsemeye bile mecalim kalmıyor ve onu hayal ettiğim anda ortadan kayboluyor.

"Gazap mı? Wrath?" Gözlerimi zorla açıyorum ve işte yine orada, üzerime eğilmiş, küçük elleriyle gömleğimi kavrayıp beni sarsarak uyandırıyor. Elimi kaldırıp gerçek olup olmadığını görmek için yüzüne dokunmak istiyorum ama içten içe gerçek olmadığını biliyorum.

Bir kadının "Bir şey yiyip içmeyi reddediyor" dediğini duyuyorum ve kaşlarımı çatıyorum. *Bekle. O gerçek mi?* Görmek için başımı kaldırmaya çalışıyorum ama çok acıyor. İnliyorum.

Wynter'ın "Bana su getir," diye emrettiğini duyuyorum.

Başımı destekleyen nazik bir el hissediyorum ve ardından dudaklarıma bir şey bastırılıyor. İlk başta dudaklarımı ayırmayı reddediyorum. "Lütfen, Ares. Benim için iç." Görüşüm netleşmeye başlıyor ve o da bana gülümsüyor.

"Wynter," diye fısıldıyorum, sesim kuruluktan çatlıyor.

"Evet. Benim."

"Ama . . ."

"İç, Ares," diye tekrarlıyor. "Bir şeyler içmelisin."

Suyu yudumluyorum ve boğazımı serinletiyor. Birkaç yudum daha aldıktan sonra suyu elimden alıyor ve yüzümü ellerinin arasına alıyor. "Bunu neden yapıyorsun?"

"Beni terk ettin," diye mırıldanıyorum. Öpücük tüm gücüyle geri geliyor ve ellerini çekmeye çalışıyorum ama o gözlerinde yaşlarla bana tutunuyor. "Sen de onlardan birisin."

"Değilim, Ares. Ben onlardan biri değilim." "Seni gördüm," diye bağırdım.

Biri ona bir kase uzatırken beni bırakıyor. İçinden bir şeyler alıp dudaklarıma götürüyor. "Ye ki konuşabilelim," diye sertçe emrediyor. Başımı sallıyorum ve o da hayal kırıklığıyla inliyor. "Neden? Yemeyi ya da içmeyi reddederek ne elde edeceksin? Pes ediyorsun ve sonra onlar kazanıyor." Koku burnuma çarptığında midem gurulduyor ve ağzım sulanmaya başlıyor. "Yemek istiyorsun, o zaman benim için dene."

Kaşığı yerleştirirken kendimi bir çocuk gibi hissederek ağzımı açıyorum.

Gözlerimi kapatıyorum, sıcak yulaf lapasının tadını çıkarıyorum.

Birkaç lokma yedikten sonra başımı çeviriyorum ve o da iç çekerek kaseyi yere bırakıyor. "Gitmek istemedim," diyor, sesi sakın. "Başka seçeneğim yoktu, tıpkı senin burada olmaktan başka seçeneğin olmadığı gibi." "Atalarımızdan biri benimle evlenmek istediğine karar verdi." diye eklemekten önce bir süre bekliyor. Çenemi sıkıyorum ve sonunda tekrar göz göze geliyoruz. "Bir şey söyle, Ares. Lütfen."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

WYNTER

Gözleri çökmüş ve kaybolmuş gibi bakıyor. Mağaralara girdiğim anda Martha alarma geçti ve beni görünce rahatladı, hiç vakit kaybetmeden Wrath'ı yemeye teşvik etmem için yalvardı.

Şu anda burada hiç muhafız yok, sadece Alex var, o da şaşırtıcı bir şekilde bizim tarafımızda g ö r ü n ü y o r . Martha'nın Wrath'ı görmeme izin vermesi için onu ikna etmesi ya da yalvarması gerekmedi.

Yüzünde endişeli bir ifadeyle kapı aralığında oyalanıyor.

"Muhafızlar nerede?" Ona soruyorum.

"Jax'i ana girişe götürdüler ve henüz yerine birini koymadılar. Buradaki savaşçılar kilit a l t ı n d a olduğu için bize bir şey olmayacağını düşünüyorlar. Sadece onları taşıırken fazladan muhafız gönderiyorlar."

"Ne zamandır böyle?" Wrath'ın gergin bir çene ve sıkılmış yumruklarla tavana bakmasını izleyerek soruyorum.

"Aslında sen gittiğinden beri. Kavgadan sonra daha da kötüleşti." "Babam biliyor mu?" Wrath daha da geriliyor.

"Evet. Ona hafta sonuna kadar süre verdi ve sonra onu aldıracak."

Göğsüm sıkışıyor. "Bu ne anlama geliyor?"

"Öldürülecek," diye mırıldanıyor Wrath ve gözlerini benimkilere diyor. "Sabırsızlanıyorum."

Nefesim kesildi. "Bunu kastetmiyorsun."

"Hiçbir şeyim yok ve yorgunum, Wynter." Hışırtılı sesinden o kadar büyülenmişim ki, neredeyse sözlerini duymuyorum.

Odaklanıyorum ve kaşlarımı çatıyorum. "Sadece b e k l e . Bizi buradan çıkarmaya çalışıyorum."

Aniden oturuyor, neredeyse beni yataktan düşürüyordu. "Gidelim," diyor, titrek bir el uzatarak. Ona bakıyorum ve birkaç saniye sonra

saniyeler sonra geri çeker. "Hiç niyetin yok ve seni suçlamıyorum. Şu anda ayrılmak için bir nedenin yok."

"Sadece bizim için savaşıyorum," diyorum.

"Eğer yeni erkeğinin gitmesini bekliyorsan, sanırım bir süre daha bekleyeceksin. Süslü evine çok yerleşmiş görünüyor."

"Kötü göründüğünü biliyorum," diye mırıldanıyorum, gözlerimi kaçırarak.

"Kötü," diye bağırıyor ve ben irkiliyorum. "Bana umut verdin, Wynter. Onu yeniden görmeye bile başladım," diye ekliyor başını sallayarak, "burada."

"Kimi?"

"Annemi." Hıçkırıklarımı durdurmak için elimi ağzıma kapatıyorum ve gözlerim doluyor. Tekrar iç geçiriyor. "Onu görme umudumu yitirmiştim ama sen bana bunun mümkün olduğunu gösterdin."

"Üzerinde çalışıyorum." Kalbim daha hızlı atarken hissettiğim baskı beni ağırlaştırıyor. Babamla Silas'ın arasına girerek yaptığım plan işe yaramazsa, başka bir yol bulmam gerekecek ve bunun ne kadar süreceğini Tanrı bilir. Wrath'a baktığımda zamanımın tükenmekte olduğunu görüyorum.

"Onun yardımını almak için ne tür şeyler yapıyorsun?"

Kafamı sallıyorum, şaşkınlıktan kaşlarım çatılıyor. "Silas bana yardım etmiyor."

"Gerçekten mi?" diye alay ediyor. "Gözlerimin içine bile bakamıyorsun." "Ben hiçbir şey yapmadım," diye ağlıyorum.

Başını üzüntüyle sallıyor ve ayağa kalkıyor. "Bana bir şey borçlu değilsin Wynter. Sadece git. Orada mutlu aileleri oynarken daha güvendesin."

"Babam beni Silas'la evlenmeye zorladı. Senden hemen sonra. . . biz" İçimi çektim. "Mağaralarda olanlardan sonra Silas bana zorla bir kayıt defteri imzalattı ve sonra beni evine götürdü. Söz hakkım yoktu."

Ellerini kalçalarına dayayarak yere bakıyor. "O günü çok düşünüyorum."

"Ben de," diye itiraf ediyorum, gözyaşlarımı siliyorum.

"Gözlerindeki bakış," diye mırıldanıyor, sesi duygusallıktan çatlıyor, "beni asla terk edeceğini sanmıyorum."

"Senin hatan değildi," diyorum ona, yaklaşarak. Gözlerimiz buluşuyor ve elimi nazikçe yanağında gezdiriyorum. "Seni suçlamıyorum."

"Özür dilerim," diye fısıldıyor.

Yanaklarımdan daha fazla gözyaşı süzülüyor ve ben gülümsemeye zorluyorum. "Ben de üzgünüm." "Ona gitmelisin," diyor sonunda, arkasını dönerek.

"Böyle yapma" diye haykırıyorum, beni bu kadar kolay başından savmasına sinirlenerek. "Benden ne yapmamı istediğini söyle."

Dönüp bana bakıyor. "Sana ne yapmanı istemediğimi söyleyebilirim," diye tersliyor ve öfkeli yüzünü görebilmek için boynumu geriye eğmek zorunda kalana kadar aramızdaki boşluğu kapatıyor. "Onu öpmeni istemiyorum, Wynter. Gözlerini kapatmanı ve onun öpücüğünde kendini kaybetmeni istemiyorum."

"Özür dilerim," diye fısıldadım.

"Onun yatağını paylaşmanı istemiyorum." Sakinleştirici bir nefes alıyor. "Onun yatağını mı paylaşıyorsun?" Yüz ifadesindeki acı beni daha da incitiyor.

"Yapma bunu," diye mırıldanıyorum.

"Sana bu kıyafetleri o mu aldı?" diye soruyor elbisemi karıştırırken. "Süslü saç ve makyajı da mı?"

"Bu sadece oyunun bir parçası," diye açıklıyorum, anlamasını umarak.

"Oyun mu?" diye alay ediyor. "Sesin bile onlar gibi çıkıyor." "Bize bir çıkış yolu bulana kadar uyum sağlamak zorundayım."

"Çıkış yolu yok Wynter," diye bağılıyor ve ben korkuyla geri çekiliyorum. "Sen de bizim gibi burada acı çekerken ve nefret doluyken sana inanmak kolaydı. Ama şimdi ... şimdi, onlarla birliktesin, iyi bir hayat yaşıyorsun, daha kolay bir hayat."

"Kolay mı?" Neredeyse gülerek ağlıyorum. "Akşam yemeği yiyebildiğim ve temiz kıyafetler giyebildiğim için kolay mı sanıyorsun?" Islak yanaklarımı siliyorum ve ellerimi elbiseme sürüyorum. "Zamanımın çoğunu kendime nefes almayı hatırlatarak geçiriyorum çünkü tek bir yanlış hareketimde belediye binasında asılı kalacağımdan çok korkuyorum. Ve sonra onları dışarı çıkarmam için bana güvenen tüm insanlar acı çekecek. Beni sırtımdan bıçaklar diye karısından uzak durmak zorundayım, kelimenin tam anlamıyla. Oğullarımdan saklanıyorum çünkü babalarıyla paylaşmayı sevdiklerini açıkça belirttiler. Ve Silas," bir nefes daha alıp yavaşça başımı sallıyorum, "onun kötü adam olduğunu kolayca unutabilirim."

Gazap homurdanıyor, gözleri beni yakarken elleri yumruk haline geliyor. "Ama her ne kadar iyi davranırsa da, bunu tersine çevirebileceği ve

aynı derecede acımasız olabilir. Evet, geceleri onun yanında yatıyorum ama dinleniyor muyum?" Başımı sallıyorum. "Hayır, çünkü tek düşünebildiğim sensin, Ares. Ve eğer öğrenirse... ikimiz de asılırız."

Başı öne eğik ve gözleri yere sabitlenmiş. "Sen benimsin, Wynter. Seni tutamaz."

"Sadece ye, iç ve hayatta kalmak için ne yapman gerekiyorsa onu yap çünkü senin için endişelenmeye devam edemem Ares. Bizi buradan çıkaracağım," diyorum toplayabildiğim kadar inançla.

Sonunda bakışlarını yerden kaldırdı. "Tamam," diye mırıldandı.

Sert bir şekilde başımı sallıyorum ve tamamen kırılma ihtimalime karşı arkama bakmadan çıkışa yöneliyorum.

Eve adımımı atar atmaz Silas ofisinden fırlıyor ve beni kollarının arasına alıyor. "Nereye gittin sen? Meraktan öldüm." O kadar dalmışım ki bir kuralı çiğnemiş olabileceğimi unutmuşum.

"Kusura bakma. Biraz temiz havaya ihtiyacım vardı."

"Yanına koruma almadın."

"Seninle ve babamla ilgileniyorlardı," diye mırıldandım, etrafıma bakmak için kendimi serbest bıraktım. "Gittiler mi?"

Başını sallıyor, yüzümü ellerinin arasına alıyor. "Solgun görünüyorsun," diyor. "Aç mısın?" Başımı sallıyorum. Bütün gün kendimi iyi hissetmedim ve yemek kesinlikle istediğim son şey. "Sana banyo yaptırabilirim ve okuyacak bir kitap getirebilirim?"

Minnetle gülümsüyorum. "Sanırım ben yatmaya gidiyorum." Ava bize katıldığı için son birkaç gece garip geçti. Silas her zaman ortada duruyor ve genellikle bana sarılıyor ama yine de tuhaf hissettiriyor.

"Benim fikrimi daha çok sevdim," diyor ve elimi tutup beni yukarı çıkarıyor.

Ava ortalıkta görünmüyor ve Silas banyoya gidip onu kokulu köpükler ve sıcak suyla doldurmaya başladığında şükrediyorum ama derin bir iç çekiyorum. "Soyun," diyor, sonra bana plastik bir kap uzatıyor, "ve bunun içine işemen gerekecek."

Kaşlarımı çattım. "Neden?"

"Her şey açıklanacak," diyor gülümseyerek.

Dediğini yapıyorum, önce tencereye işiyorum, sonra da soyunuyorum. Silas banyoya çıplak dönüyor. Nefesim kesiliyor, otomatik olarak elimden geldiğince kendi bedenimi örtüyorum. Gülümsüyor. "Wynter, biz karı kocayız, birlikte çıplak olmaya iznimiz var."

"Sadece" Kapiya bakıyorum. "Peki ya Ava?"

Elimi tutuyor ve beni banyoya götürüyor. "Bu gece sadece biz varız."

Boğazımdaki korkuyu yutuyorum. "Neden?"

"Rahatlamaya ihtiyacın var ve Ava yanıdayken rahatlayamadığını fark ettim."

Banyoya tırmanıyor ve suyun içine doğru kayıyor, sonra tutmam için elini uzatıyor. Tereddüt ediyorum, sonunda alıyorum. Ayrılmış bacaklarının arasına kayıyorum ve beni kendisine yaslanmam için çekiyor. Sırtıma bastırıldığı ereksiyonunu hemen hissediyorum ve dik oturuyorum. Gülüyor. "Masumiyetin çok sevimli. Dön ve yüzünü bana dön," diye emrediyor. Yönünü takip etmeden önce derin bir nefes alıyorum ve elimi tutuyor.

"Senden henüz seks beklemiyorum ama birbirimizi tanımalıyız." Elim penisinin etrafına doluyor ve yüzümün utançtan kızardığını hissederek nefes alıyorum. "Sorun değil, Wynter." Küçük bir kahkaha atıyor. "Sana nasıl yapılacağını göstereceğim."

Elini benimkinin üzerine koyuyor ve yavaş bir hareketle yukarı aşağı yönlendirmeye başlıyor. "İşte bu," diye fısıldıyor, gözleri kararıyor ve nefesleri hızlanıyor. Serbest eliyle omzuma masaj yaparken beni dikkatle izliyor. "İyi geldi mi?" diye soruyor. İçim paniklese de başımı sallıyorum. Belki de her gece yanımda yattıktan ve bana sadece sarıldıktan sonra bana dokunmayacağını düşünerek saflık etmiştim. İlk birkaç geceden sonra endişelenmeyi bırakmıştım, bu yüzden bu beni şaşırttı.

Parmakları tenimde ve göğsümde geziniyor. Tepkimi dikkatle izliyor ve ben hareket etmeyince parmaklarını meme ucumun üzerinde gezdiriyor. Vücuduma sıcak bir his yayılırken keskin bir nefes alıyorum. Yanaklarım daha parlak yanıyor ve onlardan gelen ısıyı neredeyse hissedebiliyorum. Silas sırtarak meme ucumu parmaklarının arasına alıyor ve yuvarlıyor. "Güzel bir his, değil mi?"

"Bence bunu yapmamalıyız," diye fısıldıyorum, sesimin nefes nefese çıkmasından nefret ediyorum.

"Gergin olman sorun değil," diye beni rahatlatıyor, öne doğru eğilip ağzımı derin bir öpücükle kapıyor. Dili ağzımın içine girip benimkini iterken irkiliyorum. Elimi daha hızlı hareket etmeye zorluyor, uzunluğunun etrafında daha sıkı sıkıyor. Öpüşmeyi kesiyor, nefes nefese aramızda aşağıya bakıyor. "Evli insanlar böyle yapar."

"Yanlış hissediyorum,"
diye mırıldandım. "İyi
hissettirecek, söz
veriyorum."

Eli karnımda geziniyor ve bacaklarımın arasına bastırıldığında aniden geriye kayıyorum, elimi çekiyorum ve küvetin kenarından fayans zemine su döküyorum.

Islak zemine bakıyor ve çenesinin sıkıldığını fark ediyorum. "Sabırlı olmaya çalışıyorum," diyor, sesi sıkıntıyla dengesizleşiyor. Bileğimi kavlıyor ve beni kendine doğru çekerek bacaklarının arasına oturtuyor. "Bundan zevk alacaksın, sadece sana göstermeme izin vermelisin."

Bacaklarımı sıkıca kapatıyorum ve o da iç çekerek bacaklarımı ayırıyor ve yerinde tutmak için bacaklarını benimkilerin üzerine yerleştiriyor. Eli arkada ve beni okşarken dehşet içinde haykırıyorum. Serbest eliyle göğsümü okşuyor, meme ucuyla alay ediyor. "İyi hissettireceğine söz veriyorum, Wynter."

Parmakları beni ayırıyor ve ben de ona doğru geri itilerek uzaklaşmaya çalışıyorum. "Sakin ol, yakında her şey bitecek." Parmağını içime doğru itiyor ve ağlamaya başlıyorum, mağaralardaki anılar kafamı doldururken kontrolsüzce hıçkırıyorum. Başparmağını hassas bölgeme bastırmak için kullanırken kulağımdaki ağır nefesleri beni hasta hissettiriyor. Kendimi çok dolu hissediyorum ve sıcak bir his bedenimi yakarken, onu kucaklamam mı yoksa onunla savaşmam mı gerektiğinden emin olamadan dönüp gidiyorum.

"Sana iyi davranmıyor muyum?" diye fısıldıyor kulağıma. "Bir kraliçe gibi?" Vücudum tarif edemediğim bir hisle uğulduyor ve elini çekmeye çalışıyorum ama o çok güçlü. Boynumu ısıtıyor ve ben ürperiyorum. "İşte böyle, bırak gitsin." Ne demek istediğinden emin değilim ama içimdeki his daha fazla karşı koyamayacağım kadar güçleniyor. İçimden bir elektrik voltu gibi geçiyor ve ona karşı sarsılıp inlerken kendimi kontrol edemiyorum.

"Aferin kızım," diye mırıldanıyor. His azalmaya başlıyor ve sürtünmesi yavaşlıyor. Elimi tutuyor ve ereksiyonunu tekrar almak için arkama çekiyor. "Sıkıca kavra," diye talimat veriyor.

"İstemiyorum," diye fısıldıyorum, beni yüzüne çevirirken utanç duygusuna engel olamıyorum.

"İki elinle" diye emrederek beni onu tutmaya zorluyor. "Şimdi sana gösterdiğim şeyi yap."

"Lütfen," diye burnumu çekiyorum ve yanağımdan bir damla gözyaşı süzülmesine izin veriyorum.

"Wynter, sadece bunu aradan çıkarmamız gerekiyor, sonra kendini daha iyi hissedeceksin. Güven bana, bu iyi bir şey." Başını arkaya yaslıyor ve ellerimi bana gösterdiği gibi hareket ettirdiğimde nefes nefese kalarak gözlerini kapatıyor.

Ona dokunmaya devam ederken kollarım ağrıyor. Karnının gerildiğini ve hafifçe kamburlaştığını, gerilmeden önce inlediğini izliyorum. Penisinden fışkıran sıvı ellerimi ve karnını kaplarken hayretle bakıyorum. Hemen bırakıyorum ve o devralıyor, daha fazla sıvı fışkırmayana kadar devam ediyor. Ağır nefesi sessizliği dolduruyor ve ellerimi temizlemek için suya sokuyorum.

Gülümseyerek ayağa kalktı. "Gördün mü, iyi geldi, değil mi?" Ben cevap veremeden bir sünger kapıyor ve sabunla dolduruyor. "Buraya gel," diye emrediyor ve beni kendine doğru çekiyor. Süngeri vücudumda gezdiriyor, sıkarak kabarcıkların göğüslerimin üzerinden geçmesini sağlıyor. Az önce olanların suçluluğunun içimde derinlere gömülmesine izin vererek kendimden geçiyorum.

Gazap

"Bize ihtiyacı var," diyor Martha ve ben arkamı dönüp gözlerimi kapatıyorum. "Konuşabildiğini biliyorum Wrath, Wynter'la konuştuğunda buradaydım."

"Git."

"Ölümün en iyi seçenek olduğunu düşünüyorsun ama yanılıyorsun."

"Ona aşık oluyor." Yüzünden okunuyordu ve her ne kadar bizi buradan çıkarmaya niyetli olsa da, onunla daha fazla zaman geçirdikçe işler değişebilirdi.

"Kim? Silas mı?"

"Gözlerinde gördüm."

"Yanılıyorsun. Ama öyle ya da böyle, bu hiçbir şeyi değiştirmez. Hâlâ ayrılmak istiyor. Wynter bizi terk etmez. Terk etmeyeceğini biliyorum."

Sırt üstü yuvarlanıyorum ve kapı aralığında duran ona bakmak için dönüyorum. "Wynter'la işler yolunda gitmezse diye kendimiz için bir plan yapmalıyız."

Kaşlarını çatıyor. "Ya yakalanırsak?"

"Wynter planları yaparken böyle bir ihtimal olduğunu düşünmedin mi? Bu cehennemden kurtulmak için risk almaya değmez mi?" Oturmak için zorluyorum. "Hepimiz buradaki kaderimizi kabullenmiş durumdayız."

"Ve sen sadece Wynter'ı terk etmek mi istiyorsun?"

Başımı salladım. "Onsuz hiçbir yere gitmiyorum, kocası da dahil yoluma çıkan herkesi öldürmek zorunda kalsam bile."

Muhafız Martha'nın arkasında beliriyor. "Neler oluyor?"

Tekrar uzandım ve Martha odanın içine doğru adım attı. "O da bizim gibi," diyor bana. "Alex de buradan gitmek istiyor."

Alay ettim. "Doğru," diyor başını sallayarak. "Ben de aynı şekilde kapana kısılmış durumdayım." "Anahtarların var," diye çıkışıyorum.

"Önemli bir şey için değil."

Gülüyorum, tekrar doğruluyorum ve şaşkınlıkla bakıyorum. "Buradaki tüm savaşçıların anahtarları sende." Alex omuz silkiyor, şaşkın görünüyor. "Buradaki en güçlü dört adam."

Martha iç geçirir. "Diğerleri bize katılmak istemeyebilir," diyor. "Wynter onlarla bir bağ kurdu ama bize o kadar güvenmiyorlar."

"O zaman bırak çıksınlar," diyorum.

Alex gülüyor ama son derece ciddi olduğumu anlayınca gülümsemesi kısa sürede kayboluyor. "Bana düşman olabilirler."

"Wynter'a ihtiyacımız var," diyor Martha. "Ona güveniyorlar."

Ayak sesleri hepimizin kapıya doğru bakmasına neden oluyor ve Wynter'ı görünce keskin bir nefes alıyorum. Saçları ıslak ve üzerinde ince bir gece elbisesi var. Ağlıyordu ve ben ayağa kalktım, zincirlerim ona gitmemi engellediğinde hemen hırladım. "Kilidimi aç," diye bağıriyorum. Alex tereddüt ediyor, izin almak için Martha'ya bakıyor. Martha başını sallıyor ve Alex dikkatle yaklaşıp bana şüpheyle bakıyor. Bileğimdeki metal kelepçenin kilidini açıyor ve kelepçe düşüyor. Kırmızı iz açıkça görülüyor ve

Ovuyorum. Uzun zamandır ilk kez metal olmadan yatıyorum.

Yatağımdan battaniyeyi alıp Martha'nın Wynter'ı teselli ettiği yere gidiyorum. Battaniyeyi omuzlarına doluyorum ve o da bana kıpkırmızı, yaş dolu gözlerle bakıyor. "Özür dilerim," diye fısıldıyor. Onu kendime çekiyorum ve kollarımı ona doluyorum. Yüzünü göğsüme gömüyor ve hıçkırıyor, omuzları kontrolsüzce titriyor.

"Hemen geliyoruz," diye fısıldıyor Martha, Alex'i tutup odadan çıkarmadan önce kapıya doğru başıyla işaret ediyor.

Wynter tekrar bana bakıyor, bu kez gözlerinden yaşlar süzülüp yanaklarından aşağı süzülürken burnunu çekiyor. "Seni seviyorum," diye fısıldıyor. "Çok üzgünüm." Yeni bir hıçkırığa boğuluyor.

"Peki ya o?" Nefesimi tutarak soruyorum. Cevabından dolayı gerginim çünkü onu seçerse, onu geride bırakmak zorunda kalacağım ve bunun düşüncesi felç edici.

"Onu istemiyorum," diye beni rahatlatıyor. "Kafam karışmıştı. Bana karşı iyiydi ve onu kazanabilirsem bizi buradan çıkarabileceğimi düşündüm. Ama buradan gitmek istiyorsak, ataları alt etmemiz gerektiğini fark ettim."

"Katılıyorum."

Neredeyse gülümsüyor. "Öyle mi?"

Başımı sallıyorum. "Alex de gemide. Senin de yardımınla diğer üç savaşıyı çıkış yolumuzda bize yardım etmeleri için ikna edebiliriz."

Ellerini göğsüme bastırarak başını sallıyor. "Demek istediğim bu değil, Ares." Devam etmesini bekliyorum. "Bizi buradan çıkarmam için bana güvenen çok fazla insan var ve eğer atalarım beni durdurmak için oradaysa bunu yapamam. Babam hâlâ nefes alıyorsa Summer'a ulaşamam." Sözleri sakinleşiyor ve ben de hafifçe başımı sallıyorum. "Onları öldürmek istiyorum, Ares."

"Tamam," diyorum.

Gözleri açılıyor. "Gerçekten mi?"

Başımı sallıyorum, yüzünü ellerimin arasına alıyorum. "Hadi gidelim."

Gülümsüyor, yüzünü bir rahatlama kaplıyor ama kısa sürede kayboluyor. "Bir plan olmalı," diye mırıldanıyor. "Biraz daha zamana ihtiyacım var."

Başımı sallıyorum. "Hayır. Ona geri dönmeyeceksin."

"Böylesi daha kolay olacak," diye gerekçelendiriyor.

Parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum ve bana bakması için başını nazikçe geriye doğru çekiyorum. "Seni seviyorum ve seni tekrar incitebilmesi için oraya geri dönmene izin vermeyeceğim."

Gözleri daha fazla yaşla parlıyor. "Nereden biliyorsun?"

"Yüzündeki her ifadeyi biliyorum ve bunu en son gördüğümde," diye mırıldanıyorum, gözyaşlarını silmek için başparmağımı yanağına sürterek, "zorla-"

Uzanıp ağzını benimkine yapıştırıyor. Yavaş ve nazikçe öpüşüyoruz ve sonra geri çekiliyor. "Bunların hiçbirisi için seni suçlamıyorum," diye fısıldıyor, daha fazla gözyaşı dökülürken gülümsemeye zorluyor. "Çok fazla şey yapmak zorunda bırakıldın." Hıçkırırken nefesleri titriyor. "Ama sen olduğun için mutluyum."

Onu kendime doğru çektim. "Peki, şimdi ne olacak?"

"Diğer savaşçılarla konuşmam gerek," diyor göğsüme yaslanarak.

"Tamam."

"Burada beklemen daha iyi olabilir," diye ekliyor.

Sırıtiyorum, parmaklarımızı birbirine geçiriyorum. "Hiç şansı yok."

YİRMİNCİ BÖLÜM

WYNTER

Önce Maximus'un odasına giriyorum. Başını kaldırıp baktığında beni gördüğüne gerçekten memnun olmuş görünüyor ve ben de gülümsüyorum. Ama arkamda Wrath'ı görünce oturduğu yerden sıçırıyor ve Wrath beni arkasına atarak koca gövdesiyle kapı aralığını dolduruyor.

"Hayır," diye bağırarak ikisinin arasına sıkışıyorum. Ellerimi havaya kaldırıyorum, Max'in göğsüne çarparken bunun yeterli olması için dua ediyorum. "Lütfen," diye ciyaklıyorum. "O benimle birlikte."

"Bunu görebiliyorum," diye hırlıyor Max.

"Konuşmak istiyoruz," diye ekliyorum ve bir adım geri çekiliyor ama yine de temkinli görünüyor. Alex'in bana verdiği anahtarları tutuyorum.

"Kilidini açabilirim."

Metal kelepçesini çıkarmamı izliyor, sonra tıpkı Wrath'ın yaptığı gibi bileğini ovuşturuyor. "Neler oluyor?"

"Buradan ayrılmak istiyoruz," diyorum ve kaşlarını çatıyor. "Ve bunu yapmak için yardımınıza ihtiyacımız var."

Gülmeye başladı. "Bu asla olmayacak. Burası kilitli."

"En azından dinlemeye istekli misin?" diye sorduğumda sert bir şekilde başını sallıyor.

Bir kenara çekiliyorum. "Tamam, ben diğerlerini getirene kadar dışarıda bekle." Kaşları çatıldı. "Dışarıda mı?" diye tekrarlıyor temkinli bir şekilde.

Elini tutuyorum ve Wrath arkamdan homurdanıyor. "Sorun yok, yanıdayım." Onu odadan çıkarıyorum ve Alex'in Martha'yla oturduğunu görür görmez geri çekilmeye başlıyor. Onu rahatlatmak için iki elini de tutuyorum. "Onlar bizim tarafımızda."

Sonra Zeus'un yanına gidiyorum ve aynı tepkiyi alıyorum. "Sen gittin," diyor suçlayıcı bir şekilde.

"Biliyorum," diye fısıldıyorum, hüzünle gülümseyerek. "İstediğim için değil."

Wrath'a ters ters bakar. "O neden dışarıda?"

"Bana yardım ediyor," diye açıklıyorum. "Senin de yardım etmeni istiyorum." Başını sallıyor, kelepçeli kolunu sorgusuz sualsiz havaya kaldırıyor. Gülümsüyorum, kilidini açıyorum ve onu diğerlerinin yanına götürüyorum.

Abe bana sert bir bakış attıktan sonra arkasını döndü. Abe'in daha zor olacağını bildiğim için Wrath'ı bu kez odanın hemen dışında beklettim ama içeri adımımı attığımda onun kapının yanında oyalandığını hissediyorum.

"Özür dilerim," diyorum. Abe cevap vermiyor. "Gitmek istemedim."

"Mecburduk..." duraklıyor, yüzünden hüznün geçiyor. "Neredeyse seni incitiyorduk."

Üzüntüyle gülümsüyorum. "Bu senin hatan değildi."

"Suçluluk duygusunu durduramıyorum ve-"

Ona doğru koşuyorum, başını göğsüme çekiyorum ve onu kucaklıyorum. "Sorun yok," diye fısıldıyorum, parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum. İlk kez ona bu şekilde dokunmama izin veriyor, ama bana o kadar kolay sarılıyor ki, acaba hiç sarıldı mı diye merak ediyorum.

Gazap kapı aralığında duruyor ve Abe'in dikkati ona çekiliyor. Dalışa geçiyor ve ben tökezleyerek geri çekiliyorum. "Sana zarar verdi," diye bağıyor, zincirleri onu kısıtladığında çekiştiriyor.

"İstemedi," diyorum, onu sandalyeye geri itmeye çalışarak. "Sakin ol," diye emrediyorum ve gözlerini benimkilere dikeyor, sonra daralıyorlar.

"Neden dışarıda?"

"Uzun hikâye ama bana yardım ediyor."

"Nasıl?"

"Hepimizi buradan çıkarmak için."

Abe gülüyor. "Çünkü bu çok kolay."

"Dördünüz birlikteyken, olabilir."

Tekrar Gazap'a bakar. "Hepimizi serbest mi bırakıyorsun?" Başımı sallıyorum. "Wynter, bu çok tehlikeli."

"Hepinize ihtiyacım var," diyorum ona.

"Kendimizi kontrol edemiyoruz," diye t e r s l e d i , şimdi Wrath'a bakıyordu. "Söyle ona," diye emrediyor.

"Söyleyebilirsin," diye karşı çıkıyorum, önünde çömelerek. "Size canavar olduğunuzu söylediler ama bu doğru değil. Kendini kontrol edebilirsin."

"Yaptığım şeyler," diye ağlıyor. "Hepimizin yaptığı şeyler."

"Biliyorum," diyorum başımı sallayarak, "ama bunların hiçbirini istediğin için yapmadın."

Gülüyor ve bu soğuk bir gülüş. "Sana böyle mi söyledi?" diye soruyor, başıyla Wrath'ı işaret ederek. "Sence sikişmekten nefret mi ediyor?"

Yere bakıyorum, yanaklarım hafifçe renkleniyor. "Lütfen," diye fısıldıyorum.

"Tabii ki hoşumuza gidiyor," diye bağıyor Abe, yüzüme doğru gelerek. Wrath hızla hareket ediyor ama elimi kaldırıp onu durduruyorum.

"Korkuyorsun," diyorum Abe'in gözlerinin içine bakarak. "Sorun değil, ben de korkuyorum. Hepimiz korkuyoruz. Ama söz veriyorum, şu andan itibaren birbirimizden ayrılmayacağız ve birlikte korkabilir ya da cesur olabiliriz." Anahtarları kaldırıp kabul etmesini bekliyorum. Sonunda başını salladı ve ben de kelepçelerini çözdüm.

Hepimiz bir daire şeklinde duruyoruz, savaşçılar yüzlerinde şaşkınlık ve inançsızlıkla birbirlerine bakıyorlar. Jaycee ve Anna da bize katıldı ve ikisinin de iyi olması beni çok rahatlattı.

"Bunu yapmanın tek bir yolu var." diye başladım.

"Buradan çıkıp gitmek mi?" diye soruyor Abe, gözlerini devirirken sesi alaycılıkla dolu. "Hepiniz aklınızı kaçırmışsınız."

"Atalarımıza son veriyoruz," diye cevap veriyorum. "Saçmalama," diye tersliyor.

"Tek yolu bu." Çemberin etrafına bakıyorum. "Onlar olmadan kimse ne yapacağını bilemeyecek, panik halinde olacaklar."

"Ne yani, öylece çekip gidecek miyiz?" diye soruyor Martha.

Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum ama onlar hâlâ hayattayken asla tam anlamıyla özgür olamayacağımızı biliyorum."

"Yarın bir duyuru var," diyor Martha. "Herkes kasabada buluşmak zorunda."

Kaşlarımı çatıyorum. "Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum."

"Saldırmak için mükemmel bir zaman değil mi?" diye soruyor Alex.

Midem sinir düğümleriyle çalkalanıyor. "Bardan ne haber?" Jaycee'ye bakıyorum. "Daha önce ziyaret ettiğimiz."

Başını sallıyor. "Bu iyi bir fikir değil. Gardiyanların burası hakkında korku hikayeleri anlattığından eminim, insanlara buranın akıl hastaları için bir tür güvenli birim olduğunu söylüyorlar. Eğer hepimiz gidersek

Oraya hücum edersek, özellikle de bu koca piçlerle, onları sadece korkuturuz."

Alex başıyla onaylıyor. "Lenny kimsenin bu şekilde çıkamayacağından emin oldu."

"Görünüşe göre şehir merkezindeki toplantı tek yol. En azından hepsi bir arada olacak," diyor Jaycee.

"Bakın, eğer bunu yaparsanız, fethetmek ve bölmek daha iyi değil mi?" diye soruyor Abe. "Biz dört kişiyiz, onlar da dört kişi."

Alt dudağımı çiğniyorum, bir plan oluşuyor. "Ya da," diyorum merkeze doğru adım atarak, "onları mağaralara çekebiliriz."

"Nasıl?" diye soruyor Martha.

"Beni burada tut." Wrath'a dönüp gülümsüyorum. "Onlara Wrath'ın beni dışarı çıkarmayı reddettiğini söyle."

Alex başını sallayarak, "Aşağıya silahlı muhafızlar gönderecekler," diyor. "Bu riski almaya değmez."

"Eğer silahları varsa, ne yaparsak yapalım yine de geleceklerdir," diyor Anna.

Ben inliyorum. "Ne yapacağımı bilmiyorum."

Abe öne çıkar. "Fethediyoruz ve bölüyoruz," diye tekrarlıyor. "Ortak olacağız. Bizi atalarımızın evlerine götür ve onları teker teker ortadan kaldıralım."

Bir dakika durup sözlerini düşünüyorum. "Gecenin bir yarısı," diyorum. "Şimdi gidersek işe yarayabilir."

"Bir fikrim var," diye mırıldanıyor Wrath ve dönüp ona bakıyorum, gülümsüyorum çünkü sonunda herkesin önünde konuştu ve bunun onun için kolay olmadığını biliyorum. "Onları toplayalım ve törenlerin yapıldığı yere getirelim." Derin bir nefes alıyor ve yumrukları iki yanında sıkılıyor. "Alex her eve gidecek, nöbetçi gardiyana Anthony Sanchez'in kutlama için kiliseye yalnız gelmelerini istediğini söyleyecek."

"Peki ya Anthony Sanchez?" diye sorar Alex.

"Ona kendim söyleyeceğim," der kararlı bir şekilde.

"Peki ya sorgularlarsa?" diye soruyor Martha, endişeli bir ifadeyle.

"Onlara komünyon masasındaki kişinin ben olduğumu söyle," diyorum. "Buna inanacaklardır ve Anthony sorgusuz sualsiz gelecektir," diye ekliyorum.

Jaycee gülümsüyor. "Savaşçıları kiliseye götüreceğim."

"Ben de yardım ederim," diye ekliyor Anna.

Gazap Martha'ya bakıyor. "Limonlara ihtiyacım var, ya da belki bir temizlik ürününe?"

Martha başını sallar. "Bende ikisi de var. Ben getiririm."

"Sonrasını sen mi temizleyeceksin?" Sırtarak soruyorum. "Farklı türden bir temizlik olacak," diye yanıtlıyor.

Yaklaşıyorum ve elimi onunkinin içine sokuyorum. "Hazır mısın?" Diğerleri dışarı çıkmaya başlarken soruyorum.

Beni öpüyor. "Ruhumda yanan bir ateş var," diye mırıldanıyor, gözlerimle tam olarak buluşmuyor. "Yaptıklarımı anlayacağını ya da en azından affedeceğini bilmem gerekiyor. Bedelini ödemelerini istiyorum."

Başımı sallıyorum, bir elimi yanağında gezdiriyorum. "Ben de öyle. Bu gece ne olursa olsun o kilisede kalacak."

Ağaçların arasına saklandığımızdan emin olarak tepeye doğru ilerliyoruz. Alex hemen arkamızda, diğer muhafızlara mesajı iletmeye hazır. Eski aile evimin büyük kapısına yaklaştığımızda içimi bir huzur kaplıyor. Bu geceden sonra herkesi gerçekten özgür bırakabilirim.

Gazap kapıya vuruyor ve tuğla sütunun arkasına geçiyor. Muhafız kapıyı açıyor ve kaşlarını çatarak bana bakıyor. Gülümseyip küçük bir el sallıyorum ve o bana soru sormadan Wrath gölgelerin arasından çıkıp yüzüne sert bir yumruk indiriyor. Gardiyan sendeleyerek geri çekiliyor ve Wrath ceketini kaptığı gibi onu duvara doğru çekiyor ve kolunu boğazına bastırıyor. Muhafız nefes nefese, umutsuzca kolunu çekmeye ve nefes borusunu serbest bırakmaya çalışıyor ama faydası yok, Wrath çok güçlü. Bir dakika sonra dövüşmeyi bırakır ve başı bir tarafa düşer. Wrath onu dikkatlice yere yatırır ve cebinden şok tabancasını çıkarır.

Ön kapıya yaklaşırken ofis ışığının yandığını fark ediyorum ve rahatlayarak iç çekiyorum. Eğer babam uyanıksa, bu iş çok daha kolay olmalı. Kapı kilitli değil -burada hiçbir şeyi kilitleme zahmetine girmezler- ve içeri süzülüyoruz. Doğruca ofise gidiyoruz ve kapı açılana kadar dikkatlice kolu aşağı bastırıyorum, sonra yavaşça açıyorum, tam babam masasından başını kaldırırken kafamı uzatıyorum. Beni görünce kaşlarını çattı. "İyi akşamlar baba," diye fısıldıyorum.

"Burada ne halt ediyorsun?" diye soruyor, sandalyesinden fırlayıp masasının etrafından dolanarak. Bir kenara çekilip Wrath'ın kapı aralığını doldurmasına izin vermeden önce yaklaşmasını bekliyorum. Adımları duraksayıp aniden durduğunda sırtıyorum. "Neler oluyor?"

"Bizimle gelmene ihtiyacımız var," diyorum, hâlâ gülümseyerek. "Kesinlikle olmaz."

"Oh, bu bir seçim değil," diyorum tatlı bir şekilde. "Ve eğer sessizce gelmezsen, Wrath sana bunu yaptıracak."

"Zincirleri nerede?" diye tıslıyor.

Wrath suratına bir yumruk indiriyor ve yere yığılıp bayılıyor. Sırttım. "Vay canına, bu işte iyisin."

"Bol bol pratik yaptım," diye mırıldanıyor ve babamın kolundan tutup omzunun üzerinden çekiyor.

Kiliseye vardığımızda diğer savaşçılar volta atıyorlardı. Geri dönüp babamın baygın bedenini taş sunağın üzerine bıraktığımızda rahatlamış görünüyorlar. Gazap etrafına bakınıyor. "Biraz ipe ihtiyacım var," diyor ve Abe kapıyı örten bir perdeyi işaret ediyor. Her iki tarafta da kalın birer bağ var ve onları almak için acele ediyorum. Toplamda dört tane buluyorum ve onları Wrath'a götürüyorum, o da babamı kaldırıp sunağın üzerinde duran haça taşıyor. Abe ve diğerleri babamı çarmıha germesine yardım ediyor, Jaycee ve Anna da babamın uzuvlarını çarmıha bağlıyor. Hepsi geri çekildiğinde, tüm hayatımı korkarak geçirdiğim adama bakıyorum. Artık o kadar büyük ve korkutucu görünmüyor. "Kıyafetlerini çıkarın," diye mırıldanıyorum ve Wrath bana bakıyor. "Hepimiz gibi o da aşağılanmış olmalı."

Martha, kendimi bildim bileli kilisenin duvarında asılı duran hançeri kaptığı gibi Zeus'a uzatıyor, o da hızla babamın giysilerini çıkarıyor. Gözlerimi devirerek alay ediyorum. *Küçük bir aleti olduğunu hep biliyordum.*

Kapılar açılıyor ve Alex içeri giriyor, onu hemen atalarımız takip ediyor. Silas onu iterek geçiyor, gözleri bana gelene kadar çılgınca arıyor. Hemen yumuşuyorlar ve neredeyse olacaklar için kendimi kötü hissediyorum. Bana doğru yöneliyor, görünüşe göre etrafında olup biten her şeyin farkında değil. Gazap yolunu kesiyor ve Silas soluk soluğa kalıyor, sonunda odaya bakıp herkesin ona baktığını görüyor.

"Neler oluyor?" diye soruyor ve her zamanki kendinden emin sesinde bir tereddüt seziyorum.

Alex kilisenin kapılarını büyük bir gürültüyle kapatıyor ve üç ata da korkuyla etraflarında dönüyor. "Ne halt ediyorsunuz siz?" diye tersliyor Adrian.

"Sizi yataktan kaldırdığımız için özür dileriz," der Abe sırtarak. "Liderinizi takdim etmek istiyoruz," diye ekler ve kolunu haça doğru savurur. Adamlar gözlerini dikmiş bakıyorlar. "Oturmalısınız."

Max onlara doğru ilerler ve onlar da en yakın sıraya geçip otururlar. "Wynter, neler oluyor?" Silas sorar.

"Onunla konuşma," diye bağılıyor Wrath ve Silas geri çekiliyor.

Babamdan inilti gelir ve yavaşça başını kaldırarak kıpırdanmaya başlıyor. Kaşlarını çatmadan önce birkaç kez göz kırpmaya ve sonra bağlarını çekiştiriyor. Çıplak vücudunu görerek aşağı bakıyor ve yüz ifadesinden bir farkındalık geçiyor. "Bize katılman ne güzel," diyor Wrath.

En yakındaki, İsa'nın çarmıha gerildiği vitraylı pencereye gidiyor ve yumruğuyla kırıyor. Büyük bir parçayı alıp babamın asılı olduğu yere götürüyor. "Bizi öğrenmeye zorladığın saçmalıklara asla inanmadım," diyor ona. "Beni hatırlıyor musun Anthony?" Babam cevap vermiyor, onun yerine derin bir nefes alıyor. Gazap parçayı babamın kasığına yerleştiriyor. "Ofisinde geçirdiğim onca gün," diye ekliyor ve ben kaşlarımı çatarak neden bahsettiğini anlayıp anlamadıklarını görmek için diğer savaşıtlara bakıyorum. Wrath, "Sen içimdeki şeytanı sikerken masanın üzerinde domalarak geçirdiğin günler mi?" diye eklerken hiçbirini şaşırmış görünmüyor. Nefesim kesiliyor, elimi ağzıma kapatıyorum. "Flaş haber," diye fısıldıyor, "İşe yaramadı." Bardağı babamın karnına doğru kaydırıyor ve babam acı içinde çığlık atıyor. "Yaptığın her şeyden sonra sesimi kaybettim. Onu geri getirenin kızın olması ne kadar ironik."

Gazap

Anthony'nin sarkık sikini tutup kendime doğru çekerken adrenalinle titriyorum. "Kulağıma dualar fısıldadığın onca zaman

Sen kendini kurtarıırken." Bardağı bir kenarından aşağı sürüklüyorum ve derinin koptuğunu hissediyorum. Kanının baş döndürücü kokusunu içime çekiyorum ve gülümsüyorum. "Ve kıcıma her boşaldığında, bu anı hayal ettim," diye fısıldıyorum, hassas deriyi kesip penisini ayırıyorum. Çığlıkları aniden kesiliyor ve başı tekrar yere düşüyor. Sinirle başımı sallıyorum ve uyanana kadar yüzüne bir tokat atıyorum. Gözleri korkuyla irileşiyor ve tekrar çığlık atmak için ağzını açtığı anda, penisini dudaklarının arasına sıkıştırıyorum ve boğulana kadar elimi üzerinde tutuyorum.

Sırtımda nazik bir el hissediyorum ve Wynter'ı bulmak için soluma bakıyorum. Onun masum gözlerine bakarken göğsüm kabarıyor ve az önce ne yaptığımı fark ediyorum. Ama dehşet yerine sevgi görüyorum ve o da gülümsüyor. Bir bez parçası çıkarıp koluma vuruyor, ben de elimi çekiyorum ve sonra bez parçasını onun ağzına sokarak biraz daha boğulmasını sağlıyor.

"Senden neden bu kadar korktum?" diye soruyor, babasına bakarken başını iki yana eğiyor. Burnundan sakın bir şekilde nefes almaya çalışırken gözleri irileşmiş ve paniklemiş. "Seni uyarmıştım, değil mi?" diye soruyor sırtarak, "Halkın isyan edeceğini söylemiştim." Gülüyor. "Bahse girerim buna liderlik edeceğimi düşünmemişsindir."

Diğer atalara geri dönüyor. "Sırada kim var?"

Silas umutsuzca, "Wynter, bu işi çözebiliriz," diye yalvarır.

"Görünüşe göre bir gönüllümüz var," diyor Zeus, onu yakasından tutup sıralardan sürükleyerek sunağın önünde diz çöktürüyor.

"Bu sen değilsin," diye fısıldıyor Silas, gözleri Wynter'a dinlemesi için yalvarıyor.

Wynter bardağı benden alıyor ve Silas'ın etrafında dönüyor. Bir kez olsun tüm gücü elinde tuttuğu için her zamankinden daha güzel göründüğünü inkâr edemem. Oturuyorum ve onun önünde durmasını izliyorum. "Neredeyse kanıyordum," diyor ona. "Yaptığın şu numaraya."

"Rol değildi," diye karşı çıkıyor. "Ben sana aşığım." Çenemi sıkıyor, bu herifi bitirmek için içimden gelen dürtüye direniyorum.

"Bana karşı çok iyiydin," diye ekliyor düşünceli bir şekilde. "Kıyafetler, terasta akşam yemekleri, yıldızların altında dans... Hatta beni hapsettiğin duvarların ötesini görmem için bu cehennemden çıkaracağına söz vermiştin." Sözleri kalbimde bir sızıya neden oluyor.

Onunla tüm o şeyleri, benim yapmam gereken şeyleri yaptığı düşünce.

"Bunu hâlâ yapabiliriz," demek için acele ediyor. "Seni gitmek istediğin her yere götürebilirim."

"Özgürlüğümü istiyorum," diye çıkışıyor.

"Tamamdır," diyor adam başını sallayarak. "Birlikte gidebilir ve burayı unutabiliriz."

Ayağa kalkıyorum, öfkem içimi yakıyor, ama bir sonraki sözleri beni sakinleştiriyor. "Her şeyi mahvettin," diye fısıldıyor, sesi duygusallıktan kırılıyor, "beni ... sana dokundurduğunda."

Yumruklarım öfke toplarına dönüşüyor ve bir adım daha yaklaşıyorum. Ona daha fazla travma yaşatacağı düşünce beni öldürüyor. "Evli çiftler böyle yapar," diye savunuyor.

"Hayır," diye bağırıyor, öfkeyle titreyerek. "Sana istemediğimi söyledim, tıpkı törenlere gitmek istemediğim gibi, tıpkı yatağını ya da evliliğini paylaşmak istemediğim gibi."

"Ben sadece seni istiyorum, Wynter," diyor ona, sanki onu ikna etmeye çalışıyormuş gibi ellerini uzatarak. "Her zaman sendin."

"Hayır," diye fısıldıyor kadın, başını sallayarak. "Bu aşk değil," diye ekliyor.

"Lütfen," diye yalvarıyor adam. "Yapma bunu."

Bir adım daha yaklaşıyor, ulaşabileceği mesafeye geliyor ve onu kendine çekip alnını karnına bastırıyor. Ağlamaya başladığında kalbim sıkışıyor, parmaklarını zaten dağınık olan saçlarında gezdiriyor. "Lütfen," diye hıçkırıyor.

Elimi Martha'ya uzatıyorum ve o da bana çamaşır suyunu veriyor. Kapağı çıkarıyorum ama daha kullanamadan Wynter elini kaldırıyor ve cam parçasını Martha'nın boynuna saplıyor. "Üzgünüm," diye fısıldıyor, "ama bu dünyada benimle birlikte yaşayamazsın."

Adamın elleri onu bırakıyor ve boynunu sıkıyor. Yarayı kapalı tutmaya çalışırken yüzünde şaşkınlık ifadesi beliriyor. Wynter kanlı ellerine bakarak birkaç adım geri çekiliyor, ben de yanına yaklaşıp saçlarından tutuyorum ve başını geriye eğerek bana bakmasını sağlıyorum. "Onu çok fazla çıplak gördün," diyorum şişeyi sıkarak ve gözlerine çamaşır suyu dökerek. Çığlık atıyor, onları temizlemeye çalışıyor ama yüzüne bulaştırıyor. Gözlerine değdiği anda

açık yara, çığlık atıyor ve ağzını kapatıyorum, böylece tek yapabildiği güçlü kimyasalı burnuna çekmek oluyor. Memnuniyet, kemiklerime yerleşen sakin bir his getiriyor. Bunun mümkün olabileceğini hiç düşünmemiştim ama işte buradayız, savaşı kazanıyoruz.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

WYNTER

Anna'nın yanına oturuyorum, hâlâ ellerime bakıyorum. Kontrolsüzce titriyorum ve Anna gülümseyerek ellerimi nazikçe tutuyor ve silmek için bir bez kullanıyor. "Adrenalin yüzünden," diye açıklıyor.

"Ben bir canavar mıyım?" Fısıldıyorum.

Başını iki yana sallıyor ve Cornelius'un hayatı için yalvararak sıralardan sürüklendiği ana bakıyor. "Hayır, sen korkunç bir şeyden sağ kurtulmuş birisin" diyor. "Hepimiz öyleyiz."

"Ama üzgün hissetmedim," diye itiraf ediyorum. "O bardağı ona sapladığımda kendimi iyi hissettim."

Başını salladı. "Buna güçlenme deniyor. Başından beri sahip olman gereken şeyi sonunda geri alıyorsun."

Savaşçılar hem Adrian'ı hem de Cornelius'u dövmeye başlıyor, tüm hayal kırıklıkları serbestçe akıyor. "Bundan sonra ne yapacağımı bilmiyorum," diye mırıldanıyorum.

Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor ve daha dik oturuyor. "Bize karşı koymamız için güç verdin," diyor. "Şimdi birlikte hareket edeceğiz ve burayı geride bırakacağız."

"O kapıların ardında ne olduğunu bilmiyorum." "Arkasında olanlar kadar kötü değil."

Diğerleri cesetleri aşağıya, mahzene taşımaya başlarken ben yerimden kıpırdamadan babama bakıyorum. Alex, atalarımızın diğer cesetleri sakladıkları odanın ötesini biliyor. Gazap bana katılıyor ve birkaç dakika sessizce oturup durumun ciddiyetini kavırıyoruz. "Silas'ı sevdiğin için mi üzgünsün?" diye soruyor sonunda.

Ona dönüyorum. "Hayır. Tabii ki hayır."

"Çünkü anlardım-"

Yüzünü avuçlarım. "Silas'ı sevmiyorum ve öldüğü için üzgün değilim. İş bu noktaya geldiği için, bunu yapmak zorunda kaldığımız için, ellerimizi kana buladığımız için üzgünüm."

"Bu son seferdi," diyor elimi avucunun içine alarak.

"Köylülere söylemeliyiz," diyorum ve onun sertleştiğini hissediyorum. "Burada o canavarlar tarafından yaratılan bu sahte yerin arkasına saklanan çok fazla kötü adam var. Buradaki kadınlar özgürlük seçeneğine sahip olmalı."

"Minnettar olmayabilirler, Wynter," diyor Abe, bize yeniden katılarak. Gazap bana yaklaşıyor ve neredeyse gülümsüyor. "Korkacaklar."

"Hepimiz öyle değil miyiz?" Ben soruyorum. "Ben dehşete kapıldığımı biliyorum."

"Onlara ne olduğunu anlatacak mısınız?" diye soruyor.

Başımı sallayarak ayağa kalkmaya çalışıyorum. "Hayır. Hepimizin duş alıp tazelenmesi gerekiyor. Köy uyandığında onlarla belediye binasında buluşacağız ve atalarımızın bizi terk ettiğini söyleyeceğiz."

Zeus babamın iplerini kesiyor ve babam inleyerek kanlar içinde yere yığılıyor. "İşini bitireyim mi?" diye soruyor, yol göstermem için bana bakarak.

Başımı sallıyorum. "Hayır. Bırak oraya gönderdiği çürümüş cesetlerin arasında yavaş yavaş ölsün."

Adam götürülürken Martha yere çamaşır suyu fışkırtmaya başlıyor ve Jaycee elinde bir kova su ve bir fırçayla beliriyor. Aralarında kanı temizliyorlar.

Bir nefes alıyorum. "Odalarımıza dönelim ve temizlenelim," diyorum. "Gün doğarken köy salonunda buluşacağız."

"Köye haber salayım mı?" diye soruyor Martha, ben de Başını salla.

Ben uzaklaşmadan Wrath elimi tutuyor. "Neredesin? Gidiyor musun?"

"Annemi görmeye," diyorum, parmak uçlarımda durup yanağından öpüyorum.

"Geleceğim," diye teklif ediyor. "Bekçi şimdi uyanmış olabilir."

Eve girdiğimizde sessiz fısıltılar ve panik sesleriyle karşılaşırız. Mutfağa yöneliyorum ve Summer beni ilk fark ediyor. Kanlı ellerimi görünce nefesi kesiliyor ve bana doğru koşarak beni kollarıyla sarıyor. "Aman Tanrım, Wynter. Biri babamı kaçırdı," diye ağlıyor.

Kollarını açarak başımı sallıyorum. Tekrar ellerime bakıyor, bu kez kaşlarını kaldırıyor. "Ne yaptın sen?" diye fısıldıyor ihtiyatla. Sonra Wrath'ı görüyor ve dehşete düşmüş bir ifadeyle geri çekiliyor.

Annastasia ağlamaya başlıyor ve annem ayağa kalkıyor. "Nerede o?" diye sorar.

"Geri gelmeyecek," diyorum kararlılıkla.

Annem yüzümü değerlendirirken sessizliğini koruyor ama Annastasia kalbi kırık bir aşık gibi feryat ediyor ve Silas'ın bana yaptığı gibi ona da daha iyi davranıp davranmadığını merak ediyorum. Summer sessiz, gözleri hâlâ Gazap'a sabitlenmiş durumda. "Hepiniz oturun," diyorum sertçe ve oturuyorlar. "Bu Ares," diye ekliyorum. "Pek konuşmaz."

Lavaboya gidip ellerimi yıkıyorum, su kanla kırmızıya dönerken gülümsüyorum. Annastasia, "Yıkayabilirsin ama yine de geceleri aklından çıkmayacak," diye tersliyor.

"Kapa çeneni," diye alay ediyor Annem. "Mızızlanmandan bıktım usandım." "Benimle böyle konuşamazsın," diye bağılıyor Annastasia.

"Hepiniz susun," diye bağıriyorum ve hemen susuyorlar. Tekrar gülümsedim. "Güce neden bu kadar bağımlı olduğunu anlayabiliyorum," diye düşünüyorum. "Bu sirkte çok uzun zamandır kapana kısılmış durumdayız ve bugün sona eriyor. Gün doğumunda belediye binasında köylüler için bir toplantı olacak. Atalarımızın bizi terk ettiğini ve bundan böyle aptal törenler ya da savaşçı dövüşleri olmayacağını öğrenecekler. Genç çocuklar serbest bırakılacak ve biz de bu köyün dışındaki ilgili makamlarla temasa geçeceğiz."

Anne daha dik oturuyor, kaşları çatılmış. "Ne demek istiyorsun?"

"Çocuklar çalındı anne," diyorum ona. "Ailelerinden alındılar ve savaşçı olabilmeleri için buraya getirildiler."

"Hayır, bu doğru değil," diye mırıldanıyor kaşlarını çatarak.

"Ben de onlardan biriydim," diyor Wrath ve onu cesaretlendirmek için elini sıkıyorum. "Annemle birlikteydim ve o dükkândayken beni alıp buraya getirdiler."

Hepsi şok içinde bakıyor. "Kasanın şifresine ihtiyacım var," diye ekliyorum. "Kapıların anahtarları orada ve bugünden itibaren bir daha asla kapanmayacaklar."

"Bizi güvende tutuyorlar," diye tersliyor annem.

"Kimden?" Ağlıyorum. "Bize söyledikleri her şey yalandı anne. Dışarıda gerçek bir dünya var, normal bir dünya. Bugün buradan ayrılabilirsin ve bir daha asla ondan korkmak zorunda kalmazsın."

Ağzı açık bana bakıyor. "Nereye gideceğim?"

Omuz silkiyorum. "Tüm cevaplar bende değil ama belki dışarıda birileri cevaplayabilir."

Summer'ın yanına gidiyorum. "Bebeğin sende kalabilir," diyorum gülümseyerek, o da gülümseyerek karşılık veriyor. "Ve savaşçılarla tanışabilirsin. Onlar kötü adamlar değil."

Hafifçe geri çekiliyor. "Buna hazır mıyım bilmiyorum," diye itiraf ediyor ve ben de başımı sallıyorum.

"Tamam. Ama onlar da benimle geliyorlar. Onlar benim sorumluluğumda."

Gazap öne çıkar. "Kimse sana zarar vermeyecek," diye ona güvence veriyor. "Söz veriyorum."

Temizlenmek için eski banyomu kullanıyorum ve Wrath da aynısını yapıyor. Giyinmek için geri döndüğümde, eski yatağımda uzanmış, tavana bakıyordu. "Diğer savaşçıların bir süre bizimle olacağını biliyorsun," diyorum yanına oturarak.

Gözlerini bana çeviriyor. "Seni kendime istiyorum," diye itiraf ediyor, "ama onlardan sorumlu hissetmeni anlıyorum."

"Hepiniz için. Bugün buradan ayrılan herkes bizimle olacak."

"İstemeyenlere ne olacak?"

İçimi çektim. "Sanırım kalıp eskiden olduğu gibi toprakla yaşayabilirler. Ama dışarıdaki yetkililer burayı ve dehşeti öğrendiklerinde, kesinlikle kapatacaklardır."

Omuz silkiyor. "Annemi çok düşünüyorum." Yanına uzandım ve kolunu bana doladı. "Hala hayatta mı, beni hala düşünüyor mu diye merak ediyorum."

"İzini süreceğimiz ilk kişi o olacak."

Ağır ağır iç geçiriyor. "Adını bile hatırlamıyorum."

Sesi çok kaybolmuş geliyor ve kalbim onun için acıyor. Bir çocuk olarak buraya sürüklenmenin nasıl bir his olduğunu hayal bile edemiyorum. Endişeden aklını kaçırmış olmalı. "Onu bulana kadar pes etmeyeceğim."

"Köyün karşısına çıkmaya hazır mısınız?" diye soruyor.

Doğrusu o kadar gerginim ki midem bulanıyor. "Gitmeden önce her şeyi açıklamayı onlara borçluyum."

"Peki ya atalarımızın aileleri?"

"Onlar liderlik etmeden, onlar bir hiçtir. Onlardan korkmuyorum."

Ayağa kalktı. "Senin yanında olacağım."

"Her zaman," diye cevap veriyorum, gülümseyerek.

Köylüler toplanıyor, herkes spekülasyon yapıyor ve şaşkınlıklarını dile getiriyor. Aileler ortaya çıktığında, beni kürsüde gördüklerinde çok şaşıyorlar. Savaşçıların hepsi arkamda, elleri arkalarında. Kimseyi korkutmak istemediğim için kimse özgür olduklarından şüphelenmiyor.

Martha ailelere köylülere katılmaları talimatını veriyor, onların tiksintisine yol açacak şekilde. Mikrofona dokunuyorum, kulak zarlarımı delen cızırtılı bir ses çıkardığında irkiliyorum. "Günaydın," diyorum net bir şekilde ve herkes sessizleşmeye başlıyor. "Beni hatırlamayanlar için, ben Wynter Sanchez ve buradaki birkaç değişikliği açıklamak istiyorum." Sakinleştirici bir nefes alıyorum. Herkesin bana bakmasının yarattığı baskı çok fazla, ama şimdi yıkılamam.

"Arkamda dört savaşçı var," diye devam ediyorum. "Ares, gerçi siz onu Gazap olarak tanıyorsunuz, Abraham Michael, Maximus ve Zeus, ki artık gerçek isimlerini hatırlamıyorlar." Kalabalık tedirginleşiyor, birbirlerine fısıldıyorlar. "Onlar daha çocukken kaçırıldılar, dışarıdaki ailelerinden koparıldılar ve zorla

atalarımıza hizmet etmek için buraya geldik." Daha tedirgin konuşmalar devam ediyor. "Bugün, gitmekte özgürler." Duyulabilir bir sessizlik oluyor ve ardından onların canavar olduğuna dair bağırışlar yükseliyor. Elimi kaldırıp sakinleşmelerini bekliyorum.

"Onlar canavar değil. Savaşçı değiller. Savaşmak için eğitildiler, daha büyük ve güçlü olmaları için zorla ilaç verildi. Bize yalan söylendi," diye ekliyorum. "Hepimize yalan söylendi, özellikle de kadınlara." Summer'ı bulana kadar kalabalığı tarıyorum ve hızla atan kalbim biraz sakinleşince soruyorum: "Kaçınız dışarıdaydınız?" Pek çok kişi elini kaldırıyor. "Kaçınız sizi buraya gelmeye ikna eden adam tarafından bu köyün dışında zarar gören kadınlarsınız?" Kimse elini kaldırmıyor ve ben gülümsüyorum. "Güvendesiniz. Bugünden itibaren size zarar vermeyeceklerine söz veriyorum." Birkaç saniye sonra eller kalkmaya başlıyor. "O adamlar seni buraya sonsuza kadar kendilerine bağlı tutmak için getirdiler. Onlara seninle boşanmanın mümkün olmadığı bir hayat vaat edildi. Özgürlüğünüzü, paranızı, ailelerinizi elinizden aldılar ki sizi kendilerine bağlayabilsinler ve tamamen onlara bağımlı hale getirebilsinler."

Bir adam ön tarafa yaklaşır ve Wrath öne çıkarak onu durdurur. Kalabalık histerik bir hal alıyor. "Sakin olun," diye bağıriyorum. "Size zarar vermeyecek. O bir canavar değil."

"Atalarımız nerede?" diye bağıriyor kalabalıktan biri.

"Geri gelmeyecekler," diye cevap veriyorum. "Fark edildiler ve kaçtılar."

"Gitmediler," diye bağıriyor bir başkası.

"Kapılar açık," diye bilgilendirdim onları. "Anahtarlar sadece onlarda var."

Arka planda siren sesleri duyuyorum ve kalp atışlarım hızlanıyor. Martha bana babamın ofisini arayacağını ve durumu açıklayacağını söylemişti.

"Hepinizin sakin olmasını istiyorum," diyorum. "Yetkililer geliyor ve burada kalmak istemeyen herkes onlarla konuşmalı ve yardım almalı. İhtiyacı olan herkese yardım edeceklerine dair teminat aldım, ama siz bir adım öne çıkmalısınız. Onlar sizi güvende tutacaktır." Kalabalığı tarayıp özellikle erkekleri seçiyorum. "Ve eşlerini burada tutanlar, yazıklar olsun size. Artık güç sende değil."

Gazap

Sirenlerin sesi çok fazla, özellikle de mavi ışıklar yanıp sönerken. Gözlerini sıkıca kapatan diğer üç savaşçıya bakıyorum. Wynter da fark ediyor. "Işıkları ve gürültüyü kapatabilirler mi?" diye soruyor kendini Memur Jayne Smith olarak tanıtan kadına. Kadın yeleğine bağlı telsizle konuşur ve ışıklar birer birer kapanmaya başlar. O kadar çoklar ki, neredeyse rahatlıyor. Martha'yı dinledikleri ve gerçekten geldikleri gerçeği, aşılın bir başka engeldir.

Bir adam omuzlarıma folyo bir battaniye sarıyor ve tanımadığım biri tarafından dokunulma hissinden nefret ederek irkiliyorum. Hemen özür diliyor ve ben de sert bir şekilde başımı sallıyorum. "Bir adın var mı?" diye soruyor.

Wynter, Jayne ile yaptığı konuşmadan dönüyor. "Ares," diyor. "Konuşmayı sevmez."

"Peki ya diğerleri?" diye sorar.

"Konuşabiliyorlar ama konuşmak istiyorlar mı bilmiyorum." Abe boğazını temizliyor. "Michael," diye mırıldanıyor.

"Zeus," diyor Zeus. "Max," diye ekler Max.

"Hepinizi sağlık görevlileri tarafından kontrol edilmek üzere yakındaki geçici bir hastaneye taşıyacağız," diyor ve ben hemen bana güven verici bir gülümseme veren Wynter'a bakıyorum. "Hemen yandaki arazide," diye ekliyor. "Orayı özellikle sizin için ayarladık çocuklar."

Summer, üniformalı başka bir kadının önderliğinde bize katılıyor. Savaşçılara dönüyorum. "Bizim yanımızda biraz gergin, o yüzden nazik olun."

"Birdenbire patron sen mi oldun?" diye mırıldandı Zeus.

"Burada hepimiz aynı gemideyiz," diye cevap veriyorum, "ve bu kadınlar yaptıklarımızdan sonra bizden korkuyorlar. Onları suçlayabilir misin?"

Başını sallıyor ve Summer'a küçük bir gülümseme sunuyor. Summer buna karşılık vermiyor, onun yerine Wynter'ın uzattığı eli tutuyor.

Doktorların ve hemşirelerin bazı köylüleri değerlendirmek için koşuşturduğu bir sonraki alana yönlendiriliyoruz. Küçük bir çocuğun ağladığı yere bakıyorum ve uzun bir sıra oluşturan savaşçı adaylarını fark ediyorum.

Birbirlerine sokulmuş bir şekilde yerde oturuyorlar. İçimi bir gurur duygusu kaplıyor. Wynter onları yıllarca acı çekmekten kurtarmıştı.

Bir hemşire temkinli bir şekilde bana yaklaşıyor. "Ben Helen," diye tanıtıyor gülümseyerek. Diğer üç savaşçıyla göz teması kuruyor. "Hepiniz benimle gelerseniz, başlayabiliriz."

Wynter yanağımdan öpüyor. "Siz gidin. Ben gelip sizi bulacağım."

"Ambulans bu tarafta," diye ekliyor Helen ve bizi bir araca doğru yönlendiriyor. "Merak etmeyin, sizi hiçbir yere götürmüyoruz, sadece bazı testler yapmamız gerekiyor."

"Ne tür testler?" diye soruyor Abe.

"Arkadaşınız Martha bize size bir ilaç kokteyli verilmiş olabileceğini söyledi ama ne olduğundan emin değildi. Bunu tespit etmemiz gerekiyor ki seni bu ilaçlardan ayırmanın bir yolunu bulabilelim. Tabii eğer gerekirse."

"Steroidler," diye mırıldandım ve bana döndü. "Bir keresinde bir etiket görmüştüm." "Viagra," diye ekliyor Zeus. "Mavi haplardı."

Başını sallıyor. "Tamam, kulağa o kadar da kötü gelmiyor ama yine de testler yapmamız gerekecek. Bazı ilaçların yavaş yavaş kesilmesi gerekir, böylece kötü yan etkilerle karşılaşm a z s ı n ı z . Her birinizden biraz kan alabilir miyiz?"

Başımı sallayıp ambulansın arkasına geçiyorum. *Bir gün daha dürtölüp dürtüklenmenin ne anlamı var?*

BÖLÜM YIRMI İKİ

WYNTER

Sıcak suyu yudumluyorum ve takdirle gözlerimi kapatıyorum. Polis memuru Jayne meraklı gözlerle beni izliyor. "Bunun içinde bir şey istemediğinize emin misiniz?" diye soruyor. "Biraz bitki çayım var."

Başımı sallıyorum. "Sadece sıcak bir içecek yeter de artar bile," diyorum gülümseyerek.

Kaşlarını kaldırarak ortağı Dedektif Carl Stern'e bakıyor ve ben birden kendimi aptal gibi hissediyorum. Bana temkinli diyebilirsiniz ama ben bu insanlara henüz güvenmiyorum. O tarlada saatlerimi harcadım, bir köylüden diğerine koşturup bu insanların bize yardım edeceğine dair güvence vermeye çalıştım. Kendim ikna olmasam bile onları bunun doğru seçim olduğuna ikna etmeye çalıştım. Şimdi bu karakolda, bu iki yabancıyla baş başa kaldığımda durumun ciddiyeti tüm gücümle yüzüme çarpıyor.

Güzel odanın etrafına bakıyorum. İki kanep ve birkaç battaniye ile sıcak ve rahat. Kapının üzerinde 'Görüşme Odası' yazan bir tabela var.

"Evet Wynter," diyor Jayne, kalemini not defterine vurarak, "bu röportajı kaydetmemiz gerekiyor." Biri odanın köşesinde duran iki kamerayı ve yanından bana doğru bakan komik görünümlü bir cihazı işaret ediyor. "Bu kanıt için." Başımı sallıyorum. "Ben de bazı notlar alacağım. Sorun olur mu?" Tekrar başımı salladım. "Diğer köylülerden bazılarıyla da konuşan memurlarımız var. Herkes endişeli görünüyor."

"O yerde uzun zaman geçirdiler." "O yerin adı ne?" diye soruyor.

"Biri bana farklı bir şey söyleyene kadar gerçekten bir adı olduğunu bilmiyordum." İçkimi yudumluyorum. "Paragon Köyü."

"Ve sen orada doğdun, doğru mu?" diye soruyor.

"Evet."

"Ailen kim?"

Sorusu üzerine düşünüyorum. "Bir kız kardeşim var, Summer. Annem Grace ve babam Anthony."

"Ve tepenin üstündeki bu evde mi yaşıyordunuz?" diye soruyor, ailemin evinin resmini bana doğru çevirerek.

"Evet. Annastasia adında başka bir kadın da bize katıldı. Babamla evlendi."

Jayne notlar alıyor, yazarken başını sallıyor. "Baban şimdi nerede?" diye soruyor Carl.

Omuz silkiyorum. "Sanırım gitti." "Neden?"

"Bilmiyorum. Belki de zamanının dolduğunu biliyordu."

Jayne yaklaşıyor, gözleri kısılıyor. "Bununla ne demek istiyorsun?"

Kalbim göğsümde daha hızlı çarpıyor. "Savaşçıları serbest bıraktım. Atalarımıza buradan ayrılacağımızı söyledim."

"The ATALARIMIZ olmak Cornelius Perez, Adrian Garcia, Silas Morales ve baban mı?"

"Evet."

"Seni isteğin dışında Paragon Köyü'nde mi tutuyorlardı?" diye soruyor.

"Evet."

"Nasıl?"

Rahatsızca yer değiştiriyorum. "Kapılar kilitliydi ve muhafızlar vardı."

Başını salladı. "Pekâlâ, bize Paragon Köyü'ndeki hayatından bahset."

İçkimi masaya koyuyorum ve bir nefes alıyorum. "Gerçek versiyonu mu yoksa bize satılanı mı? Çünkü son zamanlarda çok şey öğrendim, mesela savaşçıların çalındığını, savaşmak ve törenlerde yer almak zorunda bırakıldıklarını."

"Törenler mi?" Carl meslektaşıyla bir başka meraklı bakış alışverişinde bulunarak soruyor.

"Evet. Atalarımızın ikinci kızları kiliseye götürüldü ve savaşçıları için hazırlandı."

Daha endişeli bir bakış alışverişinde bulunurlar. "Savaşçılar ne yaptı?"
"Ne yapıyorsun?" diye soruyor. "Onları hamile bırak." yapıyorsun. Jayne sertçe nefes alıyor, notlar karalıyor. "Ve sen bunu gördün mü?"
"Başımı salladım. "Bütün aileler yaptı. Kilisede oturmak zorunda mı?"
"Kaldık ve izledik. Kız kardeşim de onlardan biriydi. O hamile."
"Doğru. Peki bu sana da oldu mu?" diye soruyor nazikçe.

Kaşlarımı çatıyorum. "Bir törenle değil," diye itiraf ediyorum. İlk kızlar savaşçılardan doğar, bu nedenle aile için köle muamelesi görürüz. Ama ben boyun eğmediğim için babam benden bıktı ve beni savaşçıların olduğu mağaralara götürdü..." İç çekiyorum. "Ama onlar kötü insanlar değil," diye eklemek için acele ediyorum. "Savaşçılar farklı bir şey bilmiyorlardı. Onlara ilaç veriliyor ve bir şeyler izlettiriliyor."

Kapı açılıyor ve içeriye bir kadın giriyor. Nazik gözleri var ve beni hemen rahatlatıyor. "Kusura bakmayın geciktim. Ben Anita, sosyal hizmet görevliniz olacağım." Şaşkınlığımı gördü ve oturdu. "Sen ayaklarının üzerinde durana kadar seninle ilgileneceğim."

Çok yorulmuşum. Polis her şeyin üzerinden saatlerce geçtim ve işimiz bittiğinde, Summer'ın sorgusunun bitmesini beklerken Anita beni yiyecek bir şeyler almaya götürdü.

Büyük bir otelin önünde durduk ve Anita şoför koltuğunda dönerek arkada birbirine sokulmuş bize baktı. "Endişelenmemeye çalışın. Biz daha kalıcı bir yer bulana kadar burada güvende olacaksınız."

Bizi odamıza götürdü ve her birimize birer anahtar verdi. "Sabah geri geleceğim. Polis ikinizle de görüşmeyi bitirmedi."

"Ares ve diğerleri nerede olacak?" Ben soruyorum.

"Hepsi bu katta," diyor. "Otel şu anda kimse tarafından kullanılmıyor ve bu yüzden burada köyünüzden pek çok insan var. Ama ben sana etrafı gösterene kadar dışarı çıkmamalısın."

"Ama Ares'i görebilirim?" Heyecanla sordum. Tarlaya gittiğinden beri onu hiç görmedim.

Tereddütlü görünüyor. "Oldukça sessizdi."

"Konuşmayı sevmiyor," diye açıklıyorum hüznü bir gülümsemeye. "Şu anda yalnız kalmak istiyor."

Kaşlarımı çatıyorum. "Öyle mi dedi?"

"Bak, gerçekten dinlenmen gerekiyor Wynter. Test sonuçların şimdi geldi," diyor nazikçe. "Hamile olduğunu biliyor muydun?"

Nefesim kesiliyor ve Summer kolumu tutuyor. "Ne?" Fısıldıyorum.

"O yüzden dinlenmen ve rahat olman gerekiyor. Sekiz haftalıksın." Bir kadının ne kadar süreyle hamile kaldığına dair hiçbir fikrim yok ve boş boş baktığımda gülümsüyor. "Kadınlar sağlıklı bir hamileliği dokuz ay boyunca taşırlar. Bu da yaklaşık kırk hafta eder."

"Oh."

"Ben altı aylık hamileyim," diyor Summer gururla. "Tarama yaptırdım." Anita gülümsüyor. "Dinlenin kızlar. Yarın geri geleceğim."

O gider gitmez kapıya doğru yöneldim. Summer beni geri çekti. "Ne yapıyorsun? Ne dediğini duydun."

"Onu görmeliyim, Summer. Bana ihtiyacı var." Onu yanağından öperim. "Uyu, yakında döneceğim."

Yan odaya gidip kapıyı tıklatıyorum. Kapı açılıyor ve Zeus'un sinirli ifadesi beni görünce hemen yumuşuyor. "Ares seninle mi?"

Başını sallıyor ve benimkinin karşısındaki odayı işaret ediyor. "Orayı dene." Kapıyı çalmak için dönüyorum ve Zeus ekliyor: "Bugün iyi iş çıkardın Wynter. Teşekkür ederim."

Ares kapıyı açtığında hâlâ gülümsüyorum. Gözleri Zeus'a odaklanıyor ve kaşlarını çatarak kolumdan tutup beni kendi odasına çektikten sonra kapıyı çarparak kapatıyor. Kıkırdıyorum. "Beni kendine saklayamazsın, Ares. Zeus benim arkadaşım."

Beni kendine çekip göğsüne sımsıkı bastırıyor ve her şeyin ağırlığı üzerime çökerken gülümsemem kayboluyor. Gözlerimde yaşlar kabarıyor ve onları kırıştırarak uzaklaştırıyorum. "Sen iyi misin?" Fısıldıyorum.

"Sen iyi misin?" Bana bakmak için hafifçe geri çekiliyor.

Başımı sallıyorum. "Pek sayılmaz. Artık her şey çok büyük geliyor."

Anlayışla başını sallıyor. "Senden uzak olmaktan nefret ediyorum," diye itiraf ediyor.

Ayakkabılarımı tekmeleyerek tekrar gülümsüyorum. "Benimle yatar mısın?" Onu yatağa götürerek soruyorum.

Ben yumuşak yastıklara yerleşiyorum, o da yanıma tırmanıyor ve zevkle iniyor. Alışık olduğu yatak bir hasırdan başka bir şey değildi, bu yüzden bunun cennet gibi hissettirdiğini hayal ediyorum. Ben onun yanına sokuluyorum, o da kollarını bana doluyor. "Kendimi huzurlu hissettiğim tek an seninle olduğum zaman," diye mırıldanıyor ve başıma bir öpücük konduruyor.

"En azından bizi ciddiye alıyorlar, çünkü dürüst olmak gerekirse, onlara söylediğim her yeni şeyde, tüm bunların ne kadar çılgınca geldiğini fark ediyorum."

"Evet. Törenler hakkında saatlerce sorgulandım." Hafifçe sertleştim. "Nasıl yani?"

"Sanırım tüm bunları kendi özgür irademle yapıp yapmadığımı anlamaları gerekiyor."

"Onlara başka seğıeneğin olmadığını söyledim."

"Suçlarının hesabını verecek ataları olmadan, ellerinde sadece bizim sözümüz var."

"Ve tüm köylülerin sözleri."

Bir elini sırtımda gezdiriyor, parmakları beni nazikçe okşuyor. "Dua edelim de dürüst olsunlar."

"Pişman mısın?" Ona bakarak soruyorum. "Onları bitirmekten mi?" Başını sallayarak sırtıyor. "Biraz bile değil."

"Sana söylemem gereken bir şey daha var" diyorum, doğrulup ona bakarak, çünkü bu haberi verdiğimde tepkisini görmem gerekiyor. Çocuk sahibi olmak, yapacağımı hiç düşünmediğim bir şeydi. Aklımda yoktu. Ama şimdi oldu, biraz umutlu hissetmekten kendimi alamıyorum. "Hamileyim."

Yüzünden bir dizi duygu geçiyor, o da otururken öfke yerleşiyor. "O canavara mı?" diye tersliyor. "Söylediğini sanıyordum-"

Gülümseyip elimi onunkinin üzerine koyuyorum. "Hayır, Ares.

Bebek senin." Yüz ifadesi yumuşuyor. "Benim bebeğim mi?"

Başımı sallıyorum. "Sanırım dışarıda başkaları da olabilir," diye mırıldanıyorum, ataların kızlarından Ares'ten bir çocuğu olabilecek çocuklar olduğunu bilerek.

"İyi haber, değil mi?" diye soruyor, tepkimi anlamaya çalışıyor.

Gülümseyerek başımı sallıyorum ve o da rahatlayarak iç çekiyor. "Bunu beklemiyordum ama sanırım mutluyum."

Beni tekrar kendine çekiyor ve arkasına yaslanıyor. "Seni seviyorum, Wynter. Bu işi başaracağız."

"Düşünecek çok şey var," diyorum. "Ve anneni bulman gerekiyor."

"Bu konuda bazı haberlerim var."

Kötü bir haber bekleyerek kendimi sıkıyorum ama o beni başımdan öpüyor. "Polisin elinde yirmi sekiz yıl önce Ares Torez adında kayıp bir çocukla ilgili bir rapor var. Hâlâ aynı iletişim bilgilerine sahip olması koşuluyla annemle irtibata geçecekler."

Nefesim kesildi. "Aman Tanrım, bu inanılmaz, Ares. Çok mutlu olmalısın?"

Başını sallıyor. "Öyleyim. Bir ismim, tam bir kimliğim var ve bana söylediklerinde doğru olduğunu hissettim. Sanki ismi biliyordum ama unutmuştum."

Gözlerimden yaşlar süzülüp gömleğine damlarken mutluluğumu gizleyemiyorum. "Senin adına çok mutluyum. İkinizin de neler yaşadığını hayal bile edemiyorum."

Ares

Gömleğimi yüzüncü kez düzeltiyorum ve Wynter gülerek elime dokunuyor ve kendi elini gömleğimin içine sokuyor. Yüzünü aydınlatan gülümsemesiyle onun güzelliğine hayranlıkla bakarak sırtıyıyorum. Aynı anda hem bu kadar gergin hem de mutlu hissettiğimi hatırlamıyorum.

Anita kapıyı çalıyor ve ben nefesimi tutuyorum. Kapı açıldığı anda milyonlarca anıyla karşılaşıyorum, hepsi de ona ait. Annem. Esmæ Torez. Nefes nefese kalıyor, gözyaşları yüzünden akarken elleriyle ağzını kapatıyor. Bana doğru uzanıyor ve Wynter elimi bırakıyor, böylece annemi kollarımla sarabiliyorum. Ufak tefek bir kadın olduğu için hafifçe eğilmem gerekiyor ama dokunduğumuz anda gözlerimi kapatıp rahatlıyorum. *Artık evimdeyim.*

Sonunda elimi sıkıca tutarak bizi içeri götürüyor. Evinin kapılarından geçmek için eğilmem gerekiyor ama oturma odasına geçtiğimde mavi gözlü küçük bir çocuğun fotoğraflarıyla karşılaşıyorum. Yanlarına gidip her birini inceliyor, hatırlamaya çalışıyorum. Esmæ bana katılıyor ve bir tanesini işaret ediyor. "Blackpool Plajı," diyor bana, sevgiyle gülümseyerek. "Londra'daki ilk evimiz," diyor, bir tanesini göstererek.

Bir diğeri de bahçede. "Bir bahçemiz olduğu için çok mutluydun," diye ekliyor. "Bu, yolun hemen yukarısında bir açık yüzme havuzuydu. Şimdi kapalı ama oraya gitmeyi çok severdin."

Wynter gözlerini siliyor, kaybolan çocukluğumun fotoğraflarına bakarken sessizce burnunu çekiyor. "Bu Wynter," diye neredeyse fısıldıyorum. Ağzımı tekrar kapatma dürtüsü bastırıyor ama buna boyun eğmeyi reddediyorum.

Esmæ ona sarılıyor. "Onu kurtardın," diye fısıldıyor ve yanağından öpüyor. "Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Birbirimizi kurtardık," diye yanıtlıyor Wynter.

Anita kapı aralığında oyalanır. "Sizi bir ya da iki saatliğine yalnız bırakmamı ister misiniz?" diye soruyor ama dürüst olmak gerekirse Anita da en az bizim kadar bu yolculukta yer aldı. Yolun her adımında bize yardım etti ve onun burada olması doğru geliyor, bu yüzden başımı sallıyorum. "Kal."

Rahatlamış bir şekilde gülümsüyor ve oturuyor. "Ben Anita, Ares ve Wynter'ın sosyal hizmet uzmanı."

Esmæ de oturuyor ve ben de Wynter'la birlikte kanepeye oturuyorum. "Bugünün geleceğini hiç düşünmemiştim," diye itiraf ediyor. "Seni düşünmekten hiç vazgeçmedim." Sandalyesinin yanından bir kutu alıyor ve masanın üzerine koyuyor. "Her şeyi sakladım. Polis raporlarını, bana yanlış umut veren başarısız görüşmeleri ..."

Yakınına çekip içine bakıyorum, en üstteki ilk şeyi, bir gazete makalesini çıkarıyorum. Tarıyorum, gözlerim annemin elinde benim bir fotoğrafımı tuttuğu resme takılıyor. "Tam bir sirkti," diye mırıldanıyor. "Yardım hattını arayıp seni bir grup çocukla yürürken gördüklerini söyleyenler oldu, başka ülkelerde olduğunu söyleyenler oldu. Ve deliler," diye başını sallıyor, "tüm güçleriyle ortaya çıktılar. Hatta bazıları senin ruhunla konuştuklarını ve huzur içinde olduğunu söylediler." Yanağındaki bir damla gözyaşını sildi. "Baş etmesi en zor olanlar onlardı."

"Bunları yaşadığınız için çok üzgünüm," diyor Wynter.

"Her şeyi haberlerde gördüm," diye ekliyor, köşedeki televizyona başını sallayarak. "Bunun bir tarikat olduğunu söylüyorlar." Annemin evini *onlardan* bahsederek lekelemek istemediğim için ürperiyorum.

Anita, "Aile irtibat görevliniz her şeyi açıkladı mı?" diye soruyor.

Esm  e başını sallıyor. "Detayları anlatmadı ama ikinizin de bir köyde tutulduğunu söyledi."

"  nemli olan şu an," diyor Wynter, anneme herhangi bir ayrıntıyı açıklamaktan endişe ettiğimi biliyor. Kalbini daha fazla kırmak istemiyorum ve eğer yaptığım şeyleri bilseydi

"Orada her ne olduysa," diyor Esm  e dikkatle, "senin hatan değildi. Seni asla yargılamayaca  ım." Sert bir şekilde başımı sallıyorum. "Anita şehrin öbür ucunda bir otelde kaldığını söyledi?"

"Gerçekten çok güzel," diyor Wynter.

"Ama sonsuza kadar orada kalamazsın," diye cevap veriyor.

"Yerel konsey herkes için daire ya da evler üzerinde çalışıyor ama bazı insanların bölge dışına taşınması gerekecek," diye araya giriyor Anita.

"Bir evim var," diyor Esm  e. "Yolun hemen yukarısında. Senin evin."

Wynter'a bakarak kaşlarını   atıyorum. "Senin evini alamayız," diyor.

"Kardeşim vasiyetinde bana bıraktı. Amcan," diye ekliyor bana gülümseyerek. "Bungalov evimi sevdiğim için ona ihtiyacım yok. Satmayı düşünüyordum ama ondan ayrılmaya dayanamıyorum. Senin almanı isterdi."

Anita umut dolu gözlerle bana bakıyor ve ben de hafifçe başımı sallıyorum. "Bu harika olurdu," diyor. "Ve Ares'i bir mülk için bekleme listesinden çıkarır." Wynter'a bakıyor. "Onu ziyaret etmen için çok uzak değil." Wynter başıyla onaylıyor ama ben gözlerimi kısıyorum ve onun elini tutuyorum.

"Ben nereye gidersem, o da oraya gider."

Wynter endişeyle Esm  e'ye bakıyor, o da daha geniş gülümsüyor. "Tabii ki. Dört yatak odası var."

"Summer da," diyorum kararlı bir şekilde.

"Peki ya diğer   ocuklar?" Wynter umutla soruyor.

Yirmi dört-yedi savaşçıların etrafında olma d    n  cesi beni strese soksa da i   çekerek başımı sallıyorum. "Bu harika olurdu," diyor Anita hevesle. "Ve daha fazla yer bulmamız için üzerimizdeki baskıyı hafifletir. Adamlara daha uygun bir yer bulana kadar geçici bir yer olur." Esm  e'ye dönüp bakıyor. "Eğer eminsen?"

"Evet, yüzde yüz eminim. Onu tekrar kaybetmek istemiyorum. Yolun yukarısındaysa ziyaret edebilir miyim?" diye soruyor umutla.

Gölümsüyorum. "Her gün."

Sandalyesinde rahatlıyor. "Kimsem yokken yeniden bir ailem oldu."

"Ve bir torun," diye ekliyor Wynter ve Esmæ'nin gözleri açılıyor. "Yeni öğrendik."

EPILOG

WYNTER

Bir ay oldu. Paragon Köyü'nden ayrılalı bir ay oldu. Yeni evimize taşınalı iki hafta oldu. Ve çok güzel. Summer bile Anita'nın bize nasıl çalıştığını göstermek için yıllarını harcadığı modern teknoloji mutfağına hayran kaldı çünkü hiçbirimiz çözemedik. Kahve makinesi aklımızı başımızdan aldı.

Kahve. Bu benim yeni bağımlılığım, her ne kadar kafeinsiz içmek zorunda kalsam da çünkü görünüşe göre çok fazla kafein bebek için iyi değil.

Elimi minik yumruğumun üzerine koydum ve gülümsedim. Yarın için bir tarama randevum var ve heyecanlıyım. Summer bir erkek çocuğu olacağını öğrendi ve çok sevindi, ancak babanın kim olduğunu öğrenmek için bebeğe test yaptırması gerekecek.

Michael, Zeus ve Max'i kabul etti ve ona iyi çocuklar olduklarını göstermek için gerçek bir çaba sarf ettiler. Her sabah ona kahvaltı hazırlamak için bile mücadele ediyorlar ve bu mücadele her gün boyunca onun rahat ettiğinden ve ona iyi bakıldığından emin olmak için devam ediyor. Bence hepsi içten içe baba olmayı umuyor çünkü Summer'a karşı bir zaafı var gibi görünüyor.

Çocuklar iyi gidiyor. Terapi seansları var, bazıları bire bir, bazıları da grup olarak. Anita başlarına gelenlerle yüzleşmeleri ve bunun üstesinden gelmeleri gerektiğini söyledi ve haklıydı. Buraya taşındığımız gece, Summer ve ben onları rahatsız eden ve korku içinde bağırımlarına neden olan kabuslarla defalarca uyandık. Sıklıkları azaldı ama yine de oluyorlar. Ares çocuklara yerel bir gece kulübünün kapısında güvenlik olarak iş buldu. Kabuslar onları uyanık tuttuğu için mantıklı geldi. Dışarıda hava aydınlıkken daha huzurlu uyuyorlar.

Anita bana köydeki diğerlerinden düzenli olarak haber veriyor. Çoğu iyi durumda. Martha bizi düzenli olarak ziyaret ediyor ve hatta yerel okulda yemek pişirme işi bile var. Jaycee ve Anna da birlikte yaşıyorlar ve daha geçen hafta onlarla buluştuk ve iyi olduklarını gördük.

Annem benimle ve Summer'la iletişimde kalmak istiyordu ve birçok tartışmadan sonra en azından şimdilik buna karşı çıkmaya karar verdik. Anita bölgeden taşındığını ve her şeyle başa çıkmak için danışmanlığa gittiğini açıkladı. Onun da bir kurban olduğunu biliyorum, ancak yaptığı ve söylediği şeyler bana onun da en az onun kadar kötü olduğunu düşündürüyor. Şimdilik, bireysel olarak iyileşmemiz en iyisi.

Ares ve ben mutluyuz. Benden uzak kalmaktan nefret ediyor ve kayıp bir köpek yavrusu gibi beni takip ediyor, ama ben buna aldırıyorum. Onun yakınımda olması kendimi yeniden güvende hissetmemi sağlıyor.

Kapı açılıyor ve Ares sırtarak hemen tişörtünü çıkarıp pantolonunu tekmeliyor. Yatakta yanıma çöküyor ve beni göğsüne çekiyor. İkimiz de hazır olmadığımız için henüz yakınlaşmayı denemedik ama sarılmak ve öpüşmek en sevdiğimiz şey. Summer'a göre gerisi kendiliğinden gelecektir.

Mutlu bir şekilde iç çekiyorum. Parmaklarını kolumda aşağı yukarı gezdirirken "Seni seviyorum," diye fısıldıyorum.

"Ben de seni seviyorum," diye yanıtlıyor.

"Sonsuza kadar mı?" diye soruyorum ve gülümsediğini hissediyorum. "Ve her zaman."

Hayata başlangıcımız iyi olmadı ama ilerlemeye, hak ettiğimiz hayatı elde etmeye her zamankinden daha kararlıyız.

Birlikte. Sonsuza dek.

TEŞEKKÜRLER

Yedi Ölümcül Günah serisinde yer alan herkese teşekkür ederim. Her kitap muhteşem ve ben de bunun bir parçası olmaktan onur duyuyorum. Ve neredeyse yazdığım her şeyi, hatta daha karanlık şeyleri bile okuyan okuyucularım. Sen sert birisin ve seni seviyorum x

SOSYAL MEDYA

Okurlarımdan haber almayı seviyorum ve eğer iletişime geçmek isterseniz, beni burada bulabilirsiniz. . .

[Facebook Sayfam](#)

[Facebook Okur Grubum](#) -

[Bookbub](#) [Instagram](#)

[Goodreads](#)

[Amazon](#)

Ben de [Tiktok'tayım](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

